

ประกาศพระราชบัญญัติ

๕

พระราชบัญญัติคุ้มครองฯ ราชกาลที่ ๗

พ.ศ. ๒๔๗๐

โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ

พิมพ์ครั้งแรก

ราคา ๖ บาท

๑๖ ต.ค. ๒๕๑๑

สารบัญ

กฎหมายประจำปี พ.ศ. ๒๕๗๐

พระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง	หน้า	๕๕
พระราชบัญญัติลักษณะล้มละลายแก้ไขเพิ่มเติม	หน้า	๕๕
พระราชบัญญัติแก้ไขพิักดภาษีภายใน	หน้า	๑๓๗
พระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายอาญา	หน้า	๑๔๒
พระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายอาญาทหาร	หน้า	๑๔๗
พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์	หน้า	๑๔๕
พระราชบัญญัติสมุดเอกสาร ฯ	หน้า	๑๕๑
พระราชบัญญัติองค์มนตรี	หน้า	๑๗๗
พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีอากร	หน้า	๒๒๒
พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว	หน้า	๒๒๕
พระราชบัญญัติหางน้ำนม	หน้า	๒๖๗
พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี ๒๕๗๑	หน้า	๒๘๐

พระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาเรื่องบำรุงที่ชายทะเลตะวันตก	หน้า	๓
พระราชกฤษฎีกาเรื่องคัดทางหลวงตำบลวัดแค	หน้า	๔๐
พระราชกฤษฎีกาเรื่องแบ่งที่ดินตำบลโคกโพธิ์	หน้า	๒๓๘
พระราชกฤษฎีกาเรื่องเขตก่อสร้างทางรถไฟแยก ตำบลบ้านบึงหวาย	หน้า	๒๕๔
พระราชกฤษฎีกาเรื่องตัดถนนตำบลมหาพฤฒาราม	หน้า	๒๕๘

สัญญา

อนุสัญญากับฝรั่งเศสเรื่องอินโดจีน	หน้า	๗๐
สัญญาเช่าเรือเดิน	หน้า	๑๐๕

ประกาศต่างๆ

ประกาศเรื่องกรรมสิทธิ์หนังสือพระไตรปิฎก	หน้า	๑
ประกาศเรื่องเครื่องแต่งกายกรมยานยนตร์	หน้า	๗
ประกาศแก้ไขเครื่องแต่งกายกรมยานยนตร์	หน้า	๑๕๖
ประกาศเรื่องหน้าที่นางสนองพระโอฐ ฯ	หน้า	๒๕
ประกาศเรื่องคันทร์พย้ออสเตรีย ฯ	หน้า	๒๘
ประกาศเกี่ยวกับที่ชายทะเลตะวันตก	หน้า	๓๐

ประกาศเรื่องกรมสาธารณสุขปกครองวชิรพยาบาล	หน้า	๖๓
ประกาศใช้สนธิสัญญากับฝรั่งเศสเรื่องอินโดจีน	หน้า	๖๘
ประกาศตั้งสภาป้องกันพระราชอาณาจักร	หน้า	๘๕
ประกาศใช้สัญญาเบนิวเรื่องฝิ่น	หน้า	๑๐๒
ประกาศตั้งผู้แทนฝ่ายสยามประจำแม่น้ำโขง	หน้า	๑๒๗
ประกาศแก้ไขเขตจังหวัด พระนคร, ธนบุรี, พระประแดง ฯ	หน้า	๑๒๘
ประกาศเรื่องคลังภาค	หน้า	๑๘๖
ประกาศเรื่องเครื่องแต่งตัวเจ้าหน้าที่ลูกเสือ	หน้า	๒๑๑
ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ในมณฑลอยุธยา	หน้า	๒๑๖
ประกาศยกกรมท่าขวาขึ้นมณฑลไทย	หน้า	๒๒๑
ประกาศใช้พระราชบัญญัติเก็บเงินค่านาใน จังหวัดสุรินทร์	หน้า	๒๓๕
ประกาศยุบฐานะกรมราชโลหกิจ	หน้า	๒๘๔
ทหารเรือ		
ประกาศเรื่องธง	หน้า	๔๘

ฅ

กระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศเรื่องสัญญากับโปรตุเกส	หน้า ๒๖๕
ประกาศเรื่องใช้สัญญาการส่งผู้ร้ายข้ามแดน กับอังกฤษ	หน้า ๒๗๓
ประกาศเรื่องใช้สัญญากับอังกฤษ สำหรับ ประเทศอินเดีย	หน้า ๒๘๓

กระทรวงเกษตรราธิการ

ประกาศเรื่องไม้หวงห้ามในพายุัพ	หน้า ๖๔
ประกาศเรื่องไม้หวงห้ามในอยุธยา	หน้า ๒๐๖
ประกาศเรื่องไม้หวงห้ามในราชบุรี	หน้า ๒๑๐
ประกาศเรื่องไม้หวงห้ามในนครศรีธรรมราช	หน้า ๒๓๑
ประกาศเรื่องไม้หวงห้ามในพิษณุโลก	หน้า ๒๓๔
ประกาศกำหนดเขตต์หวงห้ามป่าไม้สำหรับ กรมรถไฟ	หน้า ๒๕๑

กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

กฎเสนาบดีเรื่องค่าธรรมเนียมบันทุก้าในเข้ามา	หน้า ๒๒
ข้อบังคับเรื่องฝากเงินการกุศล	หน้า ๑๕๒

ประกาศเรื่องจำหน่ายธนบัตรอย่างใหม่

ราคาใบละพัน	หน้า	๖๕
ประกาศเรื่องจำหน่ายธนบัตรใบละบาทหมวด“ค”	หน้า	๖๗
ประกาศเก็บอากรค่าน้ำชาวกะเสีซังและกะเสีถ่าน	หน้า	๑๔๐
ประกาศงดเงินรัชชูปการอำเภอวังไม้ขอนสวรรค์โลก	หน้า	๑๕๐
ประกาศห้ามใช้เครื่องมือจับสัตว์น้ำในคลอง		
จังหวัดสมุทรปราการ	หน้า	๑๕๓
ประกาศยกเลิกการเรียกเงินค่าตรวจเผา	หน้า	๒๒๓
ประกาศออกโดยพระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติม		
ชั่วคราว	หน้า	๒๓๐
ประกาศเรื่องเงินศึกษาพลี	หน้า	๒๘๒

กระทรวงธรรมการ

ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาตำบล

สองดาว สกลนคร	หน้า	๖
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาตำบล		
กุดสระ อุดรธานี	หน้า	๒๔

ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในปัจจุบัน, อยุธยา, นครสวรรค์, นครราชสีมา, พายัพ แคว้นบุรี	หน้า ๓๒
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาที่จังหวัด พิษณุโลกและเข็ขงราย	หน้า ๕๘
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในนคร ศรีธรรมราช บัดตานี และอุดร	หน้า ๑๐๐
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในจันทบุรี	หน้า ๑๓๕
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในจันทบุรี	หน้า ๒๐๐
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาตำบล พระโชนง	หน้า ๑๕๕
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในนคร ชัยศรี	หน้า ๒๒๖
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาตำบลนามน	หน้า ๒๒๘
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในนคร ราชสีมา	หน้า ๒๓๒
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในพายัพ	หน้า ๒๓๖
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาตำบล หนองแขวงปรำจันบุรี	หน้า ๒๕๓

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
ประกาศตั้งเจ้าพนักงานทะเบียนรถยนต์

ในมณฑลอยุธยา	หน้า	๒๑๘
ประกาศเรื่องตราไปรษณีย์ขากร	หน้า	๒๒๐

กระทรวงมหาดไทย

กฎเสนาบดีเรื่องการตรวจคนต่างด้าว	หน้า	๘๕
กฎเสนาบดีประกอบพระราชบัญญัติสมุดเอกสาร ฯ	หน้า	๒๐๒
กฎเสนาบดีเรื่องใบอนุญาตพิเศษให้มียาเสพติด	หน้า	๒๓๔
ประกาศห้ามคนมีโรคไม่ให้เข้าเมือง	หน้า	๑๐๑
ประกาศแก้กฎเสนาบดีเรื่องตรวจสอบสามโนครวั	หน้า	๑๕๗
ประกาศเรื่องยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๑๕๘
ประกาศกำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษสำหรับ		
พ.ศ. ๒๔๗๑	หน้า	๒๔๕
ประกาศยกเว้นเรื่องยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๒๒๔
ประกาศเรื่องยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๒๔๒
ประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันไข้ทรพิษในอุดร	หน้า	๑๕๕
ประกาศเรื่องเครื่องแต่งตัวกรมตรวจคนเข้าเมือง	หน้า	๒๐๗
ประกาศยกเว้นการปฏิบัติบางอย่างตามความใน		
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง	หน้า	๒๔๓

ประกาศพระราชทานกรรมสิทธิ์หนังสือพระไตรปิฎก
ฉบับสยามรัฐแก่มหาวิทยาลัย

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ว่า พระเจ้าฟ้าเธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถผู้จัดการพิมพ์พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ ได้ทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้มหาวิทยาลัยมีกรรมสิทธิ์ในหนังสือพระไตรปิฎกที่กล่าวนามมาแล้ว

ทรงพระราชดำริเห็นว่า มหาวิทยาลัยเป็นสำนักกลางแห่งการศึกษา พระปริยัติธรรมและเป็นผู้รักษาฉบับพระ

บาลีมีให้ วิบัติลาค จักรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราช
ทานพระบรมราชานุญาตให้มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีกรรมสิทธิ์
ในหนังสือพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ และได้สิทธิต่าง ๆ
ตามพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์หนังสือของทุกประการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๗ เมษายน หน้า ๑)

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตที่ดินหวงห้าม เพื่อสภากิจบำรุง
สถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก จะได้เลือก
จัดซื้อสำหรับทำผลประโยชน์

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาว่า

ด้วยทรงพระราชดำริเห็นว่า ที่สภากิจจัดการให้ถึงซึ่งผลสำเร็จ เค็มตามความมุ่งหมาย แห่งพระราชบัญญัติ การจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศักราช ๒๔๖๘ นั้น เป็นการสมควรที่จะจัดซื้อ ที่ดิน สำหรับทำผลประโยชน์ในการประปา, ไฟฟ้า, บำรุงการคมนาคม และวางแผนผังโครงการสำหรับเมือง โดยอาศัยวิธีตามที่บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๖๔ เพราะฉะนั้นภายในกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่ได้อำนาจพระราชกฤษฎีกานี้เป็นต้นไป ห้ามมิให้ผู้นั่งผู้ใดจับจองที่ดินซึ่งเป็นที่รกร้างว่างเปล่าไม่มีเจ้าของภายในแนวเขตที่สภากิจจัดบำรุงรักษา คือจากหลักกิโลเมตรที่ ๒๐๕ แห่งทางรถ

ไฟหลวง ซึ่งเป็นศูนย์กลางของบริเวณที่จะบำรุงไปทางทิศเหนือมีสถานีห้วยทรายใต้, สถานีห้วยทรายเหนือ, ที่หยุดรถบ้านบ่อแฉม, สถานีบ้านชะอำ, สถานีหนองตาพุด จนถึงหลักกิโลเมตรที่ ๑๘๒ และไปทางทิศใต้มีสถานีบ่อฝ้าย, สถานีหัวหิน, สถานีหนองแก, สถานีเขาเต่า จนถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๒๖ ทิศตะวันออกจากทางรถไฟไปจรดชายทะเลตรงที่ฤาในขณะน้ำทะเลขึ้นสูงที่สุดในเวลาปกติ ทิศตะวันตกยื่นจากทางรถไฟขึ้นไป ๓ กิโลเมตร และวัดตัดเป็นมุมฉากกับทางรถไฟตรงหลักกิโลเมตรที่ ๑๘๒ และกิโลเมตรที่ ๒๒๖ ตั้งแจ้งอยู่ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

ตั้งแต่วันที่ได้อัปเดตประกาศพระราชกฤษฎีกานี้เป็นต้นไป ถ้าบุคคลผู้ใดที่มีสิทธิในที่ดิน ฤาอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นอันอยู่ในเขตที่ได้อัปเดตหมายไว้ในแผนที่ต่อท้ายพระราชบัญญัติการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พ.ศ. ๒๔๖๕ อยู่แล้ว ก่อนประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ จะจำหน่ายฤาโอนสิทธิในทรัพย์สินให้แก่บุคคลอื่นด้วยประการใด ๆ แล้ว ผู้โอนและผู้รับโอนต้องได้รับอนุญาตจากกรมการเป็นลายลักษณ์อักษรเสียก่อน ถ้ามิฉะนั้นจะเรียกrogateค่าทำขวัญมิได้

ให้สภากรรมการพยายามผ่อนผันเป็นอย่างดีที่สุด อย่าให้
เจ้าของที่ดินต้องได้รับความเดือดร้อนเกินสมควรเนื่องในการ
จัดบำรุงรักษาสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก และถ้าแห่งใด
ตำบลใดเมื่อได้ทราบ เป็นที่แน่นอนว่าไม่จำเป็น จะต้อง หวง
ห้ามไว้สำหรับจัดบำรุงรักษาแล้ว ให้รีบแจ้งความเป็นลาย
ลักษณ์อักษรไปยัง สมุหเทศาภิบาล ภูผู้ว่าราชการจังหวัดที่
ปกครองท้องถิ่น ๆ เพื่อบอกให้ทราบว่า เป็นที่ไม่ต้องการ
แล้ว อนุญาตให้เจ้าของที่ดินมีสิทธิในที่ดินเพื่อแลกเปลี่ยน
ฤขายฤเพื่อทำประโยชน์อย่างใด ๆ ได้ตามความประสงค์

อนึ่งกรรมการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก และ
ผู้ซึ่ง สภากรรมการ มอบให้ มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการ นี้ มี สิทธิที่
จะเข้าไปในแนวเขตซึ่งได้กำหนดไว้ได้ทุกเมื่อ ถึงแม้ว่า
ที่ ๆ เข้าไปนั้นจะเป็นที่ซึ่งมีเจ้าของปกครอง มาก่อนประกาศ
พระราชกฤษฎีกานี้ก็ดี เพื่อประโยชน์ที่จะได้ดำเนินการตาม
อำนาจ และหน้าที่ ๆ มีอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น แต่ทั้งนี้ให้พึง
เข้าใจว่า ถ้ามีการเสียหายเกิดขึ้นเนื่องจากการที่เข้าไปนั้น
ผู้ที่อยู่ในที่ดินนั้นโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นผู้เสียหาย มี
สิทธิที่จะได้รับเงินค่า ทำขวัญ เพื่อทดแทน ความเสียหาย ตาม
สมควร

ประกาศพระราชกฤษฎีกามาณวันที่ ๑๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๘ พฤษภาคม ปี ๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลส่องดาว อำเภอบ้านหัน จังหวัดสกลนคร
ซึ่งแยกจากตำบลบ้านง่อน ท้องที่อำเภอเดียวกัน

มณฑลอุดรแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้แยกตำบล
บ้านง่อน อำเภอบ้านหัน จังหวัดสกลนคร ตั้งขึ้นเป็นอีก
ตำบลหนึ่ง เรียกว่า “ตำบลส่องดาว” อยู่ในท้องที่อำเภอ
เดียวกัน ตำบลบ้านง่อนได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว
เหตุฉะนั้นเป็นอันว่าตำบลส่องดาวซึ่งแยกออกจากตำบลบ้าน
ง่อนก็ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
แล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานีวัต มหาเสวกโท

เสนาบดี

(เรขกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๓ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม หน้า ๗)

ประกาศเพิ่มเติมเครื่องแต่งกาย
ข้าราชการในพระราชสำนัก
ว่าด้วยเครื่องแต่งกายกรมยานยนต์หลวง
พุทธศักราช ๒๔๗๐

ด้วยตามความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชกำหนดเครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนัก พุทธศักราช ๒๔๖๕ ความว่าสำหรับกรมพระราชพาหนะให้มีเครื่องแต่งกายเฉพาะในเวลาทำการตามหน้าที่ เพื่อสะดวกแก่การอีกส่วน ๑ ซึ่งจะได้มีกำหนดต่อไปนั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่า กรมยานยนต์หลวงสมควรจะให้เครื่องแต่งกายเฉพาะเวลาทำการตามหน้าที่ เช่นนั้นได้แล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศกำหนด เครื่องแต่งกาย สำหรับ ทำการตามหน้าที่ ของกรมยานยนต์หลวงขึ้นไว้ดังนี้

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยการใช้ประกาศนี้

มาตรา ๑

ประกาศนี้ให้เรียกว่า ประกาศเพิ่มเติมเครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนักว่าด้วยเครื่องแต่งกายกรมยานยนต์หลวง พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒

ให้ใช้ประกาศนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓

เมื่อใช้ประกาศนี้แล้ว ให้ยกเลิกพระราชกำหนดและกฎข้อบังคับเดิมที่เกี่ยวข้อง แก่การ แต่งกาย กรมยานยนตร์หลวง เสียทั้งสิ้น ให้ใช้ประกาศใหม่นี้แทนสืบไป

มาตรา ๔

เครื่องแต่งกายกรมยานยนตร์หลวงบางอย่างที่ไม่ได้ระบุข้อความไว้ในประกาศนี้ เช่น เครื่องหมายหน้าที่วุฒิจาหมายชั้นยศ เป็นต้นเหล่านี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงวังมีอำนาจกำหนดขึ้นได้ตามควรแก่กาล เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของประกาศนี้

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยเครื่องแต่งกายกองเรือยนตร์หลวง

มาตรา ๕

เครื่องแต่งกายกะลาสีประจำเรือยนตร์

ข้อ ๑ หมวกสักหลาดสีน้ำเงิน รูปหมวกกะลาสี ที่เชิงหมวกมีสายแถบดำพันรอบ ด้านหน้าสายแถบมีอักษรเงินแจ้งนาม

“ ก่องเรือย่นตรู่หลวง ” และมีอักษรพระบรมนามาภิไธยย่อ
กำกับข้างหน้าและข้างท้ายวรรค มีปลอกผ้าขาวและผ้ากาเกี๋ย
สำหรับสวมทับแปลงเป็นหมวกผ้าขาวและผ้ากาเกี๋ยได้ด้วย

ข้อ ๒ เสื้อมี ๒ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ เสื้อผ้าขาว รูปเสื้อกะลาสี แขนยาวลงไปได้ศอก
ประมาณ ๗ เซนติเมตร

อย่างที่ ๒ เสื้อผ้ากาเกี๋ย รูปเหมือนอย่างที่ ๑

ข้อ ๓ เสื้ออย่างที่ ๑ และอย่างที่ ๒ ที่กล่าวในข้อ ๒ นั้น
มีผ้าปกหลังสีน้ำเงินที่ขอบมีแถบขาวขนาด ๑ เซนติเมตรทาบ
รอบขอบ ๓ แถบ และมีผ้าพันคอสีดำสอดใต้ชายเสื้อปกหลัง
ผูกรวบไว้ที่อก เป็นเครื่องประกอบ

ข้อ ๔ กางเกงมี ๒ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ กางเกงผ้าขาว รูปกางเกงกะลาสี

อย่างที่ ๒ กางเกงผ้ากาเกี๋ย รูปกางเกงกะลาสี

ข้อ ๕ รองเท้ามี ๒ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ รองเท้าผู้ชาย เมื่อแต่งเครื่องขาว

อย่างที่ ๒ รองเท้าผู้ชาย เมื่อแต่งเครื่องกาเกี๋ย

มาตรา ๖

เครื่องแต่งกายพันเจ้าเด็กษา

ข้อ ๑ มีหมวกเก็บสักหลาดสีน้ำเงิน ทรงหม้อตาล กระบัง
 หน้าดำ มีแถบผ้าดำทอเป็นริ้วขนาดกว้าง ๔.๕ เซนติเมตร
 พันเชิงหมวกโดยรอบ ที่แถบผ้าตรงศูนย์กลางหน้าหมวก
 มีตราพระมหามงกุฎกับอักษรพระบรมนามาภิไธยย่อล้อมด้วยใบ
 ชยพฤกษ์ ๒ ข้าง ๆ ละ ๔ ใบ ทำด้วยโลหะกาไหล่เงิน มี
 สายรัดคางหน้าดำ มีดุมพระมหามงกุฎเงินขนาดเล็กติดที่
 เชิงหมวกชายกระบังข้างละดุม กับให้มีปลอกผ้าสำหรับ
 หุ้มหมวกนอีก ๒ ชนิด คือปลอกผ้าขาวอย่าง ๑ ปลอกผ้ากา
 กี อย่าง ๑

ข้อ ๒ เสื้อสีขาวหรือกากีแบบราชการ ติดอักษรพระบรม
 นามาภิไธยย่อ ป.ป.ร. พระมหามงกุฎที่คอเสื้อ

ข้อ ๓ มีอินทร์ธนูทำด้วยแผ่นสักหลาดสีน้ำเงิน รูปสี่เหลี่ยม
 ยาวปลายรวม โดยกว้าง ๕ เซนติเมตร ยาวตามควรแก่ส่วนบ่า
 ที่มีดุมพระมหามงกุฎเงินขนาดเล็ก ๑ ดุม มีแถบเงิน
 หมายถึงขนาด ๘ มิลลิเมตร ๑ แถบประดับอินทร์ธนูตามขวาง

ข้อ ๔ กางเกงผ้าขาวหรือกากีขาขาว

ข้อ ๕ รองเท้าบูตหรือชูสี ดำ, ขาว, น้ำตาล, ถัดแต่ง
 ครึ่งยศ, เต็มยศ, เต็มยศใหญ่, ไซ้ได้แต่รองเท้าบูตหน้าดำ

มาตรา ๗

เครื่องแต่งกายชั้นว่าที่รองเสวกตรี
ถึงมหาเสวก

ข้อ ๑ มีหมวกเหมือนที่กล่าวไว้ในมาตรา ๖ ข้อ ๑ เว้นแต่
ตราหน้าหมวกเป็นรูปไบซงพฤกษ์ ๒ ข้าง ๆ ละ ๔ ไบล้อม
พระบรมนามาภิไธยย่อ ป.ป.ร. พระมหามงกุฏปักด้วยด้ายเงิน
บนแผ่นกำมะหยี่สีน้ำเงิน

ข้อ ๒ มีเสื้อ ๓ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ เสื้อผ้าสักหลาดสีน้ำเงินรูปทูนิก คอเปิดพับชาย
แหวกที่อก ๒ ชาย ติดอักษรพระบรมนามาภิไธยย่อ ป.ป.ร.
พระมหามงกุฏ มีกระเป๋าล่าง ๒ กระเป๋า ติดดุมเงิน
พระมหามงกุฏขนาดใหญ่ ๒ แถว ๆ ละ ๔ ดุม ที่ข้อมือเสื้อ
ติดแถบเงินเครื่องหมายชั้นยศรอบข้อมือเสื้อ

อย่างที่ ๒ เสื้อผ้าขาวแบบราชการ ที่คอเสื้อติดอักษร
พระบรมนามาภิไธยย่อ ป.ป.ร. พระมหามงกุฏ บาดิอินทร์
ทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินกว้าง ๕ เซนติเมตร ยาวพอสมควร
แก่ส่วนบ่า ที่มีรวมมีดุมเงินพระมหามงกุฏขนาดเล็ก ๑ ดุม
มีแถบเงินหมายชั้นยศ ดังจะได้บรรยายต่อไปในมาตรา ๘

อย่างที่ ๓ เสื้อผ้าก่าแบบราชการเหมือนอย่างที่ ๒

ข้อ ๓ กางเกงมี ๓ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ กางเกงสักหลาดสีน้ำเงินขาว ติดแถบเงิน
ตามขนาดชั้นยศ ในพระราชกำหนดเครื่องแต่งกายข้าราชการ
ในพระราชสำนักพุทธศักราช ๒๔๖๕

อย่างที่ ๒ กางเกงผ้าขาวขาว ไม่มีแถบ

อย่างที่ ๓ กางเกงผ้าสักกะรูปเหมือนอย่างที่ ๒

ข้อ ๔ รองเท้ามี ๓ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ รองเท้าบูตหรือชู สัก

อย่างที่ ๒ รองเท้าบูตหรือชู สีน้ำตาล

อย่างที่ ๓ รองเท้าบูตหรือชู ผ้าใบขาว

ถ้าแต่งครึ่งยศ เต็มยศ หรือเต็มยศใหญ่ ใช้ได้แต่รองเท้า
บูตตัวอย่างเดียว ถ้าแต่งเครื่องปกติ ใช้ได้ทั้ง ๓ อย่าง

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยเครื่องหมายชั้นยศข้าราชการ

กองเรือบนตรหลวง

มาตรา ๘

บรรดาข้าราชการกองเรือบนตรหลวงตั้งแต่ชั้นว่าที่รองเสวก
ตรีถึงมหาเสวกให้มีเครื่องหมายยศเป็น ๒ อย่าง คือ เครื่อง
เต็มยศใหญ่หมายยศที่ข้อมือเสื้อ เครื่องเต็มยศ ครึ่งยศ และ
ปกติหมายยศที่อินทรี

ชั้นมหาเสวก มีแผ่นเงินทาบเต็มอินทรีชั้น ติดดาราตาม
ลำดับชั้นยศแห่งพระราชกำหนดเครื่องแต่งกายข้าราชการใน
พระราชสำนักพุทธศักราช ๒๔๖๕ ถ้ามายยศที่ข้อมือเสื่อใช้
แถบเงินขนาด ๕๐ มิลลิเมตร ๑ แถบ และมีแถบเงินขนาด
๑๖ มิลลิเมตรประดับเหนือแถบที่กล่าวข้างบน จำนวนแถบที่
ประดับมีจำนวนต่างกันดังนี้

มหาเสวกเอก ๓ แถบ

มหาเสวกโท ๒ แถบ

มหาเสวกตรี ๑ แถบ

ชั้นเสวก มีอินทรีชั้น สักหลาดสีน้ำเงิน และมีแถบเงิน
ต่างกันตามชั้นยศดังนี้

เสวกเอก ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ๔ แถบ

เสวกโท ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ๓ แถบ

เสวกตรี ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ๒ แถบ กับมีขนาด ๘
มิลลิเมตร ๑ แถบแซกระหว่างกลาง

ชั้นรองเสวก มีอินทรีชั้น สักหลาดสีน้ำเงิน มีแถบเงิน
ต่างกันตามชั้นยศ ดังนี้

รองเสวกเอก ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ๒ แถบ

ร่องเสวกโท ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ๑ แถบ กับมีแถบเงิน
ขนาด ๘ มิลลิเมตร ๑ แถบ

ร่องเสวกตรี และว่าที่ร่องเสวกตรี มีแถบเงินขนาด ๑๖
มิลลิเมตร ๑ แถบ

ชั้นเสวกและร่องเสวก ถ้าหมายยศที่ข้อมือเสื้อ มีแถบเงิน
ขนาดและจำนวนอย่างเดียวกันกับหมายยศที่อินทร์ธนู

การประดับแถบเงินที่อินทร์ธนู เริ่มต้นตั้งแต่ขอบเบื้อง
ล่างแห่งอินทร์ธนู ระยะช่องไฟในระหว่างแถบตามสมควร
แก่ส่วนอินทร์ธนู แต่ไม่เกินกว่า ๖ มิลลิเมตร ถ้าประดับที่ข้อมือเสื้อ
ให้ประดับรอบข้อมือเสื้อทั้ง ๒ ข้าง แถบล่างที่สุด
ให้ห่างจากปลายข้อมือเสื้อเป็นระยะ ๖ เซนติเมตร และ
ระหว่างแถบทุกชั้นไว้ระยะช่องไฟตามสมควร แต่ไม่ห่างเกิน
กว่า ๘ มิลลิเมตร

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยระเบียบการแต่งกายกองเรอียนตร์หลวง

มาตรา ๕

ระเบียบการแต่งกายกองเรอียนตร์หลวงมี ๔ ชนิด คือ

๑. เต็มยศใหญ่
๒. เต็มยศ

๓. ครึงยศ

๔. ประกติ

ข้อ ๑ เครื่องเต็มยศใหญ่

ก. หมวกเก็บสักหลาดสีน้ำเงิน เครื่องประกอบ
หมวกเหมือนอย่างมาตรา ๗ ข้อ ๑

ข. เสื้อตามมาตรา ๗ ข้อ ๒ อย่างที่ ๑

ค. เสื้อชั้นใน ชุดขาว ติดคอเอว แข็ง ๒ ชั้น ๒ ชั้น
ผูกผ้าผูกคอสีดำ รูปหุกระต่าย

ฅ. กางเกงสักหลาดขาขาวสีน้ำเงิน ตามมาตรา ๗
ข้อ ๓ อย่างที่ ๑

ง. รองเท้าบูตสีดำ

ข้อ ๒ เครื่องเต็มยศ

ก. หมวกเช่นเดียวกับเต็มยศใหญ่ แต่หุ้มปลอกผ้า
สีขาว

ข. เสื้ออย่างทักลาวไว้ ในมาตรา ๗ ข้อ ๒

ค. กางเกงสักหลาดสีน้ำเงินเช่นเดียวกับเต็มยศใหญ่

ฅ. รองเท้า เช่นเดียวกับเต็มยศใหญ่

ข้อ ๓. เครื่องครึ่งยศ แต่งเช่นเดียวกับเต็มยศ

ข้อ ๔. เครื่องประกติ มี ๒ ชั้น ๒ ชั้น คือ ขาวและกากี

ก. หมวกเช่นเดียวกับเครื่องครึ่งยศ แต่ถ้าแต่งกากี ต้องใช้ปลอกหมวกสีกากีด้วย

ข. เสื้อสีขาวหรือกากีแบบราชการ บ่าติดอินทรีธนู เช่นเดียวกับเครื่องครึ่งยศ

ค. กางเกงผ้าขาวหรือกากีขาขาว

ฅ. รองเท้าบูตหรือชูหนังดำหรือสีน้ำตาล ถ้าแต่งเครื่องขาวใช้รองเท้าผ้าใบขาวได้อีกอย่าง ๑

หมวดที่ ๕

เครื่องแต่งกายกองรถยนตร์หลวง

มาตรา ๑๐

สำหรับข้าราชการกองรถยนตร์หลวง ชั้นเด็กชาถึงพันจ่าเด็กชา ให้มีเครื่องแบบแต่งกายดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ มีหมวด ๒ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ หมวกเก็บสักหลาดสีน้ำเงิน รูปทรงหม้อตาล กระบังหน้าหนังดำ สายรัดคางแถบเงินขนาด ๑ เซนติเมตร ที่ข้างหมวกติดคุมพระมหามงกุฎเงินขนาดเล็กข้างละคุม มีแถบเงินขนาดกว้าง ๓ เซนติเมตร พื้นรอบหมวก ตราหน้าหมวกเป็นรูปครุฑพาวหเชิฐพระมหามงกุฎทำด้วยโลหะขาว

อย่างที ๒ หมวกและเครื่องประกอบหมวกเช่นเดียวกับ
 อย่างที ๑ เว้นแต่สายรัดคางใช้หนังดำ กับมีผ้าสักหลาดสี
 น้ำเงินขนาดกว้าง ๓ เซนติเมตร ขลิบขาวขนาดกว้าง ๕
 มิลลิเมตร พันรอบหมวก

ข้อ ๒ มีเสื้อ ๒ อย่าง คือ

อย่างที ๑ เสื้อผ้าขาวคอตั้งแบบราชการ ที่หน้าอกทับซ้อน
 ติดคุมเงินพระมหามงกุฎใหญ่ ๒ แถว ๆ ละ ๕ คุม มีกระเป๋
 ข้างล่าง ๒ กระเป๋

อย่างที ๒ เสื้อผ้ากากี เหมือนอย่างที ๑

ข้อ ๓ มีกางเกง ๒ อย่าง คือ

อย่างที ๑ กางเกงสักหลาดสีน้ำเงินขายาวรัดใต้เข้าติด
 แถบลวดสักหลาดขาว

อย่างที ๒ กางเกงผ้าสีน้ำเงินขายาวรัดใต้เข้า แต่ไม่มี
 แถบลวด

ข้อ ๔ รองเท้ามี่ ๒ อย่าง

อย่างที ๑ รองเท้าสูง หนังดำ

อย่างที ๒ รองเท้าสูง หนังสีน้ำตาล

ข้อ ๕ มีแผ่นกำมะหยี่สีน้ำเงิน ทำเป็นแผ่นทาบรอบคอ และรอบข้อมือเสื้อ สำหรับใช้ประกอบเวลาแต่งเครื่องเต็มยศใหญ่

ข้อ ๖ มีแผ่นทาบคอเสื้อสีน้ำเงิน ติดเครื่องหมายลำดับยศตาม พระราชกำหนดเครื่องแต่งกายใน พระราชสำนัก พุทธศักราช ๒๔๖๕ สำหรับแต่งประกอบเครื่องเต็มยศ, ครึ่งยศ, ปรกติ

ข้อ ๗ มีแผ่นทาบหน้าอกทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินกว้างยาวตามส่วนหน้าอก ริมโดยรอบเว้นแต่ช่องปากที่คอเสื้อของแผ่นทาบหน้าอกนี้ ติดแถบเงินขนาดกว้าง ๑๐ มิลลิเมตร

มาตรา ๑๑

สำหรับ ข้าราชการ กองรถยนต์หลวงชั้นว่าที่รองเสวกตรี ถึงมหาเสวกให้ มีเครื่องแต่งกายดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ มีหมวก ๒ อย่าง เหมือนที่กล่าวไว้ในข้อ ๑
มาตรา ๑๐

ข้อ ๒ มีเสื้อ ๒ อย่าง เหมือนที่กล่าวไว้ในข้อ ๒
มาตรา ๑๐

ข้อ ๓ กางเกงมี ๒ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ กางเกงสักหลาดสีน้ำเงิน ขายาวรัดได้เข้า ติดแถบเงิน ตามขนาด ชั้นยศใน พระราชกำหนด เครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนักพุทธศักราช ๒๔๖๕

อย่างที่ ๒ กางเกงผ้าสีน้ำเงิน ขายาวรัดได้เข้า แต่ไม่มีแถบ

ข้อ ๔ รองเท้ามี่ ๒ อย่าง เหมือนที่กล่าวไว้ในข้อ ๔ มาตรา ๑๐

ข้อ ๕ มีแผ่นกำมะหยี่สีน้ำเงิน ทำเป็นแผ่นทาบรอบคอ และทาบ อกข้อมือเสื้อ ลายปักเช่นเดียวกับเครื่องเต็มยศใหญ่ของข้าราชการในพระราชสำนัก

ข้อ ๖ มีแผ่นทาบคอเสื้อ เหมือนในข้อ ๗ มาตรา ๑๐

ข้อ ๗ มีแผ่นทาบหน้าอก เหมือนในข้อ ๖ มาตรา ๑๐

หมวดที่ ๖

ว่าด้วยระเบียบการแต่งกายกองรถยนต์หลวง

มาตรา ๑๒ ระเบียบการแต่งกายกองรถยนต์หลวงมี ๔ ชนิด คือ

๑. เต็มยศใหญ่
๒. เต็มยศ

๓. เครื่องยศ

๔. ประทศิ

ข้อ ๑ เครื่องเต็มยศใหญ่

ก. หมวกเก็บสักหลาดสีน้ำเงิน เหมือนในข้อ ๑

มาตรา ๑๐

ข. เสื้อผ้าขาวคอตั้งแบบราชการ ที่หน้าอกซ้อนทับ มีดุม ๒ แถวติดแผ่นสักหลาดสีน้ำเงินตามส่วนกว้างของอก ที่คอและข้อมือทาบแผ่นกำมะหยี่สีน้ำเงินรอบเช่นเดียวกับเครื่องเต็มยศใหญ่ข้าราชการในพระราชสำนัก

ค. กางเกงสักหลาดสีน้ำเงิน ขายาวรัดได้เข้า มีแถบตามชั้นยศ

ฅ. รองเท้าสูง หนังดำ

ข้อ ๒ เครื่องเต็มยศ เช่นเดียวกับเต็มยศใหญ่ แต่เปลี่ยนใช้แผ่นทาบคอแทนแผ่นกำมะหยี่ ทาบรอบคอและข้อมือเสื้อ

ข้อ ๓ เครื่องครึ่งยศ เช่นเดียวกับเครื่องเต็มยศ แต่ไม่ใช่แผ่นสักหลาดทาบอก

ข้อ ๔ เครื่องประทศิ

ก. หมวกเช่นเดียวกับครั้งยศ แต่เปลี่ยนแถบเงิน
พื้นหมวกเป็นสักหลาดสีน้ำเงินริมขลิบขาว และใช้สายรัด
คางหนังดำ

ข. เสื้อผ้าขาวหรือผ้ากาสี อย่างที่กล่าวไว้แล้วใน
มาตรา ๑๐ ข้อ ๒ ใช้แผ่นทาบคอเครื่องหมายลำดับยศตาม
พระราชกำหนดเครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนัก
พุทธศักราช ๒๔๖๕

ค. กางเกงผ้าสีน้ำเงิน ขายาวรัดได้เข้าไม่มีแถบ

ง. รองเท้าสูงสีน้ำตาล

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๗๐)

กฎเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ว่าด้วยกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้ขึ้นทุกปี
และเครื่องกระสุนปืนเข้ามาในพระราชอาณาจักรสยาม

ด้วยการออกใบอนุญาตให้ขึ้นทุกอาวุธปืนและเครื่องกระสุน
ปืนตามความในกฎเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ลง
วันที่ ๓ ตุลาคม รัตนโกสินทรศก ๑๓๑ นั้น สมควรที่จะกำหนด
อัตราค่าธรรมเนียมไว้ด้วย

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสุภโยคเกษม เสนาบดี
กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ได้รับพระราชทานพระบรม
ราชานุญาตตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน
และเครื่องกระสุนปืน ร.ศ. ๑๓๑ แล้ว จึงออกกฎข้อบังคับ
สำหรับพระราชบัญญัตินี้ตั้งต่อไปนี้

ประเภทใบอนุญาตตามความใน กฎ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ร.ศ. ๑๓๑ (พ.ศ. ๒๔๕๕)	ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบ อนุญาตเรียกเก็บเงินค่า ธรรมเนียมฉบับละ									
ใบอนุญาตให้ขึ้นทุกอาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืน ตามแบบ ศ. ๑ เรื่องราวขออนุญาตรับอาวุธปืนจาก กรมศุลกากร ตามแบบ ศ. ๒ ใบอนุญาตสำหรับ มีอาวุธ ปืนขั้ว กราว ตามแบบ ศ. ๓	<table border="1"> <thead> <tr> <th data-bbox="665 458 826 520">บาท</th> <th data-bbox="826 458 997 520">สตางค์</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="665 520 826 626">๑</td> <td data-bbox="826 520 997 626">—</td> </tr> <tr> <td data-bbox="665 626 826 732">—</td> <td data-bbox="826 626 997 732">—</td> </tr> <tr> <td data-bbox="665 732 826 843">๑</td> <td data-bbox="826 732 997 843">—</td> </tr> </tbody> </table>	บาท	สตางค์	๑	—	—	—	๑	—	
บาท	สตางค์									
๑	—									
—	—									
๑	—									

หอรัษฎากรพิพัฒน์

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๒๘ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ มิถุนายน หน้า ๒๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลกุดสระ อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี
ซึ่งยุบและแยกหมู่บ้านไปรวมกับตำบลหม่มและตำบล
บ้านขาวท้องที่อำเภอเดียวกัน

มณฑลอุดรแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้ยุบตำบล
กุดสระ ท้องที่อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี แยกหมู่บ้าน
ไปรวมขึ้นตำบลหม่ม และตำบลบ้านขาว ท้องที่อำเภอเดียวกัน
แล้ว ตำบลทั้งสามนี้ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ในคราวเดียวกันแล้ว
เหตุฉะนั้นเป็นอันว่าการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาในตำบล
กุดสระเดิมก็ได้รวมอยู่ในตำบลหม่ม และตำบลบ้านขาว
ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการฝ่ายปกครองแล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

มหาเสวกโท พระยาไพศาลศิลปศาสตร์

ลงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ มิถุนายน มา ๒๔)

ประกาศวางระเบียบ

ตำแหน่งหน้าที่นางสนองพระโอฐและนางพระกำนัล

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระมหากรุณาจะพระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้ฝ่ายনারีนมีศักดิ์ ได้มีโอกาสรับราชการฉลองพระเดชพระคุณบ้าง จึงได้ทรงตั้งตำแหน่งนางสนองพระโอฐและนางพระกำนัลขึ้นไว้ บัดนี้เพื่อให้การเป็นระเบียบเรียบร้อยอันดี และเพื่อให้มีโอกาสหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกัน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้วางระเบียบขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เพื่อให้กิจการอันเป็นหน้าที่ของนางสนองพระโอฐและนางพระกำนัลดำเนินไปโดยเรียบร้อย ให้มีตำแหน่งท้าวนางผู้ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชา

ข้อ ๒ ท้าวนางผู้ซึ่งโปรดเกล้าฯ ให้เป็นผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(ก) ปกครองและบังคับการในหน้าที่นางสนองพระโอฐและนางพระกำนัลโดยทั่วไป

(ข) เป็นผู้นำความอันอยู่ในหน้าที่โดยตรง ขันกราบ
บังคมทูลพระกรุณา

ข้อ ๓ ผู้ซึ่งทรงพระกรุณาเลือกสรรให้รับราชการในตำแหน่ง
นางสนองพระโอฐและนางพระกำนัลนั้น ให้พึงเข้าใจว่า
เป็นผู้ซึ่งทรงไว้วางพระราชหฤทัยในความจงรักภักดีเป็นพิเศษ

ข้อ ๔ ให้นางสนองพระโอฐและนางพระกำนัลทั้งปวงพึง
บังคับบัญชาของท้าวนางผู้ซึ่งทรงตั้งแต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับบัญชา
ตามระเบียบการในเรื่องเข้าเวรประจำการ หรือเรื่องใด ๆ
อันเป็นหน้าที่ราชการแห่งตน

ข้อ ๕ ผู้ที่รับราชการในตำแหน่งนางสนองพระโอฐและ
นางพระกำนัล จะพระราชทานเข็มเครื่องหมายตามตำแหน่ง
ตามประกาศลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๕

ข้อ ๖ ผู้ที่เป็นนางสนองพระโอฐหรือนางพระกำนัล ตาม
ธรรมเนียมให้อยู่ในตำแหน่งประจำการมีกำหนดเพียง ๒ ปี เมื่อ
ครบกำหนดแล้วและมีความสมควรจะฉลองพระเดชพระคุณต่อ
ไปอีก ถ้าทรงพระราชดำริเห็นสมควรจะพระราชทานให้รับ
ราชการต่อไปอีกก็ได้ ตามพระราชอัธยาศัย

ข้อ ๗ ผู้ซึ่งเป็นนางสนองพระโอฐก็ดี นางพระกำนัลก็ดี
ถ้ามีเหตุดั่งกล่าวต่อไปนี้ คือ

(ก) ต้องหาเป็นจำเลยในคดีอาญา ซึ่งกระทำให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติยศและขาดความไว้วางพระราชหฤทัยก็ดี

(ข) มีหนี้สินล้นพ้นตัวก็ดี

(ค) ประพฤติตนไม่สมกับตำแหน่งอันเป็นเหตุกระทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศของตนจนเป็นที่พึงรังเกียจ

ให้ทำนางผู้บังคับบัญชาความขึ้นกราบบังคมทูลขอพระบรมราชวินิจฉัย ถ้าสมควรจะปลดออกจากตำแหน่งนางสนองพระโอษฐ์ นางพระกำนัล ก็จะได้โปรดเกล้าฯ ให้ปลดออกเสีย ประกาศมาณวันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๒ มิถุนายน หน้า ๒๖)

ประกาศ

เรื่องคืนทรัพย์สินออสเตรเลียและอังกฤษ
ซึ่งได้ยึดไว้ในเวลาสงคราม

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า ตามข้อ ๒๔๕ (เอช. ๒) แห่งหนังสือสัญญาแซงต์แยร์แมง เลขข้อ ๒๓๒ (เอช. ๒) แห่งหนังสือสัญญาตรีอะนองกล่าวไว้ ประเทศซึ่งไม่มีสำนักงานสำหรับตรวจและใช้หนี้กับประเทศออสเตรเลียหรืออังกฤษนั้น มีอำนาจคืนทรัพย์สินออสเตรเลียและอังกฤษซึ่งได้ยึดไว้ในเวลาสงคราม แต่ซึ่งได้จำหน่ายเป็นเงินแล้ว ให้แก่เจ้าของซึ่งยังคงเป็นชนชาติออสเตรเลียหรืออังกฤษได้

บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่าทรัพย์สินได้จำหน่ายเป็นเงินแล้ว หรือยังมีได้จำหน่ายเป็นเงินก็ดี อันผู้พิทักษ์ทรัพย์สินชนชาติศัตรู ยังคงรักษาอยู่นั้น ควรจะคืนให้แก่เจ้าของผู้ยังคงอยู่ในสัญชาติเดิมดังที่กล่าวมาแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศพระบรมราชโองการนี้ ให้ผู้พิทักษ์ทรัพย์สินศัตรูคืนทรัพย์สินออสเตรเลียหรือ

อังกาเรียนทั้งหมดให้แก่เจ้าของ ผู้มีชาติเป็น ออสเตรียนแล
อังกาเรียน ทั้งที่ได้จำหน่ายเป็นเงินแล้ว แลยังมีได้จำหน่าย
เป็นเงิน คือ ททรัพย์ซึ่งผู้พิทักษ์ทรัพย์ศัตรูได้อายัดยึดไว้ หรือ
ได้มี ผู้นำส่งต่อผู้พิทักษ์ทรัพย์ศัตรูตามพระราชบัญญัติห้ามการ
ค้าขายกับชนชาติศัตรู ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๖๐

ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ มีหน้าที่ปฏิบัติการ
ให้เป็นไปตามกระแสพระบรมราชโองการนี้

ประกาศมาณวันที่ ๑๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๘ มิถุนายน หน้า ๓๒)

๐๑๕๐๖

ประกาศเก็บภาษีและเงินบำรุงสถานที่
ในเขตต์ของสภาจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปกพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า

ตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศักราช ๒๔๖๕ ให้สภาจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก มีอำนาจนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณา ขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาตกำหนดอัตราใหม่ในการเก็บเงินและภาษีอากรต่าง ๆ เพื่อบำรุงถนนหนทาง การประปาและไฟฟ้า และแปลค่าใช้จ่ายสำหรับการสาธารณสุข ในเขตต์ของสภา และจะจำหน่ายเงินทั้งนี้โดยประการใด สุดแล้วแต่จะสมแก่การที่จะปฏิบัตินั้น

บัดนี้สภาได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณา ความทราบใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ใช้ประกาศนี้จำเดิมแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้สภาจัดบำรุงสถานที่ขายทะเลทิศตะวันตกมีอำนาจเก็บเงินบำรุงสถานที่จากบุคคลผู้เข้าไปในเขตต์สถานที่ขายทะเลทิศตะวันตก เงินค่าบำรุงนี้ให้กรมรถไฟหลวงเก็บในขณะที่ยานำตัวให้แก่ผู้โดยสารที่เดินทางจากสถานีใดสถานีหนึ่งนอกเขตต์ของสภา และไปลงณะสถานีใดสถานีหนึ่งภายในเขตต์ ค่าบำรุงนั้นให้เก็บโดยอัตราดังต่อไปนี้

ชั้นที่ ๑ ไม่เกินสี่สิบสตางค์

ชั้นที่ ๒ ไม่เกินยี่สิบสตางค์

ชั้นที่ ๓ ไม่เกินสิบสตางค์

ข้อ ๓ จำนวนเงินที่เก็บเพิ่มขึ้นดังกล่าวมาในข้อ ๒ นั้นเมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว คงเหลือ เป็น จำนวน มากน้อยเท่าใดให้กรมรถไฟหลวง นำส่งเป็นรายได้ของสภา จัดบำรุงสถานที่ขายทะเลทิศตะวันตก

ข้อ ๔ ให้สภามีอำนาจเก็บภาษีเรือ โรง ร้าน แพ ดึง แกะเจ้าของอสังหาริมทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่ในเขตต์ของสภา โดยอัตราและลักษณะการเหมือนกับ ที่ระบุไว้ใน ประกาศ ภาษีเรือ โรง ร้าน แพ ดึง จุลศักราช ๑๒๓๒ ทุกประการ

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๖ มิถุนายน หน้า ๓๖)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่มเติม
 ในท้องที่มณฑลปราจีนบุรี มณฑลอยุธยา มณฑลนคร
 สวรรค์ มณฑลนครราชสีมา มณฑลพายัพ มณฑลราชบุรี

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 ซึ่งว่า “ เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่ม
 เต็มเพื่อขยายการใช้ ใน อำเภอและ ตำบลอื่น ๆ ได้ถ้าไป
 เมื่อเห็นว่าเป็นกาลสมควรที่จะทำดั่งนั้น ” นั้น บัดนี้สมควร
 ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่มขึ้นคือ ใน
 ท้องที่มณฑลปราจีนบุรี ๖๘ ตำบล มณฑลอยุธยา ๓๗ ตำบล
 มณฑลนครสวรรค์ ๖ ตำบล มณฑลนครราชสีมา ๕ ตำบล
 มณฑลพายัพ ๒ ตำบล และมณฑลราชบุรี ๑ ตำบล รวม
 ๑๑๙ ตำบล จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติ
 ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนด
 ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๖ มิถุนายน หน้า ๔๐)

บัญชีเพิ่มเติมท้องถิ่นที่ไ้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ฉะเชิงเทรา	เมืองฉะเชิง เทรา	จุกกระเซอ บางแก้ว บางไผ่ หนามแดง บางขวัญ คลองเปรง คลองอุดมชลจร คลองหลวงแพ่ง
		บางนาเปรี้ยว	หมอนทอง ดอนเกาะกา ดอนฉิมพาลี บึงนาร์ก
		บางคล้า	บางขนาก โยทกา บางตลาด บางค่างคว บางสวน

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ฉะเชิงเทรา	บางคล้า	สาวะโงก บางเล่า ก้อนแก้ว ลำเสม็ดเหนือ ลำเสม็ดใต้ วังเย็น บางโรง พนมสารคาม บ้านช่อง ดงน้อย คันทนา
	ชลบุรี	บางปลาสร้อย	ทำตะเกียบ คุดายหม ท่ากระดาน เกาะขนุน บ้านสวน ห้วยกะปิ บ้านปึก หนองข้างคอก

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ชลบุรี	พานทอง	บางนา หน้าประตู มาบโป่ง หนองกะขะ โคกขี้หนอน กุ่มไฉ้ ทุ่งขวาง บ้านเข็ด หนองขยาด หัวถนน
		บางละมุง	หนองปลาไหล บ้านโป่ง หนองปรือ ห้วยใหญ่ นาจอมเทียน
	ปราจีนบุรี	บ้านสร้าง กบินทรบุรี	บางเตน หนองก ทุ่งโพ นาดี

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ปราจีนบุรี	กิ่งสระแก้ว	เขาดกรรจ์ ท่าแขก
		อรัญประเทศ	คลองน้ำใส หนองแวง
		กิ่งวัฒนานคร	ผักขะ หนองน้ำใส
	นครนายก	องครักษ์	ช่อกุ่มใหญ่ ทรายมูล บึงศาล ศิระชะกระบือ พระอาจารย์ ท่าเรือ ป่าชะ
อยุธยา	พระนครศรีอยุธยา	ปากพลี บ้านนา	
	อยุธยา	กรุงเก่า	เกาะเรียน บ้านใหม่มะขามหย่อง
		ผักไห่	บ้านแค ลาดน้ำเค็ม โคกช้าง ดอนลาน

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	พระนครศรีอยุธยา	ผักไห่	นาคู ลาดชะโด หนองน้ำใหญ่ ภาไชย บ้านแคตก บ้านกลิ้ง บ้านกระแซง ไผ่พระ โพแดง โคกข้าง หัวตะพาน คลองขนาก สี่ร้อย ท่าช้าง ห้วยคั่นແหลນ ตลาดใหม่ จรเข้ร้อง บ้านโตนด ไชโย บางิ้ว
	อ่างทอง	วิเศษไชยชาญ	
		ไชโย	

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	อ่างทอง	ไชโย	บางพลับ
		โพธิ์ทอง	ห้วยลิงออก โพธิ์รังนก โพธิ์ทอง แสวงหา ชนัน
	ลพบุรี	เมืองลพบุรี	มหาโพธิ์
นครสวรรค์	ประทุมธานี	โคกสำโรง	หลักหก
		บางกะดี	บ้านแหลม สวนพริกไทย
	นครสวรรค์	ลาดหลุมแก้ว	คูบางหลวง
นครราชสีมา	นครสวรรค์	ปากน้ำโพ	หนองปลิง
		พยุหะคีรี	เนินมะกอก เนินแจง
	ตาก	กิ่งตากดี	ช่องแค หนองสร้อยทอง
นครราชสีมา	อุบลราชธานี	แม่สอด	แม่กุ
		สุวรรณาวรี	สำโรงเหนือ
	บุรีรัมย์	ห้วยเหนือ	บักตอง กันทรอม

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	ขุนันธ์	ห้วยเหนือ	กันตรวง
พัยัพ	แพร์	เมืองแพร์	ปรือใหญ่
ราชบุรี	ลำปาง	เมืองลำปาง	แม่คำมี
	เพชรบุรี	บางห้อย	บ้านเอี่ยม
			ท่าไม้รวก

พระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยการตัดทางหลวงในที่เพลิงไหม้
ตำบลวัดแค

ด้วยมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ
พระราชกฤษฎีกาให้ทราบทั่วกันว่า ตามที่ได้ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยออกประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
บอกเขตร์ตัดทางหลวงในที่เพลิงไหม้ ตำบลวัดแคหรือวัด
ดวงแข อำเภอประทุมวัน และว่าถ้าผู้ใดจะทำการก่อสร้าง
สิ่งใด หรือซื้อขาย ให้ขึ้น แลกเปลี่ยน จำนอง ฯลฯ ที่ดิน
ในบริเวณตำบลวัดแค หรือวัดดวงแข อำเภอประทุมวัน
จะต้องได้รับอนุญาตและทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทย
เสียก่อน เพื่อให้เจ้าพนักงานได้สำรวจตรวจการตัดทางหลวง
ในบริเวณตำบลนั้นต่อเชื่อมให้เป็นทางใหญ่ขึ้นให้เป็นประโยชน์
แก่สาธารณชนในท้องถิ่นนั้น

บัดนี้กระทรวงมหาดไทยได้จัดให้เจ้าพนักงานสำรวจทำแผนที่
วางการตัดทางหลวงในที่ซึ่งได้มีประกาศบอกเขตร์ไว้แล้ว
คือ

สายที่ ๑ ต่อจากถนนที่ตัดไว้แล้วในบริเวณจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปบรรจบถนนรองเมือง เป็นถนนขนาดกว้าง ๒๒ เมตรหรือ ๑๑ วา ยาวประมาณ ๕๒๕ เมตรหรือ ๒๖๒ วา ๒ ศอก

สายที่ ๒ ดันแต่ถนนพระรามที่ ๔ ไปบรรจบถนนสายที่ ๓ ตอนกลาง เป็นถนนขนาดกว้าง ๒๒ เมตรหรือ ๑๑ วา ยาวประมาณ ๖๖๕ เมตรหรือ ๓๓๒ วา ๒ ศอก

สายที่ ๓ ดันแต่ถนนพระรามที่ ๖ ไปบรรจบถนนรองเมือง เป็นถนนขนาดกว้าง ๒๒ เมตรหรือ ๑๑ วา ยาวประมาณ ๕๓๕ เมตรหรือ ๒๖๗ วา ๒ ศอก ตามซึ่งเจ้าพนักงานได้ปักกรวยไว้ในที่ดินแล้ว ดังหมายไว้ในแผนที่หมายเลข ส. ๒๗๐/๑ ส. ๒๗๐/๒ ส. ๒๗๑ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้สำรวจขอนุญาตเกล้า ๆ ถวาย ได้ทรงพระราชวินิจฉัยชอบด้วยพระราชดำริห์แล้ว

บรรดาที่ดินซึ่งมีเจ้าของปกครองมีกรรมสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อถูกตัดทางหลวงตามพระราชกฤษฎีกานี้ ควรจะได้รับประโยชน์ชดใช้เพียงไรหรือไม่นั้น ให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้ คือ

๑. ถ้าที่ดินของผู้ใดที่ต้องถูกทางหลวงนั้น ยังมีเนื้อที่เหลืออยู่ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของเนื้อที่ดินติดต่อกับทางหลวงทั้งสองข้าง หรือแต่ข้างใดข้างหนึ่งแล้ว รัฐบาลจะไม่ต้องใช้ค่าที่ดินให้ เพราะเหตุว่าการทำทางหลวงเข้าไปในเนื้อของผู้ใด เจ้าของที่อาจได้รับผลจากการทำทางหลวงอยู่ด้วยซึ่งกระทำให้ที่ดินมีราคายิ่งขึ้น และสามารถจะปลูกเรือน หออยู่ หรือให้พัก ให้เช่าเก็บผลประโยชน์ได้มากทดแทนกันอยู่แล้ว

๒. ที่ดินของผู้ใดถูกทำทางหลวงเสียหายหมดจำนวนเนื้อที่อย่างหนึ่ง หรือที่ดินเหลือน้อยกว่ากึ่งจำนวนเนื้อที่ ๆ ถูกทำทางหลวงอย่างหนึ่ง หรือที่ดินขึ้นใดที่เหลือติดต่อกับทางหลวงยาวตามทางหลวงต่ำกว่า ๔ วา กว้าง ยื่นแต่ทางหลวงเข้าไปต่ำกว่า ๕ วา หรือรวมเนื้อที่ทั้งสิ้นต่ำกว่า ๒๐ ตารางวา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพนักงานรับซื้อที่ดินที่ต้องถูกทำทางหลวงรวมทั้งที่ดินที่เหลืออยู่นั้น ตามราคาธรรมดาที่ซื้อขายกันในที่ใกล้เคียงในครั้งล่าสุดก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เว้นไว้แต่เจ้าของเห็นว่าจะยึดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เหลืออยู่ได้ประโยชน์คุ้มแก่การที่ต้องเสียไปในการทำทางหลวงแล้ว จะไม่ขายที่ดินที่เหลือนั้นให้แก่เจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเจ้าของได้เลือกเอาทางที่ไม่ขายแทนที่จะได้รับประโยชน์ใน

ค่าที่ดินที่เจ้าพนักงานจะขอเช่นนั้นแล้ว ก็อย่าให้เจ้าหน้าที่จ่ายค่าเสียหายในการที่ถูกทำทางหลวงสำหรับรายนั้นเลย

๓. การกำหนดราคาที่ดินตามที่ว่ามาในข้อ ๒ นั้น ถ้าเจ้าของที่ดิน รายใดไม่ยอมตกลง ตามราคา ที่เจ้าพนักงานกำหนด โดยไต่ราคาเกินกว่าที่ขอขายกันตามธรรมดาแล้ว ให้เจ้าของที่ดินกับเจ้าพนักงานตั้งคนกลาง ช่างสะคนปฎุษากำหนดราคากัน คนกลางพร้อมกันตกลงอย่างไร ก็ให้เป็นไปตามความตกลงของคนกลาง ถ้าคนกลางทั้งสองฝ่ายปฎุษาไม่ตกลงกัน ให้คนกลางเลือกตั้งผู้ชขาดอีกคนหนึ่ง ผู้ชขาดตัดสินอย่างไร ให้ถือว่าคำตัดสินนั้นเป็นเด็ดขาด จะฟ้องร้องไม่ได้ ถ้าหากว่าจะมีการใช้จ่ายเพราะต้องตั้งคนกลางนั้น ฝ่ายใดที่กำหนดราคาไกลจากความตกลงของคนกลาง ให้ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้ากึ่งกันให้เสียคนละกึ่ง

๔. การที่จะวินิจฉัยว่าที่ดินยังมีเนื้อที่เหลือจากการทำทางหลวงสามารถจะทำประโยชน์ได้หรือไม่ได้ และเจ้าพนักงานควรจะรับซื้อหรือไม่ควรซื้อนั้น ถ้ามีการโต้เถียงกันในระหว่างเจ้าพนักงานและเจ้าของที่เกิดขึ้นนอกจากหลักที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ แล้ว ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้วินิจฉัยเด็ดขาด และที่ดินที่ต้องถูกทำทางหลวงนั้นจะแยกประเภท

โฉนดก็แปลงก็ตาม ถ้าเนื้อที่นั้นติดต่อเป็นผืนเดียวกันไป
รวมอยู่ในกรรมสิทธิ์เจ้าของผู้เดียวกัน ให้วินิจฉัยรวมเป็น
เจ้าของเดี่ยว ห้ามมิให้แยกวินิจฉัยเป็นรายแปลงเว้นไว้แต่
ที่ ๆ ไม่ได้ติดต่อเป็นผืนเดียวกันได้ จึงให้แยกวินิจฉัยเฉพาะ
แปลงที่ต้องถูกทำทางหลวงเสียหายเท่านั้น

๕. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดปลูกสร้างบ้านเรือนหรือวัตถุอื่นเนื่องจาก
ที่อยู่อาศัยอย่างใด ลงใน ที่ ๆ จะทำทางหลวงก่อนวันที่ ๓
มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งมีประกาศบอกเขตไว้
นั้นแล้ว เจ้าของบ้านเรือนโรงเหล่านั้นจะต้องรื้อถอนไปให้
เสร็จภายใน กำหนดที่ เจ้าพนักงาน จะ บอกล่วงหน้าให้ทราบ
อย่างน้อย ๖๐ วัน และให้เจ้าพนักงานคิดค่าเสียหายเฉพาะการ
รื้อถอนให้พอสมควรแก่ราคาตามอายุของซึ่งปลูกสร้างปรากฏ
อยู่ในเวลานั้น ให้เป็นหน้าที่ช่างนคราทรเป็นผู้ตรวจตราและ
กำหนดราคาค่าเสียหาย แต่ถ้าเจ้าของ จะเห็นว่าราคานั้น
ไม่สมควรจะขอ อนุญาต ตั้ง นายช่าง คนใด คนหนึ่ง มา ปฎิญา
หารื้อกะประมาณราคาพร้อมกับนายช่างกรมนคราทร ด้วยก็ได้
แต่จะต้องเป็น นายช่างที่มี วิชา ความรู้ใน การ ก่อสร้างโดยมี
ประกาศนียบัตรความรู้มาแสดงเป็นสำคัญด้วย เมื่อนายช่าง
ทั้งสองฝ่ายกะราคาไม่ตกลงกัน ให้เลือกผู้ชี้ขาดโดยทำนอง

ราคาที่ดินนั้น ส่วนผู้ที่ปลูกสร้างลงภายหลังวันที่ ๓ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ จะขอร้องอย่างใดไม่ได้ และเจ้าพนักงาน มีอำนาจที่จะสั่งให้ย้ายถอนไปให้เสร็จตามเวลาอันสมควร โดยไม่ให้ค่าเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดด้วย

๖. ให้เจ้าพนักงานแจ้งความให้เจ้าของที่หรือเจ้าของบ้านเรือนซึ่งถูกทำทางหลวงนี้ไปทำความตกลงคดีที่หนึ่งแล้วแต่เจ้าพนักงานจะกำหนด ถ้าเจ้าของที่และเจ้าของบ้านเรือนจะไปเองไม่ได้จะแต่งตั้งผู้แทนไปกระทำความตกลงด้วย มีใบมอบฉันทะเป็นหลักฐานก็ได้ เมื่อผู้แทนได้ตกลงอย่างไร ต้องอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าของ ถือว่าเป็นอันยินยอมตามความตกลงของผู้แทนทุกประการ

๗. ถ้าเจ้าของไม่ไปเอง และไม่แต่งตั้งผู้แทนไปตามกำหนดในครั้งแรก ให้เจ้าพนักงานแจ้งความบอกกำหนดไปให้อีกเป็นครั้งที่ ๒ ให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วัน ถ้าเจ้าของที่ยังไม่ไป หรือไม่แต่งตั้งผู้ใดไปแทนตามกำหนดครั้งหลังนี้แล้ว ให้ถือว่า เจ้าของที่ ไม่มีข้อติดใจอย่างไร ให้เจ้าพนักงานกำหนดราคาและค่าเสียหายที่ควรจะได้ตามสมควร แล้วให้เจ้าพนักงาน แจ้งความ กำหนดนัดให้ เจ้าของ มา รับ เงิน ที่ได้กำหนดให้ นั้น เจ้าของที่ๆ ไม่ได้ไปกระทำความตกลง และ

ไม่แต่งผู้แทนไปกระทำความตกลงต่อเจ้าพนักงานตามกำหนดนั้น จะฟ้องร้องอย่างไรไม่ได้ แต่การแจ้งความและกำหนดนัดหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานกระทำโดยมีลายลักษณ์อักษรให้เป็นหลักฐานไว้เสมอทุกครั้ง

๘. ถ้าเจ้าของที่ดินและบ้านเรือนโรงคูหนึ่งผู้ใดเกลี้ยจัดขวางไม่ยินยอมให้ใช้ที่ทางหลวง หรือเกลี้ยหนึ่งแหว่งหนึ่งบิตพร้าวไม่มารับเงินราคาค่าเสียหาย หรือไม่จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดตามกำหนดคำสั่ง หรือแม้จะมีคดีฟ้องร้องว่ากล่าวกันยังโรงศาล ก็ไม่เป็นเหตุขัดขวางต่อการทำทางหลวงในที่ดินตามเส้นหมายในแผนที่นั้น เพื่อให้การทำทางหลวงเป็นที่ตัดขาดอยู่ได้ เมื่อเจ้าพนักงานได้กระทำการไปโดยชอบด้วยพระราชกฤษฎีกานี้แล้ว ผู้หนึ่งผู้ใดจะมาฟ้องเรียกค่าเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดก่อนที่ได้กระทำ ความตกลงราคากับเจ้าพนักงานไม่ได้เป็นอันขาด

๙. บรรดาที่ดินที่รับซื้อไว้ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ถ้าเหลือจากที่ได้ทำทางหลวงแล้ว ให้เจ้าพนักงานจัดการจำหน่ายขายเสียโดยวิธีประกาศประมูลราคา เมื่อได้เงินมากน้อยเท่าใดให้นำส่งพระคลังมหาสมบัติ หักค่าใช้จ่ายในการทำทางหลวง หรือจะส่งที่ดินนั้น ๆ ต่อกระทรวงพระคลัง

มหาสมบัติให้จัดการจำหน่ายหักไข้อยู่ในการทำทางหลวงนี้
อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ สุดแล้วแต่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
กับเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะเห็นสมควร

๑๐. ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่จัดการ
ให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้ทุกประการ

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓ กรกฎาคม น้ ๔๕)

ประกาศกระทรวงทหารเรือ

ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๐ เล่ม ๓๔ หน้า ๓๖๘๕ ว่าพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ ไขเครื่องหมายข้างเฟือกเดิมลงกลางธงไตรรงค์ ไขเป็นเครื่องหมายตำแหน่งราชทูตและกงสุลสยามนั้น บัดนี้ กระทรวงการต่างประเทศ ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต เปลี่ยนไข เครื่องหมายเดิมลงที่กลางธงไตรรงค์ เพื่อเป็นเครื่องหมายตำแหน่งราชทูตและกงสุลสยาม ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติธง พ.ศ. ๒๔๖๐ คือ

ธงสถานทูต เหมือนธงไตรรงค์ แต่มีดวงกลมสีขาว ขอบจดขอบสีแดงของพื้นธงอยู่กลาง ภายในดวงกลมนี้มีรูปข้างเฟือกทรงเครื่องยืนแท่นหันหน้าเข้าข้างเสา สำหรับ ไขชักที่สถานทูต

ธงกงสุล เหมือนธงไตรรงค์ แต่มีดวงกลมสีขาว ขอบจดขอบสีแดงของพื้นธงอยู่กลาง ภายในดวงกลมนี้มีรูปข้างเฟือกหันหน้าเข้าข้างเสา สำหรับไขชักที่กงสุล

กระทรวงทหารเรือ ได้นำความกราบบังคมทูล ทราบฝ่า ลอองธุลีพระบาท พระราชทานพระบรมราชานุญาตแล้ว

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
บริพัตร

จอมพลเรือ แทนเสนาบดีกระทรวงทหารเรือ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓ กรกฎาคม หน้า ๕๖)

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอภยวชิราวุฒิวรเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่การจัดวางระเบียบกำกับ ตรวจตราคนต่างด้าว เข้ามาสู่ประเทศสยามเป็นสิ่งพึงปรารถนา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียกพระราชบัญญัตินี้ว่า พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) คำว่า “คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลที่ไม่มีสัญชาติเป็นไทย ดังที่บรรยายไว้ในพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช ๒๔๕๖

(๒) คำว่า “ยานพาหนะ” หมายความว่า สิ่งใด ๆ ที่ใช้สำหรับการรับส่งจากที่แห่งหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง

(๓) คำว่า “เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) คำว่า “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานใด ๆ ที่ได้แต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายเพื่อปฏิบัติกิจการตามบทพระราชบัญญัตินี้

(๕) คำว่า “พนักงานแพทย์” หมายความว่า แพทย์ประจำสถานีบัตร ฤาแพทย์จดทะเบียนที่ได้แต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายเพื่อช่วยเหลือเจ้าพนักงาน

มาตรา ๔ เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะตรวจตราคนต่างด้าวทั้งปวงซึ่งเข้ามาสู่ประเทศสยาม และเพื่อที่จะทำการตรวจตราตัวว่า เจ้าพนักงานอาจเข้าไปในยานพาหนะใด ๆ เว้นเสียแต่เมื่อยานพาหนะนั้น ๆ ได้ใช้โดยเฉพาะในราชการของรัฐบาลสยาม รัฐบาลต่างประเทศ

มาตรา ๕ เจ้าของฝูควบคุมยานพาหนะทางน้ำซึ่งนำคนโดยสารจาก ภายนอกพระราชอาณาเขตต์เข้ามาใน ประเทศสยาม จะต้องปฏิบัติดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) ป้องกันมิให้คนโดยสารคนหนึ่งคนใดออกจากยานพาหนะจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

(๒) ยื่น บัญชี คนโดย สार และ ลูกเรือต่อเจ้าพนักงาน พร้อมด้วยรายการละเอียดต่าง ๆ ตามแต่จะได้กำหนดไว้ใน กฎเสนาบดี และ

(๓) ให้ความสวดตามสมควรแก่เจ้าพนักงานในการที่จะตรวจตราคนเหล่านั้น

มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศไทย คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มี หนังสือ เติร ทาง ฎาไบ สำคัญ แสดง สัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นที่ เสนาบดี จะได้ ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่ง มาตรการนี้

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลุกผีป้องกันทรพิษ และไม่ยอม ให้ปลุกผีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยง ตัวเอง ฎาไรอุปการะ จากผู้อื่นและเป็นบุคคล ซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลง ความ เห็นว่ามีร่างกายพิการ ฎาจิตร์พันเพื่อนไม่สมประกอบ ฎา เป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบการทำงาน เลี้ยงชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล ฤาเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้าย ฤา อันตราย ต่อความ ปลอดภัย ของประชาชน ฤาพระราชอาณาจักร์สยาม

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดิรทางฤาใบสำคัญแสดงสัญชาติตามที่บังคับไว้ในอนุมาตรา ๑ แห่งมาตรานี้ เจ้าพนักงานจะออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณแล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามาในประเทศสยามก็ได้ ใบสำคัญแสดงรูปพรรณที่กล่าวนี้ให้มีข้อความตามที่เสนาบดีจะกำหนด และจะกิดค่าธรรมเนียมพอสมควรสำหรับใบสำคัญแสดงรูปพรรณนั้นก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา ๑ ว่าด้วยหนังสือเดิรทางและใบสำคัญแสดงสัญชาตินั้น มิให้ใช้แก่พนักงานทูต ฤา พนักงานกงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศสยาม ฤาแก่ครอบครัวของบุคคลจำพวกนั้น ๆ ฤาแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ ฤาแก่ลูกเรือของเรือต่างประเทศที่แวะเข้ามายังเมืองท่าฤาอ่าวแห่งประเทศสยาม

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติตามความในอนุมาตรา ๑ แก่ (ก) คนโดยสารรถไฟหลวงถือตั๋วทอดเดี่ยวตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศสยามไปนอกพระ

ราชอาณาจักรเท่านั้น (๗) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเค็รทางข้ามพรมแดน อันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น

มาตรา ๗ ด้วยความเห็นชอบของเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เสนาบดีมีอำนาจที่จะออกคำสั่งกำหนดจำนวนเงินซึ่งคนต่างตัวคนหนึ่ง ๆ ที่เข้ามาในประเทศสยามจะต้องมีประจำตัวมา คำสั่งนี้มีให้ใช้แก่เด็กอายุต่ำกว่าสิบห้า (๑๕) ปีมา กับบิดามารดา คำสั่งที่ได้ออกตั้งกล่าวนี้ต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงยกเลิกอนเสียได้ โดยอำนาจและวิธีการอย่างเดียวกับที่ออกคำสั่งนั้น

เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนล่วงแล้ว นับแต่วันที่ได้ออกประกาศคำสั่งดังกล่าวมาในวรรคก่อนนี้ ห้ามมิให้คนต่างตัวเข้ามาในพระราชอาณาจักร เว้นแต่คนต่างตัวนั้นจะมีเงินประจำตัวมาตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในคำสั่ง

มาตรา ๘ ด้วยความเห็นชอบของเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เสนาบดีมีอำนาจที่จะออกคำสั่งกำหนดว่าคนต่างตัวสัญชาติใดสัญชาติหนึ่ง ฤจำพวกใดจำพวกหนึ่ง ซึ่งจะยอมให้เข้ามาในพระราชอาณาจักรในปีหนึ่ง ๆ นั้นเป็นจำนวนเท่าใด คำสั่งที่ได้ออกตั้งกล่าวนี้ต้องประกาศ

ในราชกิจจานุเบกษาอย่างน้อยสามเดือน ก่อนต้นปีซึ่งจะ
ได้เริ่มใช้คำสั่งนั้น อนึ่งคำสั่งเช่นนี้จะเพิกถอนเสียได้ โดย
อำนาจอย่างเดียวกับที่ออกคำสั่งนั้น และให้ประกาศโฆษณา
การถอนคำสั่งในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อคำสั่งดังกล่าวมาในวรรคก่อนนี้ได้ใช้บังคับแล้ว ห้าม
มิให้คนต่างด้าว เข้ามาใน พระราชอาณาจักร เกิน จำนวน ที่ได้
กำหนดไว้ในคำสั่งนั้น

มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๑ และมาตรา ๘ ฤๅคำสั่ง
ที่ได้ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งมาตราทั้งสองนั้น มิให้ใช้
แก่บุคคลที่จะกล่าวต่อไปนี้

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทสสยามในการทูต ฤๅ
การกงสุล ฤๅในราชการของรัฐบาล

(๒) คนต่างด้าว เติรทาง ซึ่ง แสดงให้ เป็นที่พอใจของ
เจ้าพนักงานว่า ตนเข้ามาสู่ประเทศสยามแต่เพียงชั่วคราว
ฤๅเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มี ความประสงค์
ที่จะตั้งเคหะสถานเป็นหลักแหล่ง ฤๅตั้งทำการงาร การ
ค้าขาย ฤๅการอุตสาหกรรมใด ๆ อันเป็นปรกติกิจ

มาตรา ๑๐ แม้จะมีบทบัญญัติอย่างใดไว้ใน พระราช
บัญญัตินี้ก็ตาม ในกรณีเฉพาะเรื่อง เสนาบดีจะอนุญาตเป็น

พิเศษให้คนต่างด้าว คนหนึ่งคนใดเข้ามาในพระราชอาณาจักร
ก็ได้ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขใด ๆ ตามแต่เสนาบดีจะ
เห็นควรกำหนด

มาตรา ๑๑ ในการตรวจยานพาหนะทางน้ำ ที่เข้ามาใน
ประเทศสยามนั้น ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่าคนต่างด้าวคนใด
ในยานพาหนะนั้นอยู่ในจำพวกคนต่างด้าว ที่ต้องห้าม ตามบท
พระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานอาจสั่งให้คนต่างด้าวคนนั้น
กลับออกไปด้วยยานพาหนะที่ได้นำเข้ามา ถ้าไม่เป็นอันทำ
ได้ตั้งวันก็ให้กักคนต่างด้าวนั้นไว้และส่งตัวกลับออกไปโดย
เร็วด้วยยานพาหนะอื่นที่สะดวก

ถ้าจำเป็นจะต้องไต่สวน ในระหว่างไต่สวนนี้จะกักคน
ต่างด้าวนั้นไว้ในเรือ ฤๅในที่หนึ่งใดก็ได้ตามแต่จะสะดวก

ค่าใช้จ่ายในการส่งกลับและการกักตัวคนต่างด้าวนั้น ให้
ผู้ควบคุมเจ้าของฤๅผู้เช่ายานพาหนะซึ่งนำเข้ามาเป็นผู้เสีย

เมื่อใด จำนวนคน ต่างด้าวเข้ามาสู่ ประเทศสยามใน คราว
หนึ่งฤๅโดยยานพาหนะหนึ่งเป็นจำนวนมากมาถึงกับว่า ถ้าจะ
กักบุคคลเหล่านั้นไว้เพื่อตรวจฤๅออกไปสำคัญแสดงรูปพรรณ
ให้จะเป็นการซ้ำฤๅเสียค่าใช้จ่ายเกินควรแล้ว เจ้าพนักงาน
จะ ออกใบอนุญาตให้ คน ต่างด้าว คนใด เข้าใน ประเทศสยาม

ชั่วคราวก็ได้ โดยให้ทำสัญญารับรองว่าจะมาพบเจ้าพนักงานตามกำหนดเวลาและสถานที่ตั้งระบุไว้ในใบอนุญาต เพื่อการตรวจครั้งสุดท้าย ฤๅรับใบสำคัญ แสดง รูปพรรณสัญญา นั้น จะให้มีหลักประกันใด ๆ แล้วแต่เสนาบดีจะกำหนดก็ได้

มาตรา ๑๒ เมื่อมีเหตุควรสงสัยว่า คนต่างตัวคนใดที่ได้เข้ามาในพระราชอาณาจักรภายหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ อยู่ในจำพวกคนต่างตัวที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานจะกักคนต่างตัวนั้นไว้เพื่อไต่สวนก็ได้ และถ้าได้ความว่าเป็นบุคคลที่อยู่ในจำพวกต้องห้ามดังกล่าวมา คนต่างตัวนั้นอาจถูกเนรเทศออกไปนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา ๑๓ เจ้าของฤๅผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำคนใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติบทใดบทหนึ่ง แห่งมาตรา ๕ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่ร้อยบาท

มาตรา ๑๔ คนต่างตัวคนใดเข้ามาในพระราชอาณาจักรโดยซ่อนตัวเข้ามา ฤๅแฝงตนเข้ามาด้วยอุบายอย่างใด ๆ เพื่อมิให้รู้จัก โดยจะหลีกเลี่ยงบทพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ฤๅโดยฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท

มาตรา ๑๕ ผู้ใดจงใจนำคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยโดยขัดขืนพระราชบัญญัตินี้ ฤฯช่วยเหลือคนต่างด้าวให้หลีกเลี่ยงบทพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่ามีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ฤฯปรับไม่เกินสองร้อยบาท ฤฯทั้งจำและปรับทั้งสองสถาน

มาตรา ๑๖ คำสั่งของเจ้าพนักงานที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้ามาในพระราชอาณาจักรนั้น ให้แจ้งแก่คนต่างด้าวเป็นลายลักษณ์อักษร คนต่างด้าวนั้นอาจอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานได้ภายในสี่สิบแปดชั่วโมง เสนาบดีจะเป็นผู้วินิจฉัยข้ออุทธรณ์ และคำวินิจฉัยของเสนาบดีนั้นต้องนับว่าเป็นที่สุด ผู้ใดต่อสู้ว่าตนมิได้เป็นคนต่างด้าว จะนำคดีของตนขึ้นสู่ศาลเพื่อพิจารณาก็ได้

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามพระราชบัญญัตินี้ลักผู้ใดไว้ได้สวนเกินกว่าสี่วัน นอกจากจะได้ออกคำสั่งต่อศาลชั้นต้น และศาลได้ออกคำสั่งให้กัก ถ้าศาลออกคำสั่งให้คำสั่งนั้นมีอายุได้ไม่เกินสิบวันนับแต่วันที่ตั้งในคำสั่งและถ้าจำเป็นจะต้องกักตัวไว้ต่อไปอีก ศาลจะต่ออายุคำสั่งใหม่เมื่อเจ้าพนักงานร้องขอก็ได้

มาตรา ๑๘ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษา
การให้เป็นไปตามบทพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจที่
จะออกกฎเสนาบดีเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ
เสนาบดีนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้
เป็นอันใช้บังคับได้.

ประกาศมาณวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม หน้า ๑๕)

พระราชบัญญัติลักษณะล้มละลายแก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๐

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ทรงพระราชดำริเห็นว่า สมควรจะแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย ร.ศ. ๑๓๐ เพื่อให้การใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นผลดียิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติลักษณะล้มละลายแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย รัตนโกสินทรศก ๑๓๐ นั้น ให้ยกเลิก และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ (๑) ในเวลาใดเวลาหนึ่งภายหลังแต่ที่ได้ยื่นฟ้องคดีล้มละลายแล้ว ถ้าเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ฟ้องขอ และเมื่อได้นำพยานหลักฐานมาพิสูจน์แต่ฝ่ายเดียวให้เห็นว่า คดีมีมูลพอที่จะดำเนินการตั้งนั้นแล้ว ศาลจะตั้งให้เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์เป็นผู้รักษาทรัพย์สินของจำเลยไว้ชั่วคราว และสั่งให้เข้าครองทรัพย์สินของจำเลยโดยทันทีก็ได้ แต่ก่อนที่ศาลมีคำสั่งตั้งวันนั้น ศาลจะเรียกให้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์นำเงินมาวางเป็นประกันตามที่เห็นสมควรก็ได้

(๒) เมื่อศาลได้ตั้งผู้รักษาทรัพย์ชั่วคราวก่อนที่ได้ออกคำสั่งให้ล้มละลายแล้ว ในพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าวันตั้งผู้รักษาทรัพย์ชั่วคราวนั้นเป็นวันออกคำสั่งให้ล้มละลาย”

มาตรา ๔ ความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย รัตนโกสินทรศก ๑๓๐ นั้น ให้ยกเลิกและใช้ความต่อไปในแทน

“มาตรา ๔๘ ภายในสองเดือนจากวันที่เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ออกประกาศคำสั่งการล้มละลายนั้น เจ้าหนี้ของผู้ล้มละลายต้องยื่นคำปฏิญาณสาบานต่อโจทก์ขอรับใช้เงินซึ่งตนเป็นเจ้าของ แต่เมื่อเจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ได้ทราบก่อนเริ่ม

การเฉลี่ยทรัพย์สินว่า มีเจ้าหน้าที่อยู่นอกประเทศสยาม ก็ให้
เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ มีอำนาจผ่อนเวลาบังคับให้เจ้าหน้าที่
นั้นยื่นคำร้องข้อออกไปอีกตามที่เห็นควรโดยพฤติการณ์นั้นๆ
แต่ไม่ให้เกินหกเดือน”

มาตรา ๕ ความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะ
ล้มละลาย รธนโกสินทรศก ๑๓๐ นั้น ให้ยกเลิกและใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๓ (๑) ในระหว่างจัดการล้มละลาย ถ้าได้
ความปรากฏแก่เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ว่า มีเหตุควรเชื่อได้ว่า
ผู้ล้มละลายผู้ใดคนหนึ่งได้กระทำความผิดในทางอาญาเนื่อง
แต่การล้มละลายนั้น จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
ก็ตามประมวลอาญาก็ดี ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานรักษา
ทรัพย์จัดการฟ้องผู้ล้มละลายทุกคนที่กระทำผิดนั้น

(๒) เมื่อได้จัดการเพื่อฟ้องคดีดังกล่าวแล้ว เจ้า
พนักงานจะโอนคดีมอบให้แก่พนักงานอัยการ ก็จะเป็นโทษ
ยื่นฟ้องผู้ล้มละลายผู้หนึ่งผู้ใดต่อศาลเองก็ได้ และเพื่อ
การนี้ เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์จะจ้างทนายความให้ว่าต่างและ
คิดเอาค่าใช้จ่ายจากกองทรัพย์สินของผู้ล้มละลายก็ได้”

(๓) ถ้าปรากฏว่าผู้ล้มละลายได้กระทำความผิดในทางอาญาแล้ว ถึงแม้ผู้ล้มละลายนั้นจะได้มีการตกลงหนี้ ซึ่งเจ้าหนี้ได้ยินยอมและศาลได้เห็นชอบด้วยก็ดี ก็ไม่กระทำให้ผู้ล้มละลายหลุดพ้นจากการที่จะถูกฟ้องได้”

ประกาศมาณวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม หน้า ๘๘)

ประกาศ
มอบวชิรพยาบาลให้อยู่ในความปกครอง
ของกรมสาธารณสุข

มีพระบรมราชโองการเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบ
ทั่วกันว่า ตามที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศตั้งกรรมการปกครอง
วชิรพยาบาลขึ้นคณะหนึ่ง รับผิดชอบตรงต่อพระองค์ ความ
ปรากฏอยู่ในประกาศลงวันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๖๖
แล้วนั้น ทรงพระราชดำริเห็นว่า มาบัดนี้พฤติการณ์ได้
เปลี่ยนแปลงไปจากสภาพเดิมแล้ว วิธีปกครองวชิรพยาบาล
โดยมอบให้อยู่ในอารักขาของทบวงการ ซึ่งมีหน้าที่ควบคุม
การสาธารณสุขในพระมหานคร ดังสมเด็จพระเชษฐาธิราช
ได้เคยโปรดเกล้า ๆ มอบให้กรมสุขาภิบาลปกครองวชิร
พยาบาลมาแต่เดิม ตามประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ลงวันที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๕๕ แล้วนั้น เป็นวิธีที่
เหมาะสมอันสมควรมาใช้ในปัจจุบันนี้ได้ดี จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้า ๆ ให้วชิรพยาบาลอยู่ในความควบคุมครอบงำของ
กรมสาธารณสุข ในกระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่บัดนี้ไป
ประกาศมาณวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๗๐)

ประกาศ

เปลี่ยนแปลงขนาด อัตราค่าภาคหลวง
และเพิ่มเติมชนิดไม้ประเภทหวงห้าม ในมณฑลพายัพ

ตามความในพระราชบัญญัติรักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๘ และ ๙ ว่า เมื่อได้กำหนดชนิดและขนาดไม้กับอัตราค่าภาคหลวงแล้ว ให้เสนาบดีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามได้ตามแต่จะเห็นสมควรนั้น

บัดนี้ปรากฏว่า ในมณฑลพายัพไม้อย่างซึ่งแต่ก่อนหาได้ใช้ทำประโยชน์ไม่ มาบัดนี้ได้มีการตัดฟันเป็นสินค้าโดยแพร่หลาย ถ้าไม่ควบคุมการตัดฟันไว้ ไม้ชนิดที่กล่าวมาจะสูญพืชมพันธุ์ กับขนาดอัตราค่าภาคหลวงสำหรับไม้บางชนิดซึ่งได้ประกาศมาแล้วแต่เดิม เป็นเวลานานหาเหมาะกับกาลสมัยไม่ เพราะราคาไม้ที่ซื้อขายกันในท้องตลาดได้เปลี่ยนแปลงไป จึงสมควรจะแก้ไขขนาดและอัตราค่าภาคหลวงไม้บางชนิดเสียด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมไม้บางชนิดเข้าในประเภทหวงห้าม และเปลี่ยนแปลงขนาดและอัตราค่าภาคหลวงไม้ ตามบัญชีท้ายประกาศนี้ แต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรราชการ

ประกาศมาณวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม หน้า ๕๔)

(๖๔ ก.)

บัญชีเปลี่ยนแปลงขนาดอัตราค่าภาคหลวงและเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้าม ในมณฑลพายัพ

จังหวัด	ไม้หวงห้าม ประเภท ชนิดที่	ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุดวัดโดย รอบตรงลำต้นสูงจาก พื้นดิน ๑๕๐ ซม. เป็น จำนวนเส้นตีเมตร		อัตราค่าภาคหลวงเมตร สี่เหลี่ยมลูกบาศก์ละ				หมายเหตุ
			เดิม	แก้ไขใหม่	เดิม		แก้ไขใหม่		
					บาท	สต.	บาท	สต.	
เชียงใหม่และลำพูน	๑	ไม้รัก	-	-	-	-	-	-	เพิ่มเติมขึ้นใหม่ แก้ไขขนาดและอัตราค่าภาคหลวง แก้อัตราค่าภาคหลวง " " เพิ่มเติมขึ้นใหม่ แก้ไขขนาดและอัตราค่าภาคหลวง แก้อัตราค่าภาคหลวง เพิ่มเติมขึ้นใหม่ " " "
	๒	ไม้ตะเคียน	๒๐๐	๒๕๐	๒	-	๓	-	
	๒	ไม้แงะ	-	-	๑	๕๐	๑	๗๕	
	๒	ไม้เป่า	-	-	๑	๕๐	๑	๗๕	
	๒	ไม้เปื่อย	-	-	๒	-	๑	-	
	๒	ไม้สน	-	๒๐๐	-	-	๒	-	
	๓	ไม้ตุง	๑๕๐	๒๐๐	๑	-	๑	๕๐	
	๓	ไมยง	-	-	๑	-	๑	๗๕	
	๓	ไม้มะแฟนหรือไม้แฟน	-	๑๕๐	-	-	๑	-	
	๓	ไม้ต้มคำ	-	๒๐๐	-	-	๑	๕๐	
	๓	ไม้ต้มชนิดอื่น ๆ	-	๑๕๐	-	-	๑	-	
๓	ไม้ป้อเลียง	-	๑๐๐	-	-	๑	-		
ลำปาง	๒	ไม้แงะ	-	-	๑	๕๐	๑	๗๕	แก้อัตราค่าภาคหลวง " " " " เพิ่มเติมขึ้นใหม่ " "
	๒	ไม้เป่า	-	-	๑	๕๐	๑	๗๕	
	๒	ไม้เปื่อย	-	-	๑	๕๐	๒	-	
	๓	ไม้ตุง	-	-	๑	-	๑	๕๐	
	๒	ไม้ป้อเลียง (ไม้เลียงหรือ ไม้เลียงมัน)	-	๑๕๐	-	-	๑	๕๐	
	๒	ไม้มะตอง (ไม้มะตองหรือ ไม้กะท้อน)	-	๒๐๐	-	-	๑	๕๐	
	๒	ไม้ฝาง	-	๕๐	-	-	๕	-	
แพร่	๒	ไม้เลียงมัน	-	๑๐๐	-	-	๑	๕๐	เพิ่มเติมขึ้นใหม่ " " "
	๒	ไม้เลียงผาย	-	๑๐๐	-	-	๑	๕๐	
	๒	ไม้ขี้เหล็กป่าหรือไม้แสมสาร	-	๑๐๐	-	-	๑	๕๐	
	๓	ไม้ต้มชนิดต่าง ๆ	-	๑๕๐	-	-	๑	-	
แม่ฮ่องสอน	๒	ไม้ยมหอม	-	๒๐๐	-	-	๓	-	เพิ่มเติมขึ้นใหม่
เชียงราย	๒	ไม้ยมหอม	-	๑๕๐	-	-	๑	๕๐	เพิ่มเติมขึ้นใหม่ "
	๒	ไม้ตะเคียน	-	๒๐๐	-	-	๒	-	

สำนักหอสมุด

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ว่าด้วยการจำหน่ายธนบัตรอย่างใหม่ราคา
ใบละพันบาทหมวด “พ”

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานอำนาจไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธนบัตร รัตนโกสินทรศก ๑๒๑ ตามที่ได้แก้ไขโดยพระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมรัตนโกสินทรศก ๑๒๕ ขอประกาศว่าด้วยการจำหน่ายธนบัตรอย่างใหม่ราคาใบละพันบาท หมวด “พ” ดังกล่าวต่อไปนี้—

๑. ธนบัตรราคาใบละพันบาทซึ่งจำหน่ายตามประกาศนี้ มีรูปพรรณเป็นแบบเดียวกับธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท ซึ่งได้จำหน่ายตามประกาศลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๖๘ แล้ว ผิดกันแต่

(๑) ขนาดด้านยาว ๑๕.๕ เซนติเมตร ด้านกว้าง ๑๐.๕ เซนติเมตร

(๒) ด้านหน้ามีเลขหมายธนบัตรกับวันเดือนปีอยู่ ๓ แห่ง อย่างเดียวกันตามที่ได้ประกาศลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์

พันธ์ พุทธศักราช ๒๔๖๘ สำหรับธนบัตรราคา
๕ บาท ๑๐ บาท และ ๒๐ บาท

(๓) สีม่วงแดงทับพื้นเหลืองอ่อน สีลายไม้พิมพ์ทับ
รัศมีแฉกใหญ่

๒. เรียงหมวดตั้งแต่ พ ๑ ถึง พ ๑๐๐ และเรียงเลขหมาย
ตั้งแต่ ๐๐๐๐๑ ถึง ๑๐๐๐๐๐ ทุกหมวด

๓. ธนบัตรราคาใบละพันบาทอย่างเก่าที่ใช้อยู่แล้ว ก็
คงใช้ได้ตามเดิม

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
ศุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม หน้า ๕๗)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ว่าด้วยการจำหน่ายธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท หมวด "ค"

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัติซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน
อำนาจไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธนบัตร . รัตน
โกสินทรศก ๑๒๑ ตามที่ได้แก้ไขโดยพระราชบัญญัติธนบัตร
เพิ่มเติม รัตนโกสินทรศก ๑๒๕ ขอประกาศว่าด้วยการ
จำหน่ายธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท หมวด "ค" ตามความใน
พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๑ (ฉบับที่ ๑) ดัง
กล่าวต่อไปนี้

๑ ธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท ซึ่งจำหน่ายตามประกาศ
มีขนาด สี ลวด ใย และข้อความอื่น ๆ อย่างเดียวกับธนบัตร
ราคาใบละ ๑ บาท หมวด "ก" ซึ่งได้จำหน่ายตามประกาศ
ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๖๘ เว้นไว้แต่ธนบัตร
ที่ประกาศจำหน่ายคราวนี้ เรียงหมวดตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๐๐ และ
เรียงเลขหมายตั้งแต่ ๐๐๐๐๑ ถึง ๑๐๐๐๐๐ ทุกหมวด

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
ศุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม หน้า ๕๘)

ประกาศใช้อนุสัญญาระวางสยามกับฝรั่งเศส
เพื่อวางระเบียบความเกี่ยวพันฉะเพาะระวางสยามกับอินโดจีน

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ
สั่งว่า

โดยที่อนุสัญญาระวางกรุงสยามกับเรปบลิกฝรั่งเศส เพื่อวางระเบียบความเกี่ยวพันฉะเพาะระวางกรุงสยามกับประเทศอินโดจีน ฉบับหนึ่ง ซึ่งพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าไทรทศประพันธ์ เสนาบดีว่าการต่างประเทศ ผู้มีอำนาจเต็มฝ่ายสยาม และท่าน อาเล็กซังดรุ วาเรนน ผู้สำเร็จราชการประเทศอินโดจีน ผู้มีอำนาจเต็มฝ่ายฝรั่งเศส ได้ลงนามกันไว้ ณ กรุงเพท ฯ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๖๘ นั้น มีข้อสัญญากันไว้ว่า อนุสัญญานี้ จะมีผลเป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วันที่ได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันต่อกัน เป็นต้นสืบไป

และโดยที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ พระราชทานพระราชสัตยาบัน และท่านประธานาธิบดีแห่งเรปบลิกฝรั่งเศส ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญา ที่ว่าแล้วทั้งสองฝ่าย และเสนาบดีว่าการต่างประเทศ และ ท่าน อา. วิลเดน

อัครราชทูตฝรั่งเศส ผู้มีอำนาจเต็มในการนี้ ได้แลกเปลี่ยนพระราชสัตยาบันและสัตยาบันนั้นต่อกัน ที่กระทรวงการต่างประเทศ ณะกรุงเทพฯ ฯ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ แล้ว ฉะนั้นอนุสัญญาที่ว่านี้ จึงเป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วันนั้น เป็นต้นสืบไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ สั่งให้เจ้าพนักงานทุกกระทรวงทบวงการ และบันดาผู้ซึ่งมีการเกี่ยวข้องกับข้อความที่กล่าวไว้ในอนุสัญญานี้ว่า ให้ถือตามกระทำตามความในอนุสัญญาที่ว่านี้ จงทุกข้อทุกประการ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นสืบไป

ประกาศมาณะวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม หน้า ๕๘)

คำปรารภ

สมเด็จพระเจ้ากรุงสยามและประธานาธิบดีแห่งเรpublicฝรั่งเศส มีมโนรณปรารถนาเท่าเทียมกันที่จะให้ความเกี่ยวพันและเพาะระวางกรุงสยามกับอินโดจีนได้รับประโยชน์ของบทบัญญัติแห่งหนังสือสัญญาฉบับใหม่ว่าด้วยทางพระราชไมตรีและการค้าขายและการเดินเรือ ซึ่งกรุงสยามกับฝรั่งเศสได้ลงนามกันณวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ นั้นโดยสมบูรณ์ที่สุดที่จะเป็นไปได้ จึงได้ตกลงจะกระทำอนุสัญญาดังนั้น และจะดำเนินการภายในกำหนดเวลาสั้นที่สุด เพื่อเจรจาทำความตกลงบูรณการต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒๖ และในโปรโตคอลติดท้ายหนังสือสัญญาที่ว่ามาแล้วนั้น อันว่าด้วยการวางระเบียบความเกี่ยวพันระวางกรุงสยามกับอินโดจีน และเพื่อการนี้ จึงได้ทรงแต่งตั้งและแต่งตั้งผู้ชำนาญเต็มทั้งสองฝ่าย คือ

ฝ่ายสมเด็จพระเจ้ากรุงสยามนั้น พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าไทรทศประพันธ์ เสนาบดีว่าการต่างประเทศของพระองค์

ฝ่ายท่านประธานาธิบดีแห่งเรpublicฝรั่งเศสนั้น ท่านอเล็กซังดร์ วาเรนน ผู้สำเร็จราชการแห่งอินโดจีนฝรั่งเศส

ผู้ซึ่งเมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจให้ตรวจซึ่งกันและกัน และได้เห็นเป็นอันถูกต้องแบบอย่างดีแล้ว ได้ปรึกษาตกลงกันทำสัญญาเป็นข้อดังต่อไปนี้

ข้อ ๑.

หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีและการค้าขายและการเดินเรือ ซึ่งได้ทำกันในระวางรูปโลกฝรั่งเศสกับพระราชอาณาจักรสยามเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๘๒๕ นั้น จะต้องเป็นอันใช้บังคับแก่ความเกี่ยวพันเฉพาะระวางกรุงสยามกับอินโดจีนโดยทุกประการ ที่ไม่ขัดกับอนุสัญญานับนี้ๆ กับความตกลงต่าง ๆ อันได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ นับตั้งแต่วันแลกเปลี่ยนสัตยาบันอนุสัญญานับนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๒.

โดยที่ข้อ ๒ แห่งหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๘๒๕ ให้ประกันแก่กรุงสยามและอินโดจีนในอันจะรักษาและ ถ้อยที่ถ้อยเคารพต่อเขตแดน อันเป็นสามัญแก่ทั้งสองฝ่ายนั้น อัครภาคีแห่งอนุสัญญานี้ปฏิญาณว่า ข้อ ๓ แห่งสัญญาลงวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๑๘๕๓ และข้อ ๖ แห่งอนุสัญญาลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๘๐๔ นั้น ให้เป็นอันยกเลิก

เพื่อปฏิบัติการตามบทสัญญาอันกล่าวไว้ในวรรคที่ ๒ ของข้อ ๒ แห่งหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ นั้น อัครภาคีแห่งอนุสัญญานี้ได้ตกลงกันต่อไปอีกดังนี้ คือ

๑.- ในสองตอนของเขตแดนระวางกรุงสยามกับอินโดจีน ซึ่งแม่น้ำโขงเป็นแดนนั้น จะต้องมีแนวปลอดการทหารกว้างข้างละ ๒๕ กิโลเมตรจากเส้นเขตแดนนั้น

๒.- ภายในแนวเขตนี้ กรุงสยามและอินโดจีนจะบำรุงกำลังพลถืออาวุธไว้ในอาณาเขตของตนได้ ก็เฉพาะแต่กำลังตำรวจเท่าที่จำเป็นสำหรับรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของมหาชนเท่านั้น

แต่ทว่า อัครภาคีแห่งอนุสัญญานี้แต่ละฝ่ายคงสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะเพิ่มกำลังเช่นนี้ขึ้นได้ชั่วคราว เท่าที่จักจำเป็นสำหรับกรณีที่ตำรวจจักต้องกระทำเป็นพิเศษ และทั้งสองฝ่ายสงวนไว้ซึ่งอำนาจภายในอาณาเขตของตนที่จะขนกองพลรบและเครื่องสัมภาระต่าง ๆ ซึ่งต้องการสำหรับการกระทำของตำรวจในเขตแขวงที่ใกล้เคียง ฤ๓สำหรับการสงครามกับประเทศนอกอนุสัญญานี้ผ่านข้ามแนวเขตที่ปลอดการทหารนั้นได้ด้วย

ในที่สุด อัครภคินแห่งอนัญญานแต่ละฝ่ายจะต้องได้รับ
อำนาจให้פקเครื่องบินทหารที่ไม่มีเครื่องอาวุธ ในอาณาเขต
ของตนและภายในแนวเขตที่ปลอดการทหารนั้นได้ทุกเมื่อ

๓.- ภายในแนวเขตที่ปลอดการทหารนั้น ห้ามมิให้มี
ค่ายมั่นฤๅสถานสำหรับการทหารฤๅสนามบินสำหรับใช้เฉพาะ
ประโยชน์ของกองทัพฤๅคลังสำหรับเครื่องอาวุธฤๅกระสุน
ปืนฤๅยุทธภัณฑ์ เว้นไว้แต่เฉพาะคลังสำหรับเก็บเครื่อง
สัมภาระที่ต้องใช้อยู่เสมอและเชื้อเพลิง อันเป็นของจำเป็น
สำหรับเครื่องบินทหารที่ไม่มีอาวุธนั้น จึงจะมีได้

สถานที่พักอาศัยของกำลังตำรวจแห่งต่างๆ ในแนวเขต
ที่วางนั้น พึงมีระเบียบการป้องกันสร้างไว้ได้เท่าที่ต้องการ
ตามปรกติสำหรับการรักษาความมั่นคงของท้องถิ่นๆ

๔.- แนวเขตปลอดการทหารที่กำหนดไว้ในวรรคหมาย
เลข ๑ ข้างบนนั้น จะต้องปักปันเขตกันโดยอาศัยความ
ตกลงพิเศษ ซึ่งจะต้องเจรจากันทำขึ้นในระวางกรุงสยามกับ
อินโดจีนโดยเร็วที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้

ความตกลงที่วางนี้ จะต้องกำหนด ประเภทและจำนวนพล
และเครื่องอาวุธสำหรับกำลังตำรวจของประเทศแต่ละฝ่ายที่
จะต้องมีไว้ตามปรกติภายในแนวเขตที่กล่าวมาแล้วนั้นด้วย

ความตกลงที่ว่า จะต้องกำหนดลักษณะการ ซึ่งภาคฝ่ายที่
เกี่ยวข้องนั้น จะพึงใช้อำนาจซึ่งได้ประสาทให้ โดยตอนที่
สองของวรรคหมายเลข ๒ ข้างบนนั้น ได้อย่างไรด้วย

ในที่สุด ความตกลงที่ว่า จะต้องวางระเบียบการพิเศษ
ในเรื่องการเคียวอากาศยานในแนวเขตที่ปลอดการทหารนั้น
และจะเพาะอย่างนี้จะต้องวางลักษณะการที่ว่า อากาศยาน
ทหารทุกอากาศยานพลเรือนของประเทศทั้งสองนี้ แต่ละฝ่าย
จะบินข้ามเหนือลำแม่น้ำและร้อนลง และพักอยู่ในที่นั้น ได้
อย่างไร

๕.- ความตกลงพิเศษที่บัญญัติไว้ดังนี้ “ คณะข้าหลวง
ใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขง ” ซึ่งจะได้ตั้งขึ้นตาม
ข้อ ๑๐ ข้างล่างนี้ จะต้องเป็นผู้คิดร่างขึ้น แล้วเสนอให้
รัฐบาลทั้งสองที่เกี่ยวข้องนั้นอนุมัติ

ข้อ ๓.

เพื่อป้องกันมิให้มีข้อพิพาทอย่างใดในเรื่องเส้นเขตแดน
ในระวางกรุงสยามกับอินโดจีนในตอนที่มีแม่น้ำโขงเป็นแดน
นั้น อัครภาคีแห่งอนุสัญญาตกลงกันว่า จะได้มีการกำหนด
เส้นเขตแดนนั้นอย่างแน่นอนณะท้องถิ่น โดยความยินยอม
พร้อมกันทั้งสองฝ่าย

เพื่อการนี้ เส้นเขตแดนตามลำแม่น้ำโขงนั้น มีบท
วิเคราะห์ให้ชัดเจนต่อไปนี้ คือ

๑. ตามลำแม่น้ำโขงในตอนที่ไม่แยกออกเป็นหลายสาย
เพราะเกาะนั้น ให้ถ้ำร่องน้ำเป็นเส้นเขตแดนระหว่างกรุง
สยามกับอินโดจีน

๒. ตามลำแม่น้ำโขงใน ตอน ที่แยกออก เป็น หลายสาย
เพราะมีเกาะซึ่งห่างจากฝั่งสยามโดยมีกระแสน้ำไหลสพัด
อยู่ในระวางนี้จะเป็นเวลาหนึ่งเวลาใดในขอบปีที่ตาม ให้
ถ้ำร่องน้ำของสายแยกที่ใกล้ฝั่งสยามที่สุดนั้นเป็นเส้นเขตแดน

๓. ในบันดลันที่ลำน้ำแยกซึ่งอยู่ใกล้กับฝั่งสยามที่สุดนั้น
เงินขึ้นด้วยทรายทับถมๆกันแห่งนั้น จะกระทำให้เกาะ ซึ่งแต่
ก่อนอยู่ห่างจากฝั่งนั้นเชื่อมต่อกันเป็นนิจกับฝั่งนั้น ๆ ตาม
หลักนิยมเส้นเขตแดน จะต้อง เติรตามร่องน้ำเดิม ของสายลำ
น้ำแยกที่เงินขึ้นด้วยทรายทับถมๆได้ ต้นแห่งนั้น

แต่ที่ว่า ถ้าแม่น้ำกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว จะต้องร้องขอ
ต่อคณะข้าหลวงใหญ่ประจำแม่น้ำโขงให้พิจารณา แต่ละกรณี
ตามเหตุการณ์ที่เป็นจริง และในกรณีเช่นนี้ คณะข้าหลวง
ใหญ่จะแนะนำให้ย้ายเส้นเขตแดนไปไว้ยังร่องน้ำที่อยู่ใกล้ที่สุด
ของลำแม่น้ำก็ได้ ถ้าหากวินิจฉัยเห็นว่าการย้ายเช่นนี้เป็น

อันพึงปรารถนา ดังเช่นที่ได้ตกลงกันแล้ว แต่บัดนี้สำหรับ
ที่ดินต่าง ๆ ในลำแม่น้ำซึ่งได้ระบุชื่อไว้ในวรรคต่อไปนี้

บ้านคาที่ดินในลำแม่น้ำซึ่งออกชื่อต่อไปนี้ เป็นอันเชื่อม
ตายตัวกับอาณาเขตสยามคือ ดอนเจ็ว ดอนเจ็วน้อย
ดอนน้อย ดอนยาด ดอนบ้านแพง หาดทรายเพ-เวินกุ่ม
ดอนแกวกอง-ดินเหนือและดอนสำโรง ซึ่งบางแห่งพึงนับ
ได้ว่าเป็นส่วนของฝั่งฝ่ายสยาม และบางแห่งเป็นละพေး
ชานเลนที่เกิดสะสมขึ้นและต่อเนื่องกับฝั่งสยามนั้นมากกว่า
เป็นเกาะโดยแท้จริง

คนสังกัดชาติฝรั่งเศสที่อาศัยอยู่ ฤๅทำการเพาะปลูกอยู่
ในบ้านคาที่ดินที่ระบุชื่อข้างบนนี้ จะคงมีสัญชาติเดิมของตน
ต่อไป และถ้าหากว่าอยู่ได้บังคับแห่งกฎหมายสยามและ
บ้านคาหนังสือสัญญาซึ่งใช้อยู่แล้ว จะคงเสวยสิทธิในการ
อาศัยอยู่ ฤๅในการกรรมสิทธิ ฤๅในสักแต่ว่าการเพาะปลูก
นั้นได้ต่อไป

คณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขง นั้นจะ
ต้องได้รับ มอบหมายให้จัดการ กำหนด เส้นเขตแดน ตามลำ
แม่น้ำดังกล่าวเคราะห์มาแล้วนี้ แต่หากมีข้อสงวนไว้ว่าจะต้อง
ได้รับอนุมัติแห่งรัฐบาลทั้งสองที่เกี่ยวข้องนั้น

การกำหนดเช่นนี้จะต้องรวมทั้งการเขียนเส้นเขตแดนลงในแผนที่ลำแม่น้ำโขงโดยมีกระเสี้ยนมาตราส่วนหนึ่งในหมื่น กับทั้งจะต้องทำเครื่องหมายปักเส้นเขตแดนลงไปตามลำแม่น้ำโขงในทุกตอนที่เห็นว่าเป็นการจำเป็นด้วย

ข้อ ๔.

อัครภาคีแห่งอนุสัญญาที่มีความปรารถนาที่จะให้ความเกี่ยวพันทางเศรษฐกิจในระวางอาณาเขตของทั้งสองฝ่ายให้เผยแพร่โดยสะดวก จึงได้ยินยอมตกลงกันว่า การเดินเรือในทางค้าขายนั้น แต่ละฝ่ายจะต้องกระทำได้โดยเสรีภาพตลอดทั่วความกว้างของลำแม่น้ำโขงในทั้งสองตอนที่แม่น้ำนั้นเป็นเส้นเขตแดนในระวางกรุงสยามกับอินโดจีน

บทบัญญัติแห่งข้อ ๔ ของอนุสัญญาลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๐๕ นั้นเป็นอันคงใช้อยู่ และได้รับความยืนยันในที่นี้

บริษัทเดินเรือในทางค้าขาย ซึ่งต่อไปภายหน้าทางราชการของประเทศทั้งสองที่ตั้งอยู่ข้างฝั่ง แต่ละประเทศจักมอบอำนาจให้ให้เรือเดินตามลำแม่น้ำโขงตอนที่เส้นเขตแดนได้นั้น จะต้องเป็นเฉพาะแต่บริษัทสยามกับบริษัทอินโดจีนเท่านั้น

ข้อ ๕.

คณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส - สยามประจำแม่น้ำโขง จะต้อง
ได้รับมอบหมายให้พิจารณาว่าจะมีทางสามารถๆไม่ อย่างไร
ในอันจะแก้ไขระเบียบการเช่าถือที่ดิน ฝ่งขวา ของแม่น้ำ
โขง ซึ่งกรุงสยามได้อนุญาตให้กรุงฝรั่งเศสเช่าถือตามความ
ในข้อ ๖ แห่งหนังสือสัญญาลงวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๑๘๕๓
และข้อ ๘ แห่งอนุสัญญาลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๘๖๔ นั้น

แต่ทว่าเป็นที่ตกลงกันแต่บัดนี้ว่า ถ้าหากจะทำความตกลงพิเศษ
แล้วและแก้ไขระเบียบการมีตบูนของการอนุญาต
ให้เช่าถือที่วามานแล้ว การแก้ไขเช่นนี้จะเกิดขึ้น
ประโยชน์ของทางราชการ ฝ่ายอินโดจีน ญาประโยชน์ของคน
สังกัดชาติฝ่ายนั้น ซึ่งมีอยู่ขณะนี้ทำความตกลงนั้นไม่ได้
เป็นอันขาด อนึ่งเป็นที่เข้าใจกันและเพาะอย่างยิ่งว่า ถ้าหาก
ว่าแก้ไขระเบียบการให้เช่าถือเช่นนี้แล้ว รัฐบาลสยามรับ
รองว่าจะให้ความสะดวกสำหรับแต่งสรรพที่ดินฝ่งขวา และลูก
ถือเอาๆเช่าถือที่ดินนั้น ๆ ฐานเอกชนทุกอย่างทุกประการที่
จำเป็นสำหรับบริษัทอินโดจีนต่าง ๆ ที่ทำการเคสิรเรือๆประกอบ
การพาณิชย์ตามลำแม่น้ำโขงนั้น

ข้อ ๖.

โดยเหตุที่ตั้งเกณฑ์ต่อไป กรมสยามจำเป็นจะต้องมีส่วนในการสำรวจทางน้ำในตอนลำแม่น้ำโขง สองตอน ที่เป็นเขตแดนนั้น อัครราชทูตแห่งอนุสัญญาที่ตกลงกันว่า ข้อ ๒ แห่งหนังสือสัญญาลงวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๑๙๕๓ นั้น ให้เป็นอันยกเลิกเสียโดยอนุสัญญาฉบับนี้

ฉะนั้นแต่ละฝ่ายจะต้องได้รับอำนาจเพื่อใช้เรือมีอาวุธเดินไปมาตามลำแม่น้ำโขงในตอนที่เขตแดนนั้น เพื่อการศุลกากร ฯลฯ เพื่อการสำรวจสำหรับสืบจับนั้นได้

แต่ความตกลงพิเศษที่ว่าไว้ในข้อ ๒ แห่งอนุสัญญาฉบับนั้น จะต้องกำหนดจำนวน ชนิด และขนาดระวางของเรือมีอาวุธ เช่นว่านี้ และกำหนดเครื่องอาวุธอย่างมากประจำเรือนั้นด้วย

ข้อ ๗.

ตามลำแม่น้ำโขงทั้งสองตอนที่เขตแดนระหว่างสยามกับอินโดจีนนั้น คนสังกัดชาติของประเทศทั้งสองจะต้องมีสิทธิที่จะจับสัตว์น้ำได้ตลอดทั่วความกว้างของแม่น้ำ แต่จะใช้แต่เครื่องมืออย่างที่ไม่ลอบๆ เครื่องจับปลาซึ่งใช้ทอดทิ้งด้วยมือเท่านั้น

เครื่องจับสัตว์น้ำที่เป็นเครื่องอยู่กับที่นั้นจะใช้ในแถบหน้าน้ำของฝ่ายใด ก็ต้องเป็นคนสังกัดชาติของประเทศที่เป็นเจ้าของแถบหน้าน้ำของฝ่ายนั้นเท่านั้นจึงจะพึงใช้ได้

ที่ปากน้ำของแควต่าง ๆ นั้น สิทธิในการจับสัตว์น้ำในเขตน้ำนั้น ๆ จะต้องสงวนไว้สำหรับคนสังกัดชาติของประเทศที่เป็นเจ้าของฝั่งปากที่เกี่ยวข้องนั้นฝ่ายเดียว และเขตที่จะจับสัตว์น้ำในลำน้ำกว้างขวางออกไปได้เพียงปรนั้น คณะข้าหลวงใหญ่ประจำแม่น้ำโขง จะต้องเป็นผู้กำหนดตาม ลักษณะ ที่อยู่ที่ และในกรณีหนึ่ง ๆ โดยฉะเพาะ

ข้อ ๘.

อัครภาคีแห่งอนุสัญญา^๕นี้ตกลงกันว่า เพื่อรักษาประโยชน์ของแต่ละฝ่ายไว้ให้มั่นคง จะทำความตกลงพิเศษเพื่อวางระเบียบการใช้และการแยกแบ่งน้ำในลำแม่น้ำโขงตอนที่เป็นเขตแดนนั้น เพื่อสำหรับประโยชน์ในการเกษตรกรรม อุตสาหกรรม ฤาพาณิชย์กรรม ฉะเพาะอย่างยิ่งสำหรับการทดน้ำและการทำแรงไฟฟ้า

ข้อ ๙.

ในส่วนการโยธา สำหรับบำรุงรักษา และประกอบ แต่งลำแม่น้ำโขงให้เป็นทางน้ำ สำหรับเดินเรือได้ใน สองตอน ที่เป็น

เขตแดนนั้น เป็นอันตกลงกันว่า คณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขงจะต้องได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เรียบเรียงข้อบังคับ ซึ่งจะวิเคราะห์ข้อไขที่ว่า ๆ ต่อไปภายหน้า ประเทศทั้งสองจะต้องช่วยกันพิจารณาและกระทำ และออกค่าใช้จ่ายในการโยชานั้น ๆ อย่างไร จนกว่าทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะได้ตกลงใช้ข้อบังคับเช่นว่านี้ไซ้ ให้เป็นอันคงใช้ระเบียบการซึ่งใช้อยู่ในเวลานี้ต่อไป

คณะข้าหลวงที่กล่าวมาแล้วนี้ จะต้องมื่ออำนาจสำหรับ ที่จะแนะนำรัฐบาลทั้งสองฝ่ายในเรื่อง กระทำการโยชิต่าง ๆ ซึ่งคณะข้าหลวงเห็นว่าจะเป็นประโยชน์จำเปน เพื่อบำรุงรักษา และกระทำให้ลำแม่น้ำเป็นทางเดินเรือได้ดียิ่งขึ้น อนึ่งจะร้องขอให้คณะข้าหลวงนั้นออกความเห็นในกำหนดการโยชิต่าง เดียวกันนทภาคทั้งสองซึ่งเกี่ยวข้องจะได้ส่งมาให้พิจารณานั่น ๆ ใด

ข้อ ๑๐.

จะต้องตั้งคณะ ข้าหลวงใหญ่ ฝรั่งเศส-สยาม ประจำแม่น้ำโขงขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนข้าราชการฝ่ายสยามและฝ่ายอินโดจีนเท่ากันเป็นตัวข้าหลวง

นอกจากหน้าที่ ๆ อำนวยไว้ในข้อ ๒,๓,๕,๖ และ ๘ แห่ง
 อนุสัญญาฉบับนั้นนั้น คณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำ
 แม่น้ำโขงจะต้องได้รับมอบหมายโดยนัยทั่วไป ให้เป็นธุระ
 ดูแลให้การเป็นไปตามความตกลงพิเศษต่าง ๆ อันเกี่ยวกับ
 บริเวณพรมแดน และพิจารณาปัญหาทุกอย่างอันเกิดขึ้น
 จากการใช้ระเบียบใหม่ในบริเวณนั้น และณะเพาะอย่างยิ่ง
 จะต้องออกความเห็นในกรณีเมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้นเนื่องด้วย
 เส้นเขตแดนตามลำแม่น้ำนั้น และคณะข้าหลวงนี้จะแนะนำ
 นำวิธีการใด ๆ ที่จะเป็ประโยชน์ในการประอดองระงับปัญหา
 อันเกี่ยวกับสิทธิในการปลูกเพาะที่คนสังกัดชาติของประเทศ
 ทั้งสองข้อมีช้อยู่อย่างไม่เป็นกิจลักษณะในที่ดินในท้องแม่น้ำ
 นั้นก็ได้ แต่ในกรณีทุกอย่างไปจะเป็นอันตกลงตามคำแนะนำ
 นำของคณะข้าหลวงนั้นได้ ก็ต้องอาศัยอนุมติของรัฐบาล
 ทั้งสองที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องให้อนุมัติด้วยกัน และให้
 เป็นลาवलัษณอักษร.

อนึ่งคณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขงนี้จะ
 ต้องมีหน้าที่ ๆ จะนำข่าวคราวที่เป็นประโยชน์ทุกอย่างส่งให้
 รัฐบาลทั้งสองที่เกี่ยวข้องนั้นทราบ และจะต้องดำริเรียบเรียง
 ขอบังกับทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อจะยังการดำรวจฝ่ายการเดิรเร็ว,

ฝ่ายการสุขภาพ และ ฝ่ายการสืบจับใน บริเวณพรมแดนนั้น ให้เป็นไปโดยลักษณะที่เป็นความร่วมมือกัน กระทำการอย่างดีที่สุด. ข้อบังคับเช่นนี้จะบัญญัติโทษในการล่วงละเมิดนั้นก็ได้ และรัฐบาลทั้งสองที่เกี่ยวข้องจะต้องให้ข้อบังคับนั้นเป็นอันลงมือใช้ในเวลาเดียวกัน เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมพร้อมกันในเรื่องข้อบังคับนั้นแล้ว

กรุงสยามกับอินโดจีนจะต้องเจรจากันโดยเร็วที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้ เพื่อทำความตกลงสำหรับตั้งคณะข้าหลวงใหญ่ ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขง และสำหรับวางข้อบังคับระเบียบการแห่งคณะข้าหลวงนั้น. ความตกลงอันนี้จะต้องกำหนดโดยฉันทาแห่งอนุสัญญาข้อนี้ ว่าคณะข้าหลวงที่วานั้นจะพึงมีระเบียบการ และจะพึงดำเนินการโดยลักษณะข้อใดสถานใด.

ข้อ ๑๑.

โดย อนุวัต ตามบทบัญญัติ แห่งโปรโตคอลติดท้ายหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ นั้น อัครภาคีแห่งอนุสัญญานี้ทั้งสองฝ่ายจะต้องเจรจากันโดยเร็วที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้ เพื่อทำความตกลงจะเพาะการณ์สำหรับกำหนดฐานะของคนในบังคับสยามในอินโดจีนให้เป็นการแน่นอนสิ้นเชิง

ความตกลงที่ว่านี้จะต้องอนุโลมตามบทบัญญัติในหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ ซึ่งวางระเบียบฐานะของชาวอินโดจีนในกรุงสยามนั้น โดยมากที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้ และโดยจำนองอย่างยุติธรรมเพื่อจะให้ถ้อยที่ถ้อยได้รับประโยชน์เสมอกัน และอัครภาคแห่งอนุสัญญาที่ตกลงกันตั้งแต่นั้นสืบไปว่าจะพิทักษ์รักษาไว้เต็มบริบูรณ์ซึ่งอิสรสิทธิของรัฐบาลทั้งสองที่เกี่ยวข้อง, ในการวางข้อบังคับสำหรับการอพยพของชาวต่างประเทศเข้าไปในอาณาเขตของแต่ละฝ่าย

อนึ่งเป็นที่ตกลงกัน ตั้งแต่นั้นสืบไปด้วยว่า คนเดินทางที่เป็น สัญชาติ สยามซึ่ง เข้าไปในอินโดจีน เพื่ออยู่ไม่เกินสามเดือนนั้น จะต้องได้รับผลปฏิบัติอย่างที่ได้แก่คนสังกัดชาติที่โปรดให้ได้รับประโยชน์อย่างยิ่งในการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับกายตัว และการคุ้มครองทรัพย์สินของตน

ข้อ ๑๒.

เพื่อยังความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในระวางทางราชการ ฝ่ายปกครอง และฝ่าย ตำรวจ ของแต่ละ ฝ่ายใน การปราบปรามการอุกฉกรรจ์และการกระทำผิดต่าง ๆ ตลอดทั่วพรมแดนทางบก และทางน้ำระวางทั้งสองฝ่ายให้ ได้ผลดียิ่งขึ้นนั้น กรุงสยาม

กับอินโดจีนจะต้องทำความตกลงเฉพาะการณ์เพื่อแก้ไขและ
เพิ่มเติมคำสั่งซึ่งทั้งสองฝ่ายได้ตกลง พร้อมกันออกให้ไว้แล้ว
แก่เจ้าพนักงานของประเทศทั้งสองในชวบปี พ.ศ. ๑๙๒๐ นั้น

ข้อ ๑๓.

อัครราชทูตแห่งอินโดจีนตกลงกันว่า จะเจรจาทำ ออนุสัญญา
ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระวางกรุงสยามกับกรุงฝรั่งเศส
โดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้ และจะต้องให้เป็นอันใช้ได้
สำหรับอินโดจีนด้วย

ข้อ ๑๔.

อัครราชทูตแห่งอินโดจีนตกลงกันว่า ความตกลงเรื่อง
ศุลกากร และการค้าชายแดนที่บัญญัติไว้ในวรรค ๔ แห่ง
โปรโตคอลติดท้ายหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๑๙๒๕ นั้น จะต้องยกเลิกบทบัญญัติในข้อ ๕ แห่งหนังสือ
สัญญาลงวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๑๙๑๓

ความตกลงที่ว่านี้จะต้องตั้ง บทบัญญัติทุกอย่าง ที่จะ
เป็นประโยชน์ในการให้ความสะดวกสำหรับปราบปรามการค้าเถื่อน และ
จะเพาะ อย่าง ยิ่ง สำหรับ ปราบ การค้าฝิ่นเถื่อน ตามพรมแดน
ระวางกรุงสยามกับอินโดจีน

ข้อ ๑๕.

โดยเหตุที่ข้อสัญญาซึ่งต่างฝ่ายต่างได้ให้ไว้ต่อกัน ดังที่บรรยายในวรรคที่ ๑ ของข้อ ๗ และวรรคที่สุดของข้อ ๘ และข้อ ๘ แห่งอนุสัญญาลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๔ นั้นไม่เป็นอันประกอบตามความต้องการ และความสามารถที่กรุงสยามและอินโดจีนจะเผยแผ่ในทางเศรษฐกิจต่อไปได้นั้น อัครราชทูตแห่งอนุสัญญาซึ่งจึงปฏิบัติว่าบทบัญญัติที่เข้ามาแล้วข้างต้นแห่งอนุสัญญาที่ว่านั้นเป็นอันยกเลิกเสียแล้ว

ทั้งสองฝ่ายตกลงกันต่อไปว่า กรุงสยามกับอินโดจีนจะต้องยินยอมพร้อมกันวางโครงการสำหรับร่วมมือกันทำการเผยแผ่ทางคมนาคมและการเกี่ยวพันต่อกันโดยทางถนน, ทางรถไฟ, ทางทะเล, ทางแม่น้ำ, ทางอากาศ, ทางโทรเลข, ทางวิทยุโทรเลขและทางไปรษณีย์ในระวางประเทศทั้งสอง

โครงการสำหรับ กิจการอันเป็น ประโยชน์ด้วยกัน ทั้งสองฝ่ายนี้ เมื่อภายหลังฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นเป็นการสมควรที่จะกระทำเช่นนั้นแล้ว ก็จะต้องแก้ไขและทำให้บริบูรณ์

ข้อ ๑๖.

บันดาบทบัญญัติทั้งปวงแห่งหนังสือสัญญาและความตกลงที่ได้ทำไว้ในระวางกรุงสยามกับกรุงฝรั่งเศสก่อนหนังสือสัญญา

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ ซึ่งไม่ต้องกันโดยอย่างใดเลยกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนั้น เป็นอันยกเลิกทั้งสิ้น

แต่ทว่า บันดาความเกี่ยวพันซึ่งจะต้องเป็นท้องเรื่องของความตกลงบูรณการต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนั้น จะต้องเป็นอันคงอยู่ในบังคับของบทบัญญัติที่ได้ใช้มาแล้วแต่ก่อน ฤฯของบทบัญญัติซึ่งได้ตั้งขึ้นแทนโดยหนังสือสัญญาลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕ นั้น จนกว่าจะถึงวันที่ลงมือใช้ความตกลงนั้น ๆ

ข้อ ๑๗.

อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องมีผล เป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วัน แลกเปลี่ยนสัตยาบันต่อกัน และจะต้องเป็นอันใช้ได้ อยู่ชั่วกำหนดเวลาสิบปีตั้งแต่วัน แลกเปลี่ยนสัตยาบันหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี และการค้าขายและการเคจรเรือซึ่งได้ทำในระวางกรุงสยามกับกรุงฝรั่งเศสลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๙๒๕

ถ้าภายในสิบสองเดือนก่อนสิ้นกำหนดเวลาที่ว่าไว้นี้ อัครภาคแห่งอนุสัญญาน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ แจ้งเจตนา ที่จะเลิกอนุสัญญาฉบับนี้แก่อีกฝ่ายหนึ่งแล้ว อนุสัญญานี้จะต้องเป็น

ที่บังคับต่อไปจนกว่าจะสิ้นกำหนดปีหนึ่ง นับ ตั้งแต่วันที่ อัคร
 ภาคว่าแห่งอนุสัญญาฯ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะได้บอกเลิกอนุสัญญาฯ
 แต่ทว่า เป็นที่เข้าใจกันโดยบังชั้วว่า การบอกเลิก
 อนุสัญญาฯ เช่นว่านี้ จะมีผลพ้นบทสัญญาข้อใด ๆ ที่ได้บอก
 เลิกเสียแล้วโดยความตกลงก่อน ๆ ฤๅโดยอนุสัญญาฉบับนี้
 ให้เป็นอันกลับใช้ได้อีกนั้น ไม่ได้เลย

ข้อ ๑๘.

อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับสัตยาบัน และสัตยาบัน
 ทั้งสองฝ่ายนั้น จะต้องแลกเปลี่ยนกันณะกรุงเทพ ฯ ภายใน
 ระยะเวลาสั้นที่สุดที่จะกระทำได้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มแต่ฝ่าย ใด
 ลงนามและประทับตราลงไว้ ในอนุสัญญาฯ เป็นสำคัญ

ทำกันสองฉบับเป็นภาษาฝรั่งเศสณะกรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่
 ยี่สิบห้าของเดือนที่ห้า พุทธศักราชสองพันสี่ร้อยหกสิบเก้า
 ตรงกับวันที่ยี่สิบห้าสิงหาคมคริสต์ศักราช พันเก้าร้อยยี่สิบหก

(ลงพระนามและประทับตรา) ไตรทศประพันธ์

(ลงนามและประทับตรา) วาเรนุ

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

พ.ศ. ๒๔๗๐

ว่าด้วยการกำกับตรวจตราคนต่างที่เข้าประเทศสยาม
ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

พ.ศ. ๒๔๗๐

ตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
มีอำนาจออกกฎเสนาบดี เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัติ

ด้วยอำนาจดังกล่าวมาแล้ว เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
จึงออกกฎไว้ เพื่อปฏิบัติการ มีความดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เจ้าพนักงานในกรมตรวจคนเข้าเมืองเป็นเจ้าพนักงาน
ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเคหะทางเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐
และมีอำนาจและหน้าที่ที่จะปฏิบัติการทั้งปวง เพื่อให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัตินี้

ในจังหวัดไทรบุรีและสตูล ซึ่งมีได้ตั้งให้มีเจ้าพนักงานออกไป
ประจำทำการอยู่แล้วให้กรมการอำเภอกับนายแพทย์สาธารณสุข

สุขประจำตำบลนั้น ๆ กระทำกรร่วมกันเป็นเจ้าพนักงาน
ตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๒ ให้บรรดาเจ้าของฤๅผู้ควบคุมยานพาหนะทั้งหลาย
ซึ่งบรรทุกคนโดยสารที่เป็นคนต่างตัวเข้ามาในพระราชอาณา
จักรสยาม แจ้งกำหนดวันและเวลาที่ยานพาหนะนั้นจะมา
ถึงท่า ฤๅสถานที่รับส่งผู้โดยสารตำบลแรกในพระราชอาณา
จักรสยาม ต่อเจ้าพนักงานก่อนเวลาที่ยานพาหนะนั้นจะมาถึง
ท่าฤๅสถานีภายในเวลาอันสมควร

ข้อ ๓ ให้บรรดาเจ้าของฤๅผู้ควบคุมยานพาหนะทั้งปวงซึ่ง
บรรทุกคนต่างตัวเข้ามาในพระราชอาณาจักรหุดยานพาหนะ
แวะรับเจ้าพนักงานให้ขึ้นไป กระทำกร ตรวจตรา คน ต่างตัว
ในยานพาหนะนั้น ๆ ตามพระราชบัญญัติ ในที่ตำบลใดตำบล
หนึ่งตามแต่ที่เจ้าพนักงานจะเห็นสมควร และจะได้แจ้งให้
เจ้าของฤๅผู้ควบคุมทราบเพื่อเป็นการสะดวกในการตรวจตราให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ข้อ ๔ เมื่อยานพาหนะทางน้ำลำใดมาถึงท่าแล้ว ให้เจ้า
ของฤๅผู้ควบคุมยานพาหนะนั้น ๆ แสดงบัญชีรายนามคนต่าง
ตัวทั้งสิ้นซึ่งโดยสารมาในยานพาหนะนั้น ด้วยบัญชีตามแบบ
หมาย (ก) ท้ายกฎนี้ต่อเจ้าพนักงานโดยทันที

ข้อ ๕ ในการแสดงบัญชีนี้ให้เจ้าของฤๅผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำรวบรวมรายนามผู้โดยสาร ลงในบัญชีเป็นลำดับไปดังต่อไปนี้

- (ก) แยกรายนามไว้เป็นแผนก ๆ ตามชาติของบุคคลนั้น ๆ
- (ข) หากว่าในชาติหนึ่งปรากฏว่ามีหลายภาษารวมกันก็ให้จัดรวมไว้เป็นแผนก ๆ ตามภาษาของชนเหล่านั้น
- (ค) แยกบรรดาผู้ที่มิหนังสือเดินทางไว้ต่างหากจากผู้ที่ไม่ม่
- (ง) บรรดาเรือญาติที่เดินทางร่วมกันมาให้รวมลงไว้เป็นแผนกเดียวกัน
- (จ) แยกรายนามของลูกเรือไว้แผนกหนึ่งต่างหากจากผู้โดยสาร

ข้อ ๖ คนต่างตัวคนใด ที่เจ้าพนักงานเห็นฤๅสงสัยว่าจะเป็นคนอันไม่พึงปรารถนาตามความในมาตรา ๖ ข้อ ๒, ๓ และ ๔ ของพระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ แล้ว ก็ให้ส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมไว้ยังโรงพยาบาลซึ่งนายแพทย์จะได้กะกำหนดไว้ เพื่อจัดการต่อไป ฤๅจะสั่งให้กักไว้ในยานพาหนะทางน้ำซึ่งนำคนต่างตัวผู้นั้นเข้ามา ฤๅจะสั่งให้กลับออกไปโดยยานพาหนะทางน้ำนั้นก็ได้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

ข้อ ๗ คนต่างด้าวคนใดซึ่งเจ้าพนักงาน เห็นฤๅสงสัยว่า เป็นบุคคลอื่นไม่พึงปรารถนาตามความในมาตรา ๖ ข้อ ๕ ของ พระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ แล้ว ก็ให้ รายงานส่งตัวบุคคลนั้นไปควบคุมไว้ ณ สถานที่ใด ๆ ตามที่เห็นสมควร ฤๅจะสั่งให้กลับออกไปโดยพาหนะทางน้ำโดยสาร เข้ามานั้นก็ได้

ข้อ ๘ ถ้าปรากฏว่า จำนวนผู้โดยสารที่เป็นคนต่างด้าวมี เข้ามาโดยยานพาหนะใด เป็นจำนวนมากมายจนเจ้าพนักงาน มิสามารถที่จะจัดการตรวจตราให้แล้วเสร็จไปได้โดยเร็ว ก็ ให้เจ้าพนักงานจัดการควบคุมบุคคลเหล่านั้นรวมกันไว้ ณ สถานที่ใดที่หนึ่งตามสมควร ฤๅจะออกใบอนุญาตชั่วคราวตามแบบ หมาย (ข) ท้ายกฎนี้ให้ยึดถือไว้ชั่วคราวก็ได้

ข้อ ๙ ในการออกใบอนุญาตชั่วคราวนี้ ให้เจ้าพนักงาน ออกให้ต่อเมื่อมีประกันหลักฐานเพียงพอ ว่าคนต่างด้าวผู้นั้น จะกลับมาให้เจ้าพนักงานตรวจเลือกอีกครั้งหนึ่ง ตามกำหนด วันเวลาที่เจ้าพนักงานจะได้แจ้งให้ผู้นั้นทราบ

ข้อ ๑๐ ประกันหลักฐานนี้ ถ้าเป็นบุคคล จักต้องเป็น บุคคลที่ได้อยู่ในพระราชอาณาจักรสยามมาแล้วอย่างน้อยเป็น เวลา ๑ ปี และต้องมีหลักฐานพอที่จะเชื่อถือได้

ข้อ ๑๑ ถ้าคนต่างด้าวคนใด ไม่มีหนังสือเดินทางฤๅใบ สำคัญแสดงสัญชาติอันถูกต้องตามความในมาตรา ๖ ข้อ ๑

แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ มีประสงค์ที่จะเข้าอยู่ในประเทศสยามต่อไปแล้ว ก็ให้ทำคำร้องตามแบบหมาย (ค) ท้ายกฎนี้ยื่นต่อเจ้าพนักงานพร้อมด้วยรูปถ่ายขนาด ๔ นิ้ว ๒ รูป (รูปนี้ต้องไม่ฉีกกระดาษแข็ง) ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่า ผู้นั้นมิใช่บุคคลอื่นไม่พึงปรารถนาตามความในข้ออื่น ๆ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ และสมควรที่จะได้รับอนุญาตให้อยู่ในพระราชอาณาจักรต่อไปแล้ว ก็จะได้ออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ (Identification paper) ตามแบบหมาย (ง) ท้ายกฎนี้ให้ยึดถือไว้เป็นสำคัญ

ข้อ ๑๒ เงิน ค่าธรรมเนียมในการออกใบ สำคัญ แสดงรูปพรรณนี้ ให้คิดเรียกเอาเป็นรายฉบับเป็นเงินฉบับละ ๔ บาท

ข้อ ๑๓ ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่า บุคคลผู้ใดเป็นบุคคลอื่นไม่พึงปรารถนาตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ และจะส่งให้กลับออกไป ก็ให้ทำใบแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรตามแบบหมาย (จ) ท้ายกฎนี้ส่งให้ผู้นั้นทราบ

ข้อ ๑๔ ถ้าเจ้าพนักงานจะส่งบุคคลอื่นไม่พึงจะปรารถนาให้กลับออกไปโดยยานพาหนะทางน้ำซึ่งนำเข้ามา ก็ให้ส่งให้กักไว้ในยานพาหนะทางน้ำนั้น เพื่อได้สอบสวน ฤ็เพื่อการใด ๆ

กค) ก็ให้ทำใบแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรตามแบบหมาย
(ฉ) ท้ายกฎนี้ ส่งต่อเจ้าของฎผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำ
นั้นให้ทราบ พร้อมด้วยตัวบุคคลอื่นไม่พึงปรารถนานั้น

ข้อ ๕๕ ผู้ใดต้องการที่จะ อุทธรณ์ ข้อ ห้าม เข้าของ เจ้า
พนักงานก็ให้ทำคำอุทธรณ์ตามแบบหมาย (ซ) ท้ายกฎนี้ยื่น
ต่อเจ้าพนักงานภายในกำหนด

ข้อ ๑๖ เมื่อเจ้าพนักงานได้รับอุทธรณ์ของคนต่างตัวผู้ใด
แล้ว ก็ให้สลักหลังใบอุทธรณ์ว่า ผู้ยื่นได้ยื่นอุทธรณ์แล้ว
และต้องลงวันและเวลาที่ได้รับอุทธรณ์นั้นไว้ให้ชัดเจนด้วย

ข้อ ๑๗ คนต่างตัวผู้ใดมีหนังสือเคจรทางสำหรับตัว ก็ให้
เจ้าพนักงานตรวจสอบดู ถ้าเห็นว่าถูกต้องเป็นที่เพียงพอแล้ว
ก็ให้สลักหลังลงไปว่า ได้ตรวจถูกต้องแล้ว และลงนาม
เจ้าพนักงานผู้ตรวจ พร้อมด้วยวันเดือนปีที่ตรวจนั้นลงไป
ให้ถูกต้อง แล้วคืนให้เจ้าของรับไป

กฎนี้ออกให้ไว้แต่วันที่ ๒๑ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐

นายพลเอก ยุกต

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม หน้า ๑๐๐)

(๕๔ ก.)

แบบ ก.

แบบ ก.

กรมตรวจคนเข้าเมือง

ใบอนุญาตเข้าเมืองโดยเรือ

มาจาก

ถึงท่า

วันที่

๒๕๖

เล่มที่

หน้า

ที่

ที่	ชื่อ	เป็นบุตรหรือ อายุ ภรรยาหรือญาติพิเศษ ของเลขที่:	ชาติ	ภาษา	อาชีพ	ที่อยู่เดิม		ที่อยู่ใหม่ในสยาม			หนังสือเดินทาง		สำหรับเจ้าพนักงานจะกรอกเอง			หมายเหตุ			
						เมือง	ประเทศ	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	เลขหมาย	ลงวัน เดือนปี	ชื่อผู้รับรอง	เลขที่ของหนังสือ อนุญาตชั่วคราว	เจ้าพนักงานจัด การไปอย่างไร				
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	

กาชื่อ

นายเรือ

ลงชื่อ

เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง

วันที่

เดือน

พ.ศ. ๒๕๖

วันที่

เดือน

พ.ศ. ๒๕๖

(๕๔ ข.)

กรมตรวจคนเข้าเมือง

แบบ ข.

ที่.....

พระพุทธศักราช ๒๕๗.....

หนังสืออนุญาตให้เข้าอยู่ในพระราชอาณาจักรชั่วคราว

ให้ไว้แก่

นาย.....อายุ.....ปี.....ชาติ.....

(พร้อมด้วยภรรยาชื่อ.....และเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี.....)

ซึ่งมาโดยยานพาหนะ เรือ.....รถ.....จาก.....

วันที่.....พ.ศ. ๒๕๗.....ใบอนุญาตเข้าเมือง (แบบ ก) เลขที่.....

หนังสืออนุญาตชั่วคราวนี้ออกให้นาย.....ไว้โดย
นาย.....รับรองว่าจะมารายงานตนเองขณะที่ทำการของเจ้าพนักงาน

ในวันที่.....พ.ศ. ๒๕๗.....เวลา..... ก.ท.
ด.ท.

(ในวันแลเวลาที่กำหนด ให้นำ ใบอนุญาตฉบับนี้พร้อมด้วยรูปถ่ายไม่ฉีก
ขนาด ๔ นิ้ว ๒ รูปกับเงินค่าธรรมเนียม ๔ บาท แลหนังสืออนุญาตนี้พร้อมด้วยแบบ ก.
กรอกข้อความลงให้บริบูรณ์แลหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ (ถ้ามี) มา
ยื่นต่อเจ้าพนักงาน)

ลงนาม.....

11/10/2566

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

วันที่.....เดือน.....พระพุทธศักราช ๒๕๗.....

(๕๔ ค.)

กรมตรวจคนเข้าเมือง

แบบ ค.

เลขที่ของใบอนุญาตชั่วคราว...../๒๕๗...

คำร้องขอหนังสือสำคัญแสดงรูปพรรณ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

- ๑) ข้าพเจ้า นาย
นาง
- ๒) ชาติ..... บังคับ..... (ถ้ามีการเปลี่ยนชาติ
หรือบังคับ,เปลี่ยนเมื่อใด..... จากชาติ.....)
- ๓) เกิดที่ตำบล..... จังหวัด..... ประเทศ.....
- ๔) เกิดเมื่อวันที่..... เดือน..... ปี พ.ศ.
- ๕) อาชีพ.....
- ๖) เข้ามาประเทศสยามโดย..... เมื่อวันที่.....
เดือน..... พ.ศ. ๒๕๗.....
- ๗) มาจากประเทศ.....
- ๘) ที่อยู่ประจำก่อนที่จะเข้าประเทศสยาม ตำบล..... จังหวัด.....
ประเทศ.....
- ๙) ที่อยู่ในประเทศสยาม.....
- ๑๐) ความประสงค์ที่จะอยู่ในประเทศสยาม เพื่อ อะไร.....

หนังสือสำคัญแสดงรูปพรรณ

เป็นบุคคลซึ่งไม่มีหนังสือเดินทางฉบับสำคัญแสดง
สัญชาติอันถูกต้องตามความในข้อ ๑ มาตรา ๖ ของ
พระราชบัญญัติว่าด้วยคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐ แล
มีประสงค์ที่จะอยู่ในพระราชอาณาจักรสยามต่อไป
ฉะนั้นขอให้เจ้าพนักงาน ออกหนังสือใบสำคัญแสดง
รูปพรรณแล้วอนุญาตให้อยู่ในพระราชอาณาจักรได้
ต่อไป ข้าพเจ้าได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๔ นิ้ว ๒ รูป (ไม่
ฉีกกระดาษแข็ง) มาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว
(ลงลายมือชื่อหรือพิมพ์ลายมือ)

ที่.....

.....ผู้ยื่น

ข้าพเจ้า นาย ขอ
นาง

รับรองว่าข้อความดังกล่าวมาข้างบนนี้ถูกต้อง
11/10/2566
ตรงกับความจริงทุกอย่าง

(๑๕ ง.)

ชื่อ

แบบ ง.

ชาติ.....

เกิด พ.ศ.....

ที่เกิด.....

อาชีพ.....

เข้ามาประเทศสยามโดย....

.....

วันที่...เดือน...พ.ศ.๒๕๓๗..

บัญชีคนเข้าเมืองที่.....

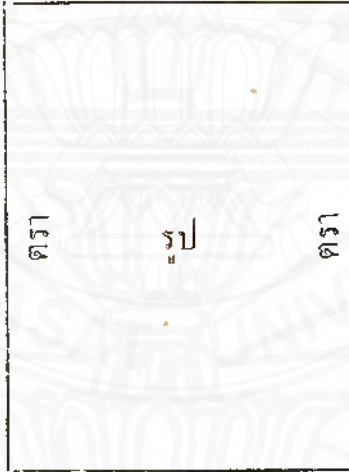
ใบอนุญาตชั่วคราวที่.....

สูง..... เซนติเมตร

เครื่องหมายตัวนี้

.....

.....

ลงนามเจ้าพนักงาน

ลงชื่อหรือพิมพ์ลายมือ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.๒๕๓๗.....

สำนักหอสมุด

(๕๔ จ.)

กรมตรวจคนเข้าเมือง

กรมตรวจคนเข้าเมือง

แบบ จ.

แบบ จ.

ที่.....

เขียนที่.....

ที่.....

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

แจ้งความมายัง.....

แจ้งความมายัง.....

๑. ด้วยตามรายงานการไต่สวนของเจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมืองปรากฏเป็นหลักฐานว่า ท่านเป็นคนต่างด้าวมาจาก.....และเป็นบุคคลอันไม่พึงปรารถนาตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐ มาตรา ๖ ข้อ.....

๑. ด้วยตามรายงานการไต่สวนของเจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมืองปรากฏเป็นหลักฐานว่า ท่านเป็นคนต่างด้าวมาจาก.....และเป็นบุคคลอันไม่พึงปรารถนาตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐ มาตรา ๖ ข้อ.....

๒. เจ้าพนักงานจะได้จัดการให้.....ส่งท่านออกไปเสียนอกพระราชอาณาจักรฐานเป็นบุคคลอันไม่พึงปรารถนาตามพระราชบัญญัติ.

๒. เจ้าพนักงานจะได้จัดการให้.....ส่งท่านออกไปเสียนอกพระราชอาณาจักรฐานเป็นบุคคลอันไม่พึงปรารถนาตามพระราชบัญญัติ.

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง

เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ใบรับ

แบบ จ.

ที่..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

ข้าพเจ้า.....ชาติ.....อายุ.....ปี

มาจาก.....ได้รับใบแจ้งความจากเจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมืองว่าข้าพเจ้าเป็นบุคคลอันไม่พึงปรารถนาแล้ว

แต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

(ลงนาม).....

ผู้รับ

กรมตรวจคนเข้าเมือง

แบบ ฉ.

ที่..... เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

แจ้งความมายัง.....เจ้าของ.....
ผู้ควบคุม.....

๑. ด้วยคนต่างด้าวชื่อ.....อายุ.....ปี
ชาติ.....บังคับ.....ตำหนิรูปพรรณ.....
มาจาก.....ได้เข้ามาในพระราชอาณาจักร โดยยาน
พาหนะเรือชื่อ.....เจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมือง

ตรวจแลได้สวนแล้วมีความ เห็น ว่า.....
สงสัย.....

เป็นบุคคลที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐
โดยเหตุที่.....

๒ ฉนั้นให้ท่านจัดการ นำ.....
ควบคุม.....

ซึ่งเป็นคนต่างด้าวดังกล่าวแล้วไว้ในยานพาหนะ ฎาออกไปนอกพระราชอาณาจักร
โดยพาหนะเรือ.....เสียโดยเร็วที่สุดที่จะพึงกระทำได้
แลได้มอบตัว.....ซึ่งเป็นคนต้องห้ามตามพระราชบัญญัติ
มายังท่านพร้อมด้วยใบแจ้งความนี้แล้ว.

(ลงนาม).....

เจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมือง

กรมตรวจคนเข้าเมือง

แบบ ฉ.

ที่..... เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

แจ้งความมายัง.....เจ้าของ.....
ผู้ควบคุม.....

๑. ด้วยคนต่างด้าวชื่อ.....อายุ.....ปี
ชาติ.....บังคับ.....ตำหนิรูปพรรณ.....
มาจาก.....ได้เข้ามาในพระราชอาณาจักร โดยยาน
พาหนะเรือชื่อ.....เจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมือง

ตรวจแลได้สวนแล้วมีความ เห็น ว่า.....
สงสัย.....

เป็นบุคคลที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐
โดยเหตุที่.....

๒ ฉนั้นให้ท่านจัดการ นำ.....
ควบคุม.....

ซึ่งเป็นคนต่างด้าวดังกล่าวแล้วไว้ในยานพาหนะ ฎาออกไปนอกพระราชอาณาจักร
โดยพาหนะเรือ.....เสียโดยเร็วที่สุดที่จะพึงกระทำได้
แลได้มอบตัว.....ซึ่งเป็นคนต้องห้ามตามพระราชบัญญัติ
มายังท่านพร้อมด้วยใบแจ้งความนี้แล้ว.

(ลงนาม).....

เจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมือง

ใบรับตัวคนต่างด้าว

แบบ ฉ. ที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

ข้าพเจ้า.....เจ้าของ.....
เรือ.....ผู้ควบคุม.....

ได้รับตัวคนต่างด้าวอันไม่พึงปรากฏนาเพื่อจัดการ นำ.....
ควบคุม.....ออกจากพระราชอาณาจักร

โดยเรือ.....แล้ว

(๕๔ ช.)

การตรวจคนเข้าเมือง

แบบ ช.

ที่...../๒๕๗.....

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ชาติ.....

บังคับ.....ขอทำคำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงาน

กรมตรวจคนเข้าเมืองซึ่งสั่งให้สัตว์ข้าพเจ้าออกไปนอกพระราชอาณาจักร ฐานเป็น

บุคคลอื่นไม่พึงปรารถนาตามความในมาตรา ๖ ข้อ..... ของพระราชบัญญัติว่าด้วย

คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐ ยื่นต่อเสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีข้อความดังจะกล่าว

ต่อไปนี้.....

.....
.....
.....
.....
.....

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรด

(ลงชื่อ).....ผู้ทูลขอ

คำสั่ง

.....
.....
.....

11/10/2566

เสนาบดี

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

รายงานสัปดาห์หลังของพระบอพุทธณ์

ข้าพเจ้า ได้รับพุทธณ์

ไว้แต่วันที่ เดือน พ.ศ. ๒๕๖๓

เวลา นาฬิกา

(ลงชื่อ)

พระบอพุทธณ์

เจ้าพนักงานหอสมุด

ประกาศ

ตั้งสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ สั่งว่า
 ในรัชกาลแห่งสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช พระบาทสมเด็จพระ
 พระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้มีที่ประชุมขึ้นเป็นสภา
 อันหนึ่ง เพื่อที่จะดำริห์กิจการป้องกันพระราชอาณาจักร มี
 สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินเป็นประธาน เชื่อมการารในหน้าที่อัน
 สำคัญแห่งกระทรวงทบวงกรม ฝ่ายทหารให้ประสานเข้าหากัน
 สนิทสนม ความแจ้งในประกาศลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม รัตน
 โกสินทรศก ๑๒๕ นั้นแล้ว บัดนี้ทรงพระราชดำริห์ว่า จำเนียร
 กาลแต่นั้นมาพฤติกรรมย่อมเปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก เช่น
 นอกจากกำลังรบทางบกทางน้ำ ได้มีกำลังรบทางอากาศเกิด
 ขึ้นอีกส่วนหนึ่งเป็นอาทิ สมควรจะแก้ไขระเบียบการเสีย
 ใหม่ให้เป็นการสมสมัย.

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ยกเลิกสภาเดิมและ
 เปลี่ยนรูปการใหม่ ให้เป็นไปตั้งจะกล่าวต่อไปนี้

๑) สถานใหม่มีนามว่า “สภาการป้องกันพระราชอาณาจักร” มีสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินเป็นประธานในตำแหน่งสภานายก.

๒) ให้มีอุปนายกคนหนึ่ง สุดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ใดในจำนวนสมาชิกของสภา, และให้เป็นหน้าที่อุปนายกรวบรวมเรื่อง, ข้าราชการ, นัคตหมายประชุม และประมวลผลของการประชุม ถ้าเป็นเรื่องไม่สำคัญให้อุปนายกหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมต่างพระองค์ได้.

๓) ให้ผู้ครองตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นสมาชิกของสภา คือ อภิรัฐมนตรี, เสนาบดีกระทรวงกระลาโหม, เสนาบดีกระทรวงทหารเรือ, เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ, เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย, เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ, เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เป็นสมาชิกประจำ และหัวหน้ากรมใหญ่ในกระทรวงกระลาโหมและกระทรวงทหารเรือ เป็นสมาชิกที่ปรึกษาตามครั้งคราวที่เรียก

๔) ให้มีเลขานุการแห่งสภาคนหนึ่ง สุดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ใด เลขานุการมีหน้าที่จัดรายงานการประชุม และช่วยกิจการทั้งปวงในหน้าที่ของอุปนายกตามที่ได้รับมอบ แต่ไม่มีหน้าที่ออกมติในที่ประชุม

๕) สภาการป้องกันพระราชอาณาจักร มีหน้าที่พิจารณา และทำความตกลงในนโยบายวิธีจัดการป้องกันพระราชอาณาจักร ประธานกรรมการในหน้าที่เจ้ากระทรวงฝ่ายทหารกับกระทรวงมหาดการฝ่ายพลเรือนที่เกี่ยวข้อง เข้าหากัน และทำความตกลงในกิจการอันจะพึงปฏิบัติ นอกจากนั้นหน้าที่พิจารณาการเรื่องใด ๆ อันจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานให้ปรึกษา

๖) เจ้ากระทรวงฝ่ายใดหรือสมาชิกประจำแห่งสภานี้ ผู้ใดมีเรื่องเห็นสมควรทำความตกลงในที่ประชุมสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร ก็ให้ส่งเรื่องไปยังอุปนายกเพื่อนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท แล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ประชุมนำพระที่นั่งหรือให้อุปนายกเป็นประธานนั่งประชุม

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับท้องที่กิ่งอำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก
และกิ่งอำเภอเชิงแสบนหลวง จังหวัดเชียงราย
ซึ่งตั้งขึ้นใหม่

ด้วยตามประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ ตอนที่ ๑๖ วันที่ ๑๗
กรกฎาคม ศกนี้ หน้า ๑๒๓๑ และ ๑๒๓๒ ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้

(๑) รวมตำบลเนินกุ่ม ตำบลไผ่ล้อม ตำบลนครป่าหมาก
ซึ่งขึ้นอำเภอป่าหมาก กับตำบลบ้านไร่ ตำบลโคกสลด ตำบล
สนามคลี ซึ่งขึ้นอำเภอเมืองพิษณุโลก ตั้งขึ้นเป็นกิ่งเรียกว่า
“กิ่งอำเภอบางกระทุ่ม” ขึ้นอำเภอเมืองพิษณุโลก

(๒) รวมตำบลในเวียง ตำบลบ้านแซว ตำบลป่าสัก
ซึ่งขึ้นอำเภอเชิงแสบน ตั้งขึ้นเป็นกิ่งอำเภอเรียกว่า “กิ่ง
อำเภอเชิงแสบนหลวง” ขึ้นอำเภอเชิงแสบน

ทั้ง ๕ ตำบลที่กล่าวชื่อนี้ ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว คือ

ตำบลเนินกุ่ม ตำบลไผ่ล้อม ตำบลป่าสัก ตั้งแต่วันที่ ๑
มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ตำบลนครป่าหมาก ตั้งแต่วันที่ ๑๐

พฤษจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕ ตำบลในเวียง ตำบลบ้านแซว
ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ และตำบลบ้านไร่ ตำบล
โคกสลด ตำบลสนามคลี่ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๗

เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้สำหรับการใช้พระราช
บัญญัติประถมศึกษาในท้องที่ ๘ ตำบล ซึ่งได้ขึ้นอยู่กับกิ่ง
อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก และกิ่งอำเภอเชิงแสน
หลวง จังหวัดเชียงราย ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการ
ฝ่ายปกครองแล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม หน้า ๑๑๗)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 ในมณฑลนครศรีธรรมราช มณฑลปัตตานี และมณฑลอุดร

ด้วยมณฑลนครศรีธรรมราช มณฑลปัตตานี และมณฑลอุดร ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ทั่วทุกตำบลในมณฑล ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็นต้นมาแล้ว และจำเดิมตั้งแต่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติศึกษามาจนถึงบัดนี้ ปรากฏว่าทางราชการฝ่ายปกครองได้มีการยุบ แยก รวม เปลี่ยนชื่ออำเภอและตำบล เพื่อความสะดวกในการปกครองซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาอยู่มาากแห่งแล้ว เหตุฉนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้สำหรับการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา ในมณฑลนครศรีธรรมราช มณฑลปัตตานี และมณฑลอุดร ในส่วนท้องที่ให้ ถ้อยตรงตามทำเนียบ ท้องที่ของทางราชการฝ่ายปกครองเสมอไปด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานีวิวัต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม หน้า ๑๑๖)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ตามความในมาตรา ๖ ข้อ ๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคน
เข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า บุคคลซึ่งมีโรคชนิดหนึ่งชนิดใด
ซึ่งได้ระบุไว้ท้ายประกาศนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศไทย
คือ

- ๑ โรคเรื้อน (Leprosy)
- ๒ ริดสีดวงตา (Trachoma)
- ๓ วัณโรค (Tuberculosis)
- ๔ กามโรค (Venereal Diseases)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

นายพลเอก ชุคล

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ปี ๒๕๐)

ประกาศ

ให้ใช้หนังสือสัญญาและโปรโตคอล
ว่าด้วยเรื่องฝิ่นฉบับเมืองยениวา ลงวันที่ ๑๑
กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๗) ในกรุงสยาม

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า

โดยที่หนังสือสัญญาและโปรโตคอล ว่าด้วยเรื่องฝิ่นซึ่งผู้แทนฝ่ายนานาชาติประเทศพร้อมกับผู้แทนฝ่ายสยามได้ตกลงทำขึ้น ณ กรุงยениวา เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๗ นั้น ได้เป็นอันเริ่มใช้แต่เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ แล้ว หนังสือสัญญาดังนั้น หม่อมเจ้าดำรงศดำรงก่อปทุตสยามประจำกรุงเฮก ผู้ซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้เป็นผู้แทนรัฐบาลสยามณที่ประชุมนั้น ได้ลงนามพร้อมกับบันดาผู้แทนรัฐบาลนานาชาติในวันเดียวกันนั้นแล้ว โดยทำคำปฏิญาณไว้ว่า “คณะผู้แทนรัฐบาลสยามได้รับคำสั่งให้เซ็นหนังสือสัญญาโดยสงวนความในข้อ ๑ วรรค ๓ (ก) ว่าด้วยกำหนดเวลาที่จะตั้งต้นใช้ขอความนี้ และข้อ ๕ สาเหตุที่

สงวนความในข้อ ๑ วรรค ๓ (ก) และข้อ ๕ นั้น หัวหน้าผู้แทนรัฐบาลสยามได้แจ้งให้ทราบเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๗ แล้ว รัฐบาลสยามหวังใจว่า จะตั้งต้นทำการจดทะเบียนคนสูบบุหรี่ และจำกัดการจำหน่ายฝิ่นภายในเวลาสามปีภายหลังจากเวลานี้ ข้อสงวนสำหรับข้อ ๑ วรรค ๓ (ก) นั้นก็เป็นอันไม่ใช่ต่อไป และโดยที่สภาพของประเทศที่ปลูกฝิ่นในทวีปเอเชียภาคตะวันออก บังคับให้กรุงเทพฯต้องเลื่อนกำหนดเวลาที่จะตั้งต้นทำการจดทะเบียนการสูบบุหรี่ และจำกัดการจำหน่ายฝิ่นนั้นต่อไป และโดยที่ในเวลานี้ยังไม่สามารถจะกำหนดเวลาให้แน่นอนได้ว่า เมื่อไรจึงจะตั้งต้นปฏิบัติตามความนั้นได้เรียบร้อย จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชสัถยบันแก่หนังสือสัญญาฯ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ โดยถอนความที่ผู้แทนรัฐบาลสยามได้สงวนไว้ในข้อ ๑ วรรค ๓ (ก) และในมาตรา ๕ ว่าด้วยมุลฝิ่น แต่ขอสงวนสิทธิที่จะขายมุลฝิ่นให้แก่บุคคลซึ่งเจ้าพนักงานแพทย้ออกใบสุทธิแสดงว่าเป็นคนติดยาฝิ่นจริง ๆ พระราชสัถยบันสารดังกล่าวแล้ว พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจรัญศักดิ์กฤดากร อัครราชทูตสยามประจำกรุงปารีส ได้มอบไว้ที่สำนักงานเลขาธิการสันนิบาตชาติเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ แล้ว

และโดยที่ข้อ ๑๔ แห่งหนังสือสัญญาฉบับบัญญัติไว้ว่า เมื่อประเทศใดมอบสัตยาบันไว้ที่สำนักงานสันนิบาตชาติภายหลังวันที่หนังสือสัญญานี้ได้เริ่มใช้แล้วนั้น ให้ใช้หนังสือสัญญานี้บังคับแก่ประเทศนั้น ตั้งแต่วันคำรบ ๕๐ ต่อจากวันที่เลขาธิการสันนิบาตชาติได้รับมอบสัตยาบันสารไว้เป็นต้นสืบไป และโดย เหตุที่เลขาธิการ สันนิบาตชาติได้รับ มอบ พระราชสัตยาบันสารไว้แต่เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ จึงเป็นอันว่า ความในหนังสือสัญญาและโปรโตคอลที่ว่านี้ จะใช้บังคับแก่กรุงสยามได้ ตั้งแต่วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นสืบไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งให้เจ้าพนักงานกระทรวง ทบวงการ และบันดาผู้ซึ่งมีการเกี่ยวข้องกับข้อความที่กล่าวในหนังสือสัญญาและโปรโตคอลนั้น ให้ถือตามกระทำตามความในหนังสือสัญญาและโปรโตคอลที่ว่ามานี้ จงทุกประการ ตั้งแต่วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นสืบไป

ประกาศมาณวันที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๐ สิงหาคม น้ ๑๒๕)

คำแปลหนังสือสัญญาและโปรโตคอลและข้อกำหนดครั้ง
สุดท้ายเรื่องฝิ่นของสันนิบาตชาติ ซึ่งได้มีการชุมนุมกันครั้ง
ที่ ๑ และลงชื่อกันที่เมืองเยนิวา เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๑๙๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๗)

หนังสือสัญญา

ด้วยอาณาจักรอังกฤษ (รวมทั้งประเทศอินเดีย) ประเทศ
จีน, ประเทศฝรั่งเศส, ประเทศญี่ปุ่น, ประเทศเนเธอร์แลนด์,
ประเทศโปรตุเกส และประเทศสยาม มีความตั้งใจทุกอย่าง
ที่จะจัดการกำจัดกาฬโรค, การค้าฝิ่น, และการใช้ฝิ่นสุก
ในดินแดนและอาณาเขตของตนรวมทั้งอาณาเขตที่เข้าไว้
หรือที่อยู่ในอารักขาทางปลายบูรพทิศ ซึ่งยังมีอนุญาตอยู่
ชั่วคราว ให้มีการใช้ฝิ่นสุกได้นั้น ให้ลดถอยน้อยลงเป็น
ลำดับจนกว่าจะยุติสิ้นโดยจริง ให้สมดังที่กำหนดไว้ในหมวด
ที่ ๒ แห่งอนุสัญญาระวางประเทศว่าด้วยฝิ่น ลงวันที่ ๒๓
มกราคม พ.ศ. ๑๙๑๒ นั้น

และมีความประสงค์โดยเอาความกรุณาต่อเพื่อนมนุษย์
เป็นที่ตั้งและเพื่อบำรุงความผาสุกเรียบร้อยในทางสมาคมและ
ทางประพฤตินี้แต่ที่ดีของนิกรชนของตนที่จะจัดการทุกอย่างอัน

สามารถจะกระทำได้ สำหรับที่จะกำจัดการใช้ ฝืนสำหรับสูบ
ให้เลิกสิ้นไปโดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้

และได้ตกลงกันว่าจะทำหนังสือสัญญาเป็นการเพิ่มเติมแก่
อนุสัญญาระวางประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นด้วย

จึงได้แต่งตั้งผู้อำนาจเต็มเพื่อการนี้ คือ

ฝ่ายสมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตนและไอร์แลนด์อันรวม
กัน และดินแดนอังกฤษทั้งหลายที่อยู่พ้นทะเล และเป็น
สมเด็จพระราชาธิราชแห่งประเทศอินเดียชั้น เสอร์ แมลคอล์ม
แคลวินย์ เค. ซี. บี. ผู้ช่วยปลัดทูลฉลองกระทรวงเมือง และ
สำหรับประเทศอินเดียชั้นนายเสโรลด์ เกลตัน. ซี. ไอ. อี..
ไอ. ซี. เอส..

ฝ่ายประธานาธิบดีแห่งริบลิคจันนั้น

(ไม่มีชื่อ)

ฝ่ายประธานาธิบดีแห่งริบลิคฝรั่งเศสนั้น

นาย เอต์. ตาลาคีเออร์ เสนาบดีกระทรวงเมืองชั้น

ฝ่ายสมเด็จพระบรมราชาธิราชแห่งกรุงญูปูนนั้น

นาย ซางาตาโร คากู ซึ่งเคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดใน
รัฐบาลกลางแห่งเมืองไต้หวัน

นาย โยตาโร ชูจิบุรา ที่ปรึกษาสถานทูต ผู้ช่วยเจ้ากรม
แพนกลูเป่้น ณสำนักงานรสนนิบาตชาติ
ฝ่ายสมเด็จพระนางเจ้ากรุงเนเตรันต์นั้น

นาย ว. ก. ฟาน เวตคุม ซึ่งเคยเป็นหัวหน้ากรมฝืน ใน
ประเทศเนเตรันต์อินเดีย

นาย เตอ คัด อันเยลิโน เลขานุการแพนกลูเป่้น ใน
ประเทศเนเตรันต์อินเดีย
ฝ่ายประธานาธิบดีแห่งรีบลิคโปรตุเกสนั้น

นาย อ. บาร์โธโลมื่อ แฟร์เรรา อัครราชทูตพิเศษผู้
อำนาจเต็มของรีบลิคโปรตุเกส ณสหรัฐสวิสส์

นาย รอตริโก รอตริเกส ผู้ว่าราชการเมืองมาเกา
ฝ่ายสมเด็จพระเจ้ากรุงสยามนั้น

หม่อมเจ้าดำรงศักดิ์ อุปทูตสยาม ณกรุงเฮก
ผู้ซึ่งเมื่อได้วินิจฉัยสภาพในปัจจุบันนี้ เนื่องในการที่จะ
ใช้บทบัญญัติในหมวดที่ ๒ แห่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วย
ฝืนที่เข้ามาแล้วในดินแดนและอาณาเขตต์ในทางปลายบูรพทิศ
ที่กล่าวแล้วนั้น และ

เมื่อได้สังเกตไว้ซึ่งความจริงว่า ตั้งแต่ได้สัตยาบันอนุ
สัญญานั้นแล้ว ต่อมาการลักลอบนำฝืนเข้าออกในอาณาเขตต์

ทางปลายบูรพทิศโดยมาก เป็นเครื่องขัดขวางยิ่งแก่การที่จะ
กำจัดให้การทำ การค้าขายภายในและการใช้ ฝิ่นสุกให้ลดถอย
น้อยลงเป็นลำดับจนสุดสิ้นจริง ให้สำเร็จดังที่กำหนดไว้ใน
อนุสัญญาชั้น และทั้งข้อมกระทำให้การทำที่ได้จัดทำไปแล้ว
ในส่วนนี้บางอย่างได้ผลน้อยลงไปด้วยซ้ำ และ

เมื่อได้หยิบยกเอาสภาพซึ่งมีต่างกันในแต่ละประเทศด้วย
ไซร้

และเมื่อได้ยื่นหนังสือมอบอำนาจซึ่งได้ตรวจดูเห็นเป็น
อันถูกต้องแบบอย่างดีแล้ว

จึงได้ตกลงกันทำหนังสือสัญญาเป็นข้อดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

๑. เว้นไว้เสียแต่ข้อความที่กำหนดไว้ในวรรค ๓ แห่งข้อ
ที่ว่าด้วยการขายฝิ่นย่อนั้น การนำฝิ่นเข้ามา และการขาย
และการจำหน่ายฝิ่นนั้น จะต้องเป็นการผูกขาดของรัฐบาล
ทั้งสิ้น และสิทธิในการนำฝิ่นเข้ามา และการขายและการ
จำหน่ายฝิ่นนั้น จะให้บุคคลใด ๆ รับผูกไป หรือยกให้แก่
บุคคลใด ๆ หรือมอบให้บุคคลใด ๆ แทนไม่ได้เป็นอันขาด

๒. การทำฝิ่นสุกสำหรับขายนั้น จะต้องให้เป็นการผูกขาด
ของรัฐบาลด้วยเหมือนกัน โดยเร็วที่จะมีความสมบูรณ์
ให้ป็นดั่งนั้นได้

๓. (ก) วิธีใช้คนโดยให้ค่าจ้างเป็นเงินเดือนมีกำหนดและไม่ใช้โดยคิดให้เป็นค่าน้ำแห่งการขายและจำหน่ายฝิ่นย่อยนั้น จะต้องพึงใช้วิธีอย่างทดลอง แต่ในวันดาเขตต์แขวงซึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการอาจทำการตรวจตราดูแลได้โดยมั่นคง

(ข) ในที่อื่นนอกจากเขตต์แขวงเช่นนั้น การขายและจำหน่ายฝิ่นย่อยนั้น จะต้องให้กระทำได้แต่บุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากรัฐบาล

ความในวรรค (ก) นั้น เป็นอันไม่ต้องใช้ ถ้าหากว่ามีวิธีออกใบอนุญาต และกำหนดจำนวนฝิ่นสำหรับบุคคลที่สูบฝิ่นนั้นลงมือเรียบร้อยแล้วซึ่งพึงให้ความประกันมั่นคงเท่าเทียมหรือดียิ่งกว่ากันฉนั้น

ข้อ ๒

การขายฝิ่นให้แก่ผู้เขวานั้น ต้องเป็นอันห้ามขาด และบันดาประเทศที่เป็นภาคีสัญญานี้ จักต้องจัดการทุกอย่างที่สามารถจะกระทำได้ เพื่อป้องกันมิให้ความประพฤติสูบฝิ่นแพร่หลายในหมู่ผู้เขว

ข้อ ๓

ห้ามมิให้อนุญาตให้ผู้เขวเข้าไปในโรงสูบฝิ่นแห่งหนึ่งแห่งใดเลย

ข้อ ๔

บันดาประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ จะต้องจำกัดจำนวนร้านขายฝิ่นย่อยให้น้อยที่สุดที่จะเป็นไปได้ และในทำเลใดซึ่งยอมให้มีโรงสูบฝิ่นก็จะต้องจำกัดจำนวนโรงสูบฝิ่นนั้นด้วย

ข้อ ๕

ห้ามมิให้มีการซื้อขายมูลฝิ่น เว้นไว้แต่จะขายมูลฝิ่นนั้นแก่ฝ่ายอากรผูกขาดในการฝิ่น

ข้อ ๖

(๑) ฝิ่นดิบหรือฝิ่นสุกก็ดี ซึ่งส่งเข้าไปในดินแดนหรืออาณาเขตต์ใด ๆ เพื่อสำหรับใช้สอยนั้น ห้ามมิให้ส่งออกไปจากดินแดนหรืออาณาเขตต์นั้นอีก

(๒) ห้ามมิให้ส่งฝิ่นสุกผ่านหรือถ่ายระวางบรรทุกภายในดินแดนหรืออาณาเขตต์เช่นว่ามาแล้วนั้น

(๓) ฝิ่นดิบที่ตราส่งไปยังแห่งใด ๆ ภายนอกดินแดนหรืออาณาเขตต์เช่นว่ามาแล้วนั้น ห้ามมิให้ส่งผ่านหรือถ่ายระวางบรรทุกภายในดินแดนหรืออาณาเขตต์เหล่านั้น เว้นไว้แต่จะมีใบสำคัญการนำฝิ่นมาเข้า มาแสดงแก่รัฐบาลแห่งดินแดน ฤๅอาณาเขตต์นั้นแล้ว ใบสำคัญที่ว่านี้รัฐบาลของ

ประเทศที่เป็นผู้ส่งฝิ่นนั้นเข้าประเทศได้ออกให้ และเป็นอันสมควรถือว่า เป็นประกันพอเพียงว่าจะไม่ใช่ฝิ่นนั้น โดยมีขอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๗

บันดาประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ จะต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่ง โดยทางสั่งสอนอันสมควรในโรงเรียนทั่วไป และโดยทางแจกหนังสือให้แพร่หลายและอย่างอื่น ๆ เพื่อชักชวนไม่ให้มีการเสพยาฝิ่นสุกภายในอาณาเขตต์ของตน เว้นไว้แต่ถ้ารัฐบาลใด เห็นว่าทำเช่นนั้นยังเป็นอันไม่พึงปรารถนาตามสภาพซึ่งยังคงมีคงเป็นอยู่ใน อาณาเขตต์ของตน

ข้อ ๘

บันดาประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ รับรองว่าจะช่วยซึ่งกันและกัน ในความพยายามปราบปรามการค้าฝิ่นเถื่อน โดยวิธีแลกเปลี่ยนข่าวคราวและความเห็นโดยตรง ระวางหัวหน้าทบวงการที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๙

บันดาประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ จะต้องพิจารณาด้วยความหวังดีอย่างยิ่ง ว่าจะมีทางที่สามารถทำได้ ตามกฎหมายอย่างไรบ้างที่จะยกการค้าอันมิชอบด้วยกฎหมาย

ซึ่งบุคคลที่อยู่ภายในอาณาเขตต์ของตนได้กระทำขึ้นในประเทศ
อันนั้นชนปรับให้มิโทษ

ข้อ ๑๐

บันดาประเทศที่เป็นภาคแห่งหนึ่งสือสัญญาันี้ จะต้องจัด
หาข้อความทุกอย่างที่อาจหาได้ว่าด้วย จำนวนคน สุบ่ฝืน
และส่งข้อความนั้นไปยังเลขาธิการของสันนิบาตชาติ เพื่อ
จะได้จัดการพิมพ์ขึ้น

ข้อ ๑๑

บทบัญญัติแห่ง หนังสือสัญญาันี้ไม่พึงใช้ แก่ฝืน อันจัดไว้
โดยเฉพาะในทางการแพทยและวิทยาศาสตร์

ข้อ ๑๒

บันดาประเทศที่เป็นภาคแห่งหนึ่งสือสัญญาันี้ ตกกลงกัน
ว่า จะร่วมกันพิจารณาเป็นครั้งคราว ณเวลาใดๆ สุดแต่จะ
ตกลงกัน ในเรื่องฐานะอันเกี่ยวข้องด้วยการใช้หมวดที่ ๒ แห่ง
อนุสัญญากรุงเฮก ลงวันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๑๙๑๒ และข้อ
ความแห่งหนังสือสัญญาันี้ และต้องมีการชุมนุมครั้งแรกใน
ปี พ.ศ. ๑๙๒๘ เป็นอย่างช้าที่สุด

ข้อ ๑๓

หนังสือสัญญาันี้ ย่อมยกขึ้นใช้แต่เฉพาะดินแดนและ
อาณาเขตต์ของประเทศที่เป็นภาคแห่งหนึ่งสือสัญญาันี้ ซึ่ง

อยู่ในปลายบูรพทิศ รวมทั้งอาณาเขตที่เข้าถือ หรือที่อยู่ใน
อารักขาซึ่งอนุญาตให้มีการเสพยา ฝิ่นสุกได้อยู่พลางในบัดนี้

อนึ่งในขณะที่จะแลกเปลี่ยนสัตยาบันนั้น ประเทศที่เป็น
ภาคีแห่งหนังสือสัญญาใด ๆ จะบอกกล่าวไว้ก็ได้ว่า การที่
รับใช้หนังสือสัญญานั้นนั้น ไม่ได้ใช้ไปถึงอาณาเขตใด ๆ
ซึ่งเป็นแต่เพียงอยู่ใน อารักขาของตนเท่านั้นก็ได้ และจะ
ยอมให้ดินแดนใด ๆ ที่อยู่ในอารักขาที่ได้กันออกไว้ตั้งนั้น
ให้เข้าด้วยในหนังสือสัญญาต่อภายหลังก็ได้ โดยยื่นคำ
บอกกล่าวขอเข้าด้วยนั้น แก่เลขาธิการของสันนิบาตชาติ
ซึ่งเป็นผู้จะต้องบอกกล่าวการเข้าด้วยนั้น โดยพลันยังบันดา
ประเทศอื่นที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ให้ทราบทั่วกัน

ข้อ ๑๔

หนังสือสัญญาซึ่งข้อความภาษาฝรั่งเศส และภาษา
อังกฤษเป็นอันใช้ได้เท่ากันนั้น จะต้องมีสัตยาบัน

สัตยาบันนั้นจะต้องส่งมอบไว้ ณสำนักงานเลขาธิการของ
สันนิบาตชาติโดยเร็วที่สุดที่จะส่งได้

หนังสือสัญญานี้ จะใช้ได้แต่เมื่อมีประเทศได้สัตยาบัน
แล้ว ถึงสองประเทศ และเวลาที่จะเริ่มใช้ได้นั้น ต้องเป็น

วันครบกำหนดเก้าสิบวันต่อจากเวลาที่เลขาธิการของสันนิบาตชาติได้รับสัตยาบันฉบับที่สอง และตั้งแต่นั้นต่อไป หนังสือสัญญาจะต้องเป็นอันใช้ได้สำหรับประเทศใด ๆ ในเมื่อครบกำหนดเก้าสิบวันถัดเวลาที่ได้รับสัตยาบันของประเทศนั้น

เลขาธิการของสันนิบาตชาติ จะต้อง จดทะเบียน หนังสือสัญญาในวันที่เริ่มใช้ได้

ข้อ ๑๕

ถ้าประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ ประเทศใดมีความจำนงจะบอกเลิกใช้หนังสือสัญญานี้ จะต้องบอกกล่าวการบอกเลิกนั้น เป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขาธิการของสันนิบาตชาติ ซึ่งเป็นผู้จะต้องนำส่งสำเนาคำบอกกล่าวนั้นไปให้บันดาประเทศอื่น ๆ และบอกวันที่ได้รับคำบอกกล่าวนั้นให้ทราบด้วย

การบอกเลิกหนังสือสัญญานั้น จะพึงใช้ได้สำหรับประเทศที่บอกเลิกนั้น ประเทศเดียว และจะเป็นอันใช้ได้ต่อเมื่อครบกำหนดปีหนึ่ง จากเวลาที่เลขาธิการได้รับคำบอกกล่าวบอกเลิกนั้น

เพื่อเป็นหลักฐานมั่นคง ผู้มีอำนาจเต็มซึ่งได้กล่าวนามมาแล้วข้างต้นนั้น ได้ลงชื่อในหนังสือสัญญานี้ไว้เป็นสำคัญ

ทำที่เมืองเบนิวา ณวันที่สิบเอ็จ กุมภาพันธ์ ฆฤศตศักราช
 พันเก้าร้อยยี่สิบห้า เป็นหนังสือฉบับเดียวซึ่งจะต้องเก็บรักษา
 ไว้ในห้องหนังสือ ของสำนักงาน เลขาธิการ ของสันนิบาตชาติ
 และจะต้องมีสำเนาอันมีรับรองว่าถูกต้องส่งไปยังบันดาประเทศ
 ที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ด้วย

<u>ประเทศเกรตบริเตน</u>	แมลคอล์ม แดลวินย์
<u>ประเทศอินเดีย</u>	แฮโรลด์ เคลตัน
<u>ประเทศจีน</u>	(ไม่มี)
<u>ประเทศฝรั่งเศส</u>	เอต์. ดาตาติเอรี่
<u>ประเทศญี่ปุ่น</u>	ส. คาคุ-ย. ชุงิมูรา
<u>ประเทศเนเธอร์แลนด์</u>	ว. เวตคุม อ.ด.อ. เดอ คัต อันเฮลิโน
<u>ประเทศโปรตุเกส</u>	อ.ม. บาร์ โชโลม็ือ แฟร์เรรา รอดริโก ย. รอดริเกส
<u>ประเทศสยาม</u>	ดำริศ

โปรโตคอล

ผู้ที่ได้ลงชื่อข้างท้ายนี้ ซึ่งเป็นผู้แทนของประเทศที่มิชาม
 ในหนังสือสัญญาว่าด้วยการใช้ ฝืนสกุที่ได้ลงชื่อกันวันนี้ และ
 ซึ่งได้รับอำนาจสำหรับการนี้โดยถูกต้องแล้วนั้น

มีความปรารถนาที่จะให้รัฐจะต้องกระทำและความรับจะปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน้าที่ของตนตามความในข้อ ๖ แห่งอนุสัญญากรุงเฮกปี พ.ศ. ๑๙๑๒ นั้น ให้เป็นอันได้กระทำโดยสำเร็จบริบูรณ์และให้มั่นคงขึ้น

และระลึกข้อความซึ่งการประชุมครั้งที่ ๒ เรื่องฝิ่นได้ตกลงทำโปรโตคอลฉบับหนึ่ง ซึ่งมีประเทศที่ย่อมจะต้องจัดให้มีการควบคุมอย่างสำเร็จเหนือการปลูก การจำหน่าย และการส่งฝิ่นดิบออกนอกเมืองขึ้นภายใน ๕ ปี เป็นอย่างช้า เพื่อระงับการค้าฝิ่นเถื่อน

จึงได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ประเทศที่ลงชื่อในโปรโตคอลฉบับนี้ รับรองว่าทบัญญัติแห่งสัญญาที่ได้ลงชื่อกันวันนั้น เป็นการเพิ่มเติมและเพื่อให้เป็นความสะดวกในการที่จะปฏิบัติราชการ ซึ่งบัดนี้ประเทศที่ได้ลงชื่อนั้น ได้รับเป็นหน้าที่ของตนตามข้อ ๖ แห่งอนุสัญญากรุงเฮก ปี พ.ศ. ๑๙๑๒ ซึ่งยังคงไว้ช้อยู่อย่างเต็มที่

ข้อ ๒

เมื่อบัดนี้ประเทศที่มีการเพาะปลูกต้นฝิ่น ได้จัดแจงให้มีความปฏิบัติการอันจำเป็นสำหรับป้องกันมิให้ส่งฝิ่นดิบออก

๑๑๗

จากอาณาเขตต์ของคุณ เป็นเครื่องขัดขวาง อย่างสำคัญแก่ทาง
ที่จะให้การ ตัดทอน การเสพยาฝิ่นใน ประเทศ ซึ่งยังคงอนุญาต
ให้มีการเสพยาฝิ่นได้อยู่พลางก่อนนั้น เป็นการมั่นคงดีแล้ว
บันดาประเทศที่ลงชื่อในโปรโตคอลนี้ จะได้กระทำการที่
ได้เริ่มแล้วตามข้อ ๖ แห่งอนุสัญญากรุงเฮก ปี พ.ศ. ๑๙๑๒ นั้น
ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และจะได้จัดการอย่างอื่น ๆ ที่จำเป็น
เพื่อจะให้การเสพยาฝิ่นสุกในอาณาเขตต์ที่อยู่ในบังคับของคุณ
นั้น ให้ลดน้อยลงจนเป็นอันให้ห้ามขาดได้ภายในกำหนด
สิบห้าปี นับแต่วันแห่งคำตัดสินที่ว่าไว้ในข้อต่อไปนี่

ข้อ ๓

คณะกรรมการซึ่งสภาสันนิบาตชาติจะได้แต่งตั้งขึ้นเมื่อถึง
เวลาอันสมควรนั้น จะเป็นผู้ตัดสินว่าความปฏิบัติอย่างมั่นคง
ในการที่ว่าไว้ในข้อข้างบนนี้ ซึ่งประเทศที่มีการเพาะปลูก
ต้นฝิ่น จะต้องกระทำนั้นได้ถึงกัน ถ้าดับทกลงไว้ใน ข้อ นั้นแล้ว
เมื่อใด และคำตัดสินของคณะกรรมการนี้ต้องถือว่าเด็ดขาด

ข้อ ๔

ถ้าและเวลาใดในระวางกำหนดสิบห้าปีตามที่ว่าไว้ในข้อ ๒
นั้น ประเทศที่ลงชื่อในโปรโตคอลนี้ ประเทศใดประเทศหนึ่ง

เห็นว่า กิจการที่ว่าไว้ในข้อนี้ ซึ่งประเทศที่มีการเพาะปลูกต้นฝิ่นจะต้องปฏิบัตินั้นมีได้ปฏิบัติอย่างมั่นคงต่อไปแล้ว ประเทศนั้นจะต้องมีสิทธิที่จะนำความเสนอต่อสหประชาชาติ และถ้าสหประชาชาติเมื่อได้ทราบจากรายงานของกรรมการที่สภาได้ตั้งให้ไปไต่สวน และยื่นรายงานการที่เป็นจริงอย่างไรก็ดี หรือจากข่าวคราวใด ๆ ที่พึงมีมาให้ทราบก็ดี เป็นที่พอใจว่าการเป็นจริงดังกล่าวมาแล้ว ฉะนั้นประเทศที่เกี่ยวข้องนั้น พึงมีสิทธิที่จะบอกเลิกโปรโตคอลนี้ได้ และถ้าได้บอกเลิกเช่นนั้น จะต้องมีการประชุมพวกประเทศที่เกี่ยวข้องนั้นโดยพลัน เพื่อดำริห้การที่ควรจะต้องจัดต่อไป

ข้อ ๕

ในระหว่างปีก่อนหน้าสิ้นกำหนดสิบห้าปีที่ว่าไว้ในข้อ ๒ นั้น จะต้องมีการประชุมพิเศษ ระหว่างประเทศทั้งหลาย ที่ลงชื่อในโปรโตคอลนี้ เพื่อดำริห้การที่ควรจะต้องจัดในเรื่องคนติดยา ซึ่งเจ้าพนักงานแพทย์ของประเทศที่เกี่ยวข้องนั้น ได้แสดงเป็นหลักฐานทางแพทย์ว่ามีอาการเช่นนั้น

ข้อ ๖

บันดาประเทศที่ได้ลงชื่อในโปรโตคอลนี้ จะต้องจัดการในเรื่องพยายามห้ามการเสพยา ฝิ่นสุกให้สิ้นเชิงนั้น ให้ลง

รอยกัน เพื่อจะให้สำเร็จตามความมุ่งหมายอันนี้โดยเร็วที่สุด
ที่จะเป็นไปได้ ประเทศเหล่านี้ซึ่งเห็นอยู่แล้วว่า บางประเทศ
ย่อมมีความยากลำบากในเวลาอันในทางที่จะจัดการ ควบคุมการ
เพาะปลูก, การจำหน่าย และการส่งฝิ่นดิบออกนอกประเทศ
ให้เป็นการมั่นคง จึงขออ้อนวอนอย่างยิ่งต่อบันดาประเทศ
ทั้งสามการเพาะปลูกต้นฝิ่น ขอให้มามีวิธทำการช่วยซึ่งกันและ
กันอย่างจริง และแข่งแรงขึ้นในระวางประเทศที่เกี่ยวข้อง
ซึ่งเป็นวิธที่อาจจะกระทำให้การค้าฝิ่นเดือนนั้นหมดสิ้นได้

ข้อ ๓

โปรโตคอลฉบับนี้ จะเป็นอันใช้ได้แก่ประเทศแต่ละฝ่าย
ที่ได้ลงชื่อนั้นในคราวเดียวกันกับสัญญาว่าด้วยการใช้ ฝิ่นสุก
ซึ่งได้ลงชื่อกันวันนั้น

ข้อ ๔

ประเทศใด ๆ ที่ได้ส่งผู้แทนมายังการประชุมซึ่งได้ตรา
โปรโตคอลฉบับนี้ขึ้นนั้น จะเข้าด้วยโปรโตคอลนี้เมื่อใด ภาย
หลังวันที่ได้ลงมือใช้แล้วก็ได้

ทำที่เมืองยีนัว ณ วันที่สิบเอ็จ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศ
ศักราช พันเก้าร้อยยี่สิบห้า

ประเทศอังกฤษ

แมตต์ คัลล์ม แดลวินซ์

ประเทศอินเดีย

แฮโรลด์ เกลตัน

ประเทศจีน

(ไม่มี)

ประเทศฝรั่งเศส

เอต์. ดาลาดิเออร์

ประเทศญี่ปุ่น

ส. คากู ย. ชุงิมูรา

ประเทศเนเธอร์แลนด์ว. เวตคุม
อ. ต. อ. เดอ คัต อันเยลีโนประเทศโปรตุเกสอ. ม. บาร์ โทโตมูอ แฟร์เรรา
รอตริโก. ย. รอตริเกสประเทศสยาม

คำรัส

ข้อกำหนดครั้งสุดท้าย

ของ

การประชุมว่าด้วยการใช้หมวดที่ ๒ แห่งอนุสัญญานานา
ประเทศว่าด้วยฝิ่น ลงวันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๑๙๑๒ ใน
ทวีปเอเชียบูรพา

ประชุมที่เมืองเยนิวา ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๑๙๒๔

การประชุมซึ่ง สภาสันนิบาตชาติได้นัดตามมติในคราว
ประชุมสมัชชาสันนิบาตชาติ ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๑๙๒๓

นั้น ได้ประชุมกันณที่ทำการเลขาธิการสันนิบาตชาติ ณวันที่
๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๑๙๒๔

รัฐบาลที่ออกนามข้างล่างนี้ ได้ส่งผู้แทนมีอำนาจเต็มมา
เข้าประชุม คือ

ประเทศอังกฤษ กับ อินเดีย

เสอร์ แมลคอล์ม แดลวินย์, เค. ซี. บี. ผู้ช่วยปลัดทูล
ฉลองกระทรวงเมือง

เฉพาะประเทศอินเดีย

นาย ยอน เคมปเบลล์, ซี.เอส.ไอ., ไอ.บี.อี., ไอ.ซี.เอส.
(นอกราชการ)

นาย แฮโรลด์ เคลตัน, ซี.ไอ.อี., ไอ.ซี.เอส.

ประเทศจีน

ท่านเซา เก แอลเฟรด ซี. เอกอัครราชทูต และ
อัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็มประจำสหพันธรัฐอเมริกา

ท่านวังกวงกี อัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็ม ฌราชสำนัก
สมเด็จพระเจ้ากรุงฮอลันดา

ท่านเจสสินู ราชทูตผู้มีอำนาจเต็ม, อุปทูต ณกรุงลอนดอน
ประเทศฝรั่งเศส

ท่าน เอต์. ตาลาดิเอร์, เสนาบดีกระทรวงเมืองจีน

ประเทศญี่ปุ่น

นาย ชางตาโร คาคู ซึ่งเคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดใน
รัฐบาลกลางแห่งเมืองไค้ห้วน

นาย โยตาโร ชุงิมูรา ที่ปรึกษาสถานทูต, ผู้ช่วยเจ้ากรม
แพนญี่ปุ่น ณสำนักงานการสันนิบาตชาติ

ประเทศเนเธอร์แลนด์

นาย ว.ก. ฟาน เวตตุ่ม ซึ่งเคยเป็นหัวหน้ากรมฝึนใน
ประเทศเนเธอร์แลนด์อินเดีย

นาย เดอ คัต อันเยลีโน. เลขานุการแพนกคดีเงินใน
ประเทศเนเธอร์แลนด์อินเดีย

ประเทศโปรตุเกส

นาย อ. บาร์โฆโลมีอ แฟร์เรรา อัครราชทูตพิเศษผู้
อำนาจเต็มของรัฐบาลโปรตุเกส ณสหรัฐอเมริกา

นาย รอดริโก รอดริเกส. ผู้ว่าราชการเมืองมาเกา

ประเทศสยาม

หม่อมเจ้าคำรัชดำรงค์ อุปทูตสยาม ณกรุงเฮก

ในเวลาที่ได้นั่งประชุมกันหลายคราวเป็นลำดับมานั้น ที่
ชุมนุมได้เรียบเรียงหนังสือสัญญาเพิ่มเติม และโปรโตคอลซึ่ง
ลงวันนี้

ที่ประชุมนอกจากคณะผู้แทนประเทศจีน ได้ตกลงเห็นชอบด้วยข้อความดังต่อไปนี้ด้วยอีกชั้นหนึ่ง คือ

“ที่ชุมนุมได้รับคำสั่งว่า การใช้วิธีออกใบอนุญาตสำหรับคนสูบบุหรี่ (หรือการจดทะเบียนคนสูบบุหรี่) และการจำกัดจำนวนฝิ่นให้สูบนั้น ในบางประเทศได้เป็นผลให้จำนวนคนสูบบุหรี่ลดน้อยลง”

“แต่ในคราวเดียวกัน ที่ประชุมได้ทราบว่าในประเทศอื่น ๆ นั้น การลักลอบค้าของต้องห้ามซึ่งมีค่าเทียบ หรือยิ่งกว่าการค้าที่ชอบด้วยกฎหมายนั้น กระทำให้การใช้วิธีที่ว่าเป็นการยาก และตามความเห็นของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องนั้น เห็นว่าไม่เป็นประโยชน์และในบางคราวอาจเป็นเหตุร้ายด้วย”

“การณเป็นต้นที่ประชุมจึงตกลงว่า การที่จะให้วิธีการเหล่านั้นได้ใช้หรือคงใช้เสมอไปในบันดาอาณาเขตที่ใดได้ใช้ โดยสำเร็จคืออยู่แล้วในเวลานั้นนั้น จะต้องอาศัยว่าการลักลอบค้าของต้องห้ามนั้น มีมากน้อยเท่าใดเป็นประมาณ”

“เพราะฉะนั้น ที่ประชุมจึงปล่อยให้เป็นที่หน้าที่ของบันดาประเทศที่เป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญาซึ่งยังไม่ได้ใช้วิธีเช่นนั้น เลือกสมัยที่มีสภาพสมควรให้ใช้ได้ และเตรียมการเบื้องต้นตามแต่ที่จะเห็นสมควรสำหรับการนั้นไว้พลาง”

ผู้แทนประเทศอังกฤษแถลงว่า ในการที่ได้ลงชื่อใน
โปรโตคอลนั้นได้ลงโดยอาศัยคำปฏิญาณตั้งต่อไปนี้ คือ

“ข้าพเจ้าขอแถลงว่า ที่ได้ลงชื่อในโปรโตคอลนั้น ในส่วน
สำหรับดินแดนที่อยู่ในอารักขาของอังกฤษนั้น ต้องอาศัย
ข้อใจตั้งมืออยู่ในข้อ ๑๓ แห่งหนังสือสัญญาที่ได้ลงชื่อกันวันนี้”

ในขณะที่ลงนามในหนังสือสัญญานั้น ผู้แทนประเทศ
โปรตุเกสได้มีคำปฏิญาณตั้งต่อไปนี้ คือ

๑) “ที่รัฐบาลโปรตุเกส ยินยอมตามหลักทั่วไปในเรื่อง
การผูกขาดที่ว่าไว้ในข้อ ๑ นั้น สำหรับขณะที่การซึ่งกำหนด
ไว้ในวรรคต้นของข้อนั้น จะเป็นอันลงมือได้ แต่ต้อง
อาศัยตามความจำกัดที่ว่าไว้ในวรรคที่สองของข้อนั้น”

๒) “โดยเหตุที่รัฐบาลโปรตุเกส ยังตกอยู่ในความต้อง
ปฏิบัติตามสัญญาอันได้ทำขึ้นถูกต้องตามบทบัญญัติ แห่งอนุสัญญา
กรุงเฮก ปี พ.ศ. ๑๙๑๒ เพราะฉะนั้น เมื่อยังต้องปฏิบัติตาม
สัญญา ที่ว่านั้นอยู่ตราบใดจะไม่สามารถที่จะจัดให้ การที่บัญญัติ
ไว้ในวรรค ๑ ของข้อ ๖ แห่งหนังสือสัญญานี้กับนั้นนั้น ให้
เป็นอันใช้ได้”

ผู้แทนประเทศสยามแถลงว่า ในการที่ลงชื่อนั้น ได้ลง
โดยต้องอาศัยคำปฏิญาณตั้งต่อไปนี้ คือ

ประเทศฝรั่งเศส

เอตต์. ดาลาดิเอรี่

ประเทศญี่ปุ่น

ส. คาคุ ย. ชุงิมูรา

ประเทศเนเธอร์แลนด์

ว. เวตตุม

อ.ต. อ. เดอ คัต อันเฮลิโน

ประเทศโปรตุเกส

อ.ม. บาร์โซโลม็ือ แฟร์เรรา

รอตริโก ย. รอตริเกส

ประเทศสยาม

ดำรงค์

ประกาศตั้งผู้แทนฝ่ายสยาม

ณคณะข้าหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขง

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้
 ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ด้วยตามความในข้อ ๑๐ แห่งอนุสัญญาระหว่างสยามกับฝรั่ง
 เสส ว่าด้วยความเกี่ยวพันระหว่างสยามกับอินโดจีน ซึ่งได้
 แลกเปลี่ยนสัตยาบันและเป็นอันใช้ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน
 สกน^๕ แล้วนั้น มีบทบัญญัติกำหนดให้ตั้งคณะข้าหลวงใหญ่
 ฝรั่งเศส-สยามประจำแม่น้ำโขงขึ้น มีจำนวนข้าราชการฝ่าย
 สยามและฝ่ายอินโดจีนเท่ากันเป็นตัวข้าหลวง

และโดยที่เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ กับอัครราช
 ทูตฝรั่งเศสณกรุงเทพฯ ได้แลกเปลี่ยนหนังสือเป็นการตกลง
 กันแล้ว ว่าให้คณะข้าหลวงใหญ่ที่ว่ามีจำนวนข้าราชการ
 ๔ นาย เป็นข้าราชการฝ่ายสยาม ๒ นาย ฝ่ายอินโดจีน ๒ นาย
 และกำหนดให้คณะข้าหลวงใหญ่ประชุมกันเป็นครั้งแรกก่อน
 วันที่ ๑ ธันวาคม สกน^๕ ด้วย

๑๒๘

เพื่อให้การเป็นไปตามความที่ได้ตกลงกันแล้วนี้ จึงทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งมหาอำมาตย์โท พระยาราชนกุล
สมุหเทศาภิบาลมณฑลภาคพายัพ และอำมาตย์เอก หลวง
ศรีวิสารวาท ผู้ช่วยปลัดทูลฉลองกระทรวงการต่างประเทศ
เป็นผู้แทนรัฐบาลสยาม ผนึกฉันทหลวงใหญ่ฝรั่งเศส-สยาม
ประจำแม่น้ำโขง ตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๔ สิงหาคม หน้า ๑๕๑)

ประกาศ

เรื่องแก้ไขเขตต์จังหวัดพระนคร ธนบุรี พระประแดง
สมุทรปราการ และมินบุรีในมณฑลกรุงเทพฯ ฯ
กับัญญะบุรี ในมณฑลอยุธยา

ด้วยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมสั่งว่า
การขึ้นท้องที่สำหรับการปกครองมณฑลกรุงเทพฯ ฯ ซึ่งเป็นมา
แต่กาลก่อนนั้น เพื่อประโยชน์ความสะดวกในสมัยนั้น ฯ
บัดนี้การคมนาคม และการอื่น ๆ บางอย่าง เปลี่ยนแปลง จาก
สภาพเดิม และเพื่อมุ่งหมายที่จะขยายกิจการอันเป็นเครื่อง
อุปการแก่ความสะดวกความเจริญในบางแห่ง และเพื่อให้
สะดวกแก่การปกครองด้วย จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
โปรดกระหม่อมให้แก้ไขเขตต์อำเภอ และจังหวัดต่าง ๆ ใน
มณฑลกรุงเทพฯ ฯ และอำเภอลำลูกกาจังหวัดัญญะบุรี ใน
มณฑลอยุธยาตั้งต่อไปนี้

๑. โอนตำบลช่องนนทรี ๑ ตำบลโพรงพ่าง ๑ จากอำเภอ
พระประแดงมาขึ้นอำเภอพระโขนง และโอนอำเภอพระ
โขนงรวมเข้าในเขตต์จังหวัดพระนคร คงเรียกชื่อ “อำเภอ
พระโขนง”

๒. โอนตำบลบางนา ๑ ตำบลลำโรงฝ่งเหนือ ๑ ตำบล
ลำโรงใต้ ๑ ตำบลบางหญ้าแพรก ๑ ตำบลบางหัวเสือ ๑ จาก
อำเภอพระประแดง ฝ่งตัวนี้ออก ไปขึ้นอำเภอสมุทรปราการ
จังหวัดสมุทรปราการ

๓. โอนตำบลบางแก้ว ซึ่งอยู่ในเขตต์อำเภอพระโขนง
แต่ก่อน ไปขึ้นอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

๔. โอนอำเภอรามบุรีบูรณะจากจังหวัดฉะบุรี ไปขึ้น
จังหวัดพระประแดง คงเรียก “อำเภอรามบุรีบูรณะ” ตามเดิม
แต่ให้โอนตำบลดาวคอง ๑ ตำบลบางปะแก้ว ๑ ซึ่งเคยอยู่
ในเขตต์อำเภอรามบุรีบูรณะแถบเหนือ ไปขึ้นอำเภอบางขุน
เทียน จังหวัดฉะบุรี

๕. เขตต์อำเภอลำลูกกา จังหวัดชัยภูมิ มณฑลอยุธยา
ซึ่งต่อกับจังหวัดฉะบุรี ตามลำคลอง ๖ วาสายล่างเป็นแดน
อยู่ในบัดนี้ไม่สะดวกแก่การปกครอง จึงให้โอนตำบลคลอง
๖ วาฝ่งใต้ในอำเภอหนองจอก จังหวัดฉะบุรี ๑ ตำบลคลอง
เจ็ด ในอำเภอมัน จังหวัดฉะบุรี ๑ กับตำบลคูคตในอำเภอ
บางเขน จังหวัดพระนคร ๑ ซึ่งอยู่ฝ่งใต้ของคลอง ๖ วาสาย
ล่างไปขึ้นอำเภอลำลูกกา จังหวัดชัยภูมิ แนวเขตต์อำเภอ
ลำลูกกา จังหวัดชัยภูมิ คงมีมาถึงฝ่งใต้คลอง ๖ วาสายล่าง

ตามขอบเขตตำบลทั้ง ๖ ซึ่งโอนไปขึ้นอำเภอลำลูกกา ตั้ง
กล่าวมาแล้ว ตั้งแต่บัดนี้ไป

อนึ่ง เมื่อได้แบ่งเขตการปกครอง ตามประกาศนี้แล้ว
ทำเนียบท้องที่ของจังหวัดและอำเภอที่ได้เปลี่ยนแปลงจะเป็น
ดังนี้

ทำเนียบท้องที่เฉพาะอำเภอที่ได้เปลี่ยนแปลงเขตใหม่
จังหวัดพระนครเฉพาะอำเภอที่เปลี่ยนแปลงเขต
อำเภอพระโขนงมี ๑๑ ตำบล

๑. ตำบลคลองเตย	๗. ตำบลสวนหลวง
๒. ตำบลพระโขนง	๘. ตำบลคลองตัน
๓. ตำบลห้วยป่า	๙. ตำบลทุ่งดอกไม้
๔. ตำบลคลองประเวศ	๑๐. ตำบลบางโพพวง
๕. ตำบลหนองบอน	๑๑. ตำบลช่องนนทรี
๖. ตำบลบางจาก	

อำเภอบางเขนมี ๕ ตำบล

๑. ตำบลตลาดบางเขน	๔. ตำบลท่าแร่
๒. ตำบลคลองถนน	๕. ตำบลกุ่มแดง
๓. ตำบลออเงิน	

๑๓๒

จังหวัดธนบุรี

อำเภอบางขุนเทียนมี ๑๒ ตำบล

๑. ตำบลคู้ंगเฝ้าถ่าน	๗. ตำบลบางมด
๒. ตำบลบางนางนอง	๘. ตำบลท่าข้าม
๓. ตำบลบางค้อ	๙. ตำบลแสมดำ
๔. ตำบลบางประทุน	๑๐. ตำบลบางบอนเหนือ
๕. ตำบลบางบอนใต้	๑๑. ตำบลบางปะแก้ว
๖. ตำบลบางขุนเทียน	๑๒. ตำบลดาวคนอง

จังหวัดพระประแดง

อำเภอพระประแดงมี ๑๒ ตำบล

๑. ตำบลตลาด	๗. ตำบลบางน้ำผึ้ง
๒. ตำบลบางผึ้ง	๘. ตำบลบางกะสอบ
๓. ตำบลเชิงใหม่	๙. ตำบลบางจากแดง
๔. ตำบลบางยอ	๑๐. ตำบลบ้านทรงคนอง
๕. ตำบลบางกะเจ้า	๑๑. ตำบลบางครุ
๖. ตำบลบางกะบัว	๑๒. ตำบลบางจาก

อำเภอรามบุรณะมี ๗ ตำบล

๑. ตำบลแจรงร้อนใน	๕. ตำบลทุ่งครุ
๒. ตำบลแจรงร้อนนอก	๖. ตำบลบางปะกอกตะวันตก
๓. ตำบลรามบุรณะตะวันออก	๗. ตำบลบางมด
๔. ตำบลรามบุรณะตะวันตก	

จังหวัดสมุทรปราการเฉพาะอำเภอที่ได้เปลี่ยนแปลงเขตต์

อำเภอสมุทรมี ๑๗ ตำบล

๑. ตำบลบางเมือง	๑๐. ตำบลคลองห่า
๒. ตำบลท้ายบ้าน	๑๑. ตำบลคลองสาขา
๓. ตำบลแหลมฟ้าผ่า	๑๒. ตำบลบางปู
๔. ตำบลแพรกษา	๑๓. ตำบลบางหญ้าแพรก
๕. ตำบลคลองสำโรง	๑๔. ตำบลบางหัวเสือ
๖. ตำบลบางด้วน	๑๕. ตำบลสำโรงเหนือ
๗. ตำบลคลองบางโปรง	๑๖. ตำบลสำโรงใต้
๘. ตำบลคลองบางปลากด	๑๗. ตำบลบางนา
๙. ตำบลในคลองบางปลากด	

อำเภอบางพลีมี ๕ ตำบล

๑. ตำบลบางพลีใหญ่	๖. ตำบลศรีษะจรเข้ใหญ่
๒. ตำบลคลองราชาเทวะ	๗. ตำบลบางเสาธง
๓. ตำบลบางโคลง	๘. ตำบลคลองบางลาว
๔. ตำบลคลองหนองปรือ	๙. ตำบลบางแก้ว
๕. ตำบลศรีษะจรเข้น้อย	

จังหวัดมโนบุรี เฉพาะอำเภอที่ได้เปลี่ยนแปลงเขตต์
อำเภอหนองจอกมี ๘ ตำบล

๑. ตำบลคูฝ่งเหนือ	๕. ตำบลโคกแฝด
๒. ตำบลหนองจอก	๖. ตำบลระทุมราษฎร์
๓. ตำบลคลองสี่บสอง	๗. ตำบลลำต้อยตั้ง
๔. ตำบลคลองสี่บ	๘. ตำบลลำผักชี

จังหวัดชัยภูมิ เฉพาะอำเภอที่ได้เปลี่ยนแปลงเขตต์
อำเภอลำลูกกามี ๕ ตำบล

๑. ตำบลลำไทร	๖. ตำบลลาดสวาย
๒. ตำบลบึงคอไห	๗. ตำบลคุด
๓. ตำบลบึงทองหลาง	๘. ตำบลคลองหกวาฝั่งใต้
๔. ตำบลลำลูกกา	๙. ตำบลคลองเจ็ด
๕. ตำบลบึงคำพล้อย	

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๑ สิงหาคม มา ๑๕๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
เพิ่มเติมในท้องที่มณฑลจันทบุรี

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ซึ่งว่า “เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจที่จะทำบัญชี
เพิ่มเติมเพื่อขยายการใช้ในอำเภอและตำบลอื่นๆ ได้อีกต่อไป
เมื่อเห็นว่าเปนกาลสมควรที่จะทำดังนั้น” นั้น บัดนี้สมควร
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่มขึ้นในท้องที่
มณฑลจันทบุรีอีก ๒ ตำบล จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้
พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตามท้ายประกาศนี้
และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็น
ต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๑ สิงหาคม หน้า ๑๕๕)

๑๓๖

บัญชีเพิ่มเติมท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
จันทบุรี	ตราข	เขาสมิง	ท่าโสม แสนตุง

พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติพิกัตภาษีภายใน
พุทธศักราช ๒๔๗๐

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า เพื่อจะส่งเสริมการค้าขายภายในบ้านเมือง ทรงพระราชดำริเห็นควรเลิกภาษีสินค้าบางอย่าง ซึ่งส่งไปมาอยู่ภายในประเทศอันเคยเรียกตามพระราชบัญญัติพิกัตภาษีภายใน ร.ศ. ๑๑๑ และกฎหมายอื่น ซึ่งตั้งไว้เนื่องแต่พระราชบัญญัตินั้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า ‘พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติพิกัตภาษีภายใน พุทธศักราช ๒๔๗๐’

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป ให้เลิกใช้พระราชบัญญัติและประกาศต่าง ๆ ซึ่งระบุต่อไปนี้ เว้นแต่ตามที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔

(ก) พระราชบัญญัติพิกัตภายใน ร.ศ. ๑๑๑

(ข) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพิกัตภายใน ร.ศ. ๑๑๑ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ร.ศ. ๑๑๖

(ค) ประกาศลงวันที่ ๔ มิถุนายน ร.ศ. ๑๒๔ อธิบดีขอพระราชบัญญัติลักษณะมาโลกกระบือและสุกรตามหัวเมือง ร.ศ. ๑๑๕ เฉพาะข้อที่กล่าวถึงพระราชบัญญัติพิกัตภายใน ร.ศ. ๑๑๑ มาตรา ๓๘ ในการบรรทุกสุกรผ่านด่านภาษี

(ง) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัตภายใน ร.ศ. ๑๑๑ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๒

(จ) ประกาศและกฎต่างๆ ออกโดยอำนาจซึ่งมีตามพระราชบัญญัติและประกาศซึ่งกล่าวมาแล้ว รวมทั้งประกาศลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๑ แก้อัตราภาษีภายในในมณฑลนครศรีธรรมราช

(ฉ) ประกาศลงวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ แก้ไขประกาศลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๑ และกำหนดอัตราภาษีภายในซึ่งเก็บจากยางรับเบอร์

มาตรา ๔ มาตราแห่งพระราชบัญญัติพิกัตภายใน ร.ศ. ๑๑๑ ซึ่งระบุต่อไปนี้ ให้คงใช้สืบไป คือ

(ก) มาตรา ๑๒ และ ๑๓ ว่าด้วยภาษีไม้ขนสั๊กและไม้หลักแพ

(ข) มาตรา ๑๔, ๒๐, ๔๘, ๔๙, ๖๒, ๖๕ ว่าด้วยภาษีไม้และของป่าต่าง ๆ ซึ่งพระราชบัญญัติรักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖ ใช้อย่างคับไปไม่ถึง

(ค) มาตรา ๓๘, ๓๙, ๔๐ เน้นแก่การฆ่าสุกรและการเก็บภาษีฆ่าสุกร

ภาษซึ่งกล่าวไว้ในมาตรานี้ให้เรียกเก็บและใช้ตามบทบัญญัติทั่วไปแห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์ป่าใน ร.ศ. ๑๑๑ ฤ็ประกาศและกฎข้อบังคับต่าง ๆ ที่จะทำขึ้นภายหลังตามที่เกี่ยวกับ การเรียกเก็บและใช้เงินภาษนั้น ๆ

มาตรา ๕ บทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ไม่กินความไปถึงเงินภาษีอากรซึ่งต้องเสียตามพระราชบัญญัติและประกาศต่าง ๆ ที่ยกเลิกตามมาตรา ๓ อันยังค้างชำระอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เงินค้างชำระเช่นนั้น ท่านให้เรียกเก็บและใช้ตามพระราชบัญญัติและประกาศนั้น ๆ จนสิ้นเชิง

มาตรา ๖ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ มีหน้าที่บังคับการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๘ สิงหาคม หน้า ๑๖๑)

ประกาศเก็บเงินอากรค่าน้ำ
แก่ชาวเกาะสีชังในเขตจังหวัดสมุทรปราการ
และตำบลเกาะลันในเขตจังหวัดชลบุรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
โองการเหนือเกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศ
ทราบทั่วกันว่า แต่เดิมาในตำบลเกาะสีชังและตำบลเกาะ
ลันมีราษฎรอยู่เป็นจำนวนน้อย เพราะพากันไปตั้งประกอบ
การหาเลี้ยงชีพอยู่ตามฝั่งเสียมมาก จึงทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ๆ ให้จัดการเก็บเงินอากรค่าน้ำแก่ชาวเกาะสีชังและเกาะ
ลันที่กระทำการจับสัตว์น้ำไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๒ (ร.ศ. ๑๑๘)
สืบมา เพื่อให้ราษฎรทำมาหากินที่เกาะให้เจริญขึ้น บัดนี้ความ
ทราบฝ่าลอองธุลีพระบาทว่า มีราษฎร ตั้งภูมิลำเนา อยู่บนเกาะ
ทั้ง ๒ นั้นมากขึ้น มีการทำมาหาเลี้ยงชีพหลายอย่าง เจริญ
สมบูรณ์ขึ้นกว่ากาลก่อน ไม่ผิดกันกับพวกที่อยู่บนฝั่ง ถึง
เวลาสมควรที่จะให้ชาวเกาะทั้ง ๒ ผู้ซึ่งกระทำการจับสัตว์น้ำเสีย
เงินอากรค่าน้ำแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้จัดเก็บ
เงินอากรค่าน้ำแก่ชาวเกาะสีชัง ตามอัตราซึ่ง กำหนดให้ไว้

๑๕๑

ในจังหวัดสมุทรปราการและชาวเกาะล้านตามอัตราซึ่ง กำหนด
ให้ใช้อยู่ในจังหวัดชลบุรีในบัดนี้ ตั้งแต่พระพุทธศักราช ๒๕๗๐
เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณะวันที่ ๓๑ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๕๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๔ กันยายน หน้า ๑๖๕)

พระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่เป็นการสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางบทแห่งกฎหมายลักษณะอาญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียกพระราชบัญญัตินี้ว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๐”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ได้ออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติเดิมแห่งมาตรา ๑๐๓ ในกฎหมายลักษณะอาญาเสีย และให้ใช้บทบัญญัติต่อไปนี้แทนบทบัญญัตินั้นสืบไป

“ผู้ใดของผู้ซึ่งรับราชการทหาร ตำรวจนครบาล ญาติตำรวจ ภูธร ให้ขาดหนักดี ให้กำเริบหนักดี ให้ละเลยไม่กระทำการ

ตามหน้าที่ที่ดี ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
กว่าห้าปี และให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าความผิดตั้งระบุไว้ในวรรคก่อนนี้ได้กระทำลงโดยประสงค์
จะก่อนให้วินัยและสมรรถภาพของกรมกองทหาร ฤๅตำรวจ
นครบาล ฤๅตำรวจภูธรเสื่อมทรามลงไซ้ ท่านว่ามันผู้กระทำ
มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสิบปี และให้ปรับ
ไม่เกินกว่าห้าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

และถ้าหากว่ากรกระทำผิดดังกล่าวมาแล้วนั้นเป็นส่วนหนึ่ง
ของแผนการที่จะล้มล้มรัฐบาล ฤๅจะให้เปลี่ยนแปลงประเพณี
การเมืองฤๅเศรษฐกิจด้วยใช้กำลังบังคับฤๅกระทำร้ายไซ้ ท่าน
ว่ามันผู้กระทำมีความผิดต้องระวางโทษถึงประหารชีวิต ฤๅ
จำคุกมันไว้จนตลอดชีวิต

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติเดิมแห่งมาตรา ๑๐๔ ใน
กฎหมายลักษณะอาญาเสีย และให้ใช้บทบัญญัติต่อไปนี้แทน
บทบัญญัตินั้นสืบไป

๑) ผู้ใดกระทำการอย่างใดใดก็ตาม สันนิษฐานฤๅ
สั่งสอนลัทธิฤๅวิธีการเมืองฤๅเศรษฐกิจ ด้วยวาจาฤๅลายลักษณ์
อักษรฤๅเอกสารตีพิมพ์ฤๅด้วยอุบายใดใดก็ตามด้วยเจตนา ฤๅ
คำนวณว่าจะให้เกิดผลอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ คือ

ก) เพื่อจะให้บังเกิดความเกลียดชังฤๅดูหมิ่นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฤๅรัฐบาลราชการแผ่นดินกัด้

ข) เพื่อจะให้เกิดการเปลี่ยนในรัฐบาลฤๅพระราชกำหนดกฎหมายด้วยใช้กำลังบังคับฤๅกระทำร้ายกัด้

ค) เพื่อให้เกิดความไม่พอใจและกระด้างกระเดื่องในหมู่คนทั้งหลายถึงอาจเกิดเหตุร้ายขึ้นในแผ่นดินของท่านกัด้

ง) เพื่อจะทวนให้เกิดขึ้นซึ่งความเกลียดชังระวางคนต่างชั้นกัด้

จ) เพื่อยุ้งให้คนทั้งหลายกระทำการล่วงลเมิดพระราชกำหนดกฎหมายกัด้

ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสิบปี และให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

๒) ผู้ใดเปนหัวหน้า เป็นผู้จัดการ ฤๅเปนพนักงานของสมาคมใด ๆ จะเปนสมาคมลับฤๅมิใช่ก็ตาม หากว่าเปนสมาคมอันมีความประสงค์ที่จะสนับสนุน ฤๅสั่งสอนลัทธิฤๅวิธิการเมืองฤๅเศรษฐกิจตามความที่ไต่ว่าไว้ในวรรคที่หนึ่งแห่งมาตรานี้ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสิบปี และให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

ผู้ใดเป็นสมาชิกของสมาคมดังกล่าวนี้ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าห้าปี และให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง และท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บันดาผู้ที่ได้ไปในการประชุมอย่างใด ๆ ของสมาคมดังกล่าวนี้เป็นสมาชิกของสมาคมนั้นด้วยทุกคน

๓) ผู้ใดยอม เสียมสอน ฤ็แนะนำให้เกิดการนัดหยุดงาน ฤ็การปีตงารจ้ง ฤ็การนัดหยุดการค้าขายใดใดก็ดี เพื่อความประสงค์อย่างอื่น นอกจากที่ระงับข้อโต้เถียงภายในขอบการค้าขายฤ็อุตสาหกรรม ฤ็กิจอาชีพอื่นเกี่ยวข้องกับนั้น ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสามปี และให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าหากเป็นความประสงค์ที่จะให้มีการเปลี่ยนในรัฐบาล ฤ็พระราชกำหนดกฎหมาย ฤ็ประเพณีของบ้านเมือง ฤ็จะบังคับใจรัฐบาล ฤ็จะข่มขู่ประชาชนก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสี่ปี และให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

ผู้ใดทราบความประสงค์ดังกล่าวแล้วข้างต้นนี้ และบังอาจเข้าร่วมด้วยในการนัดหยุดงานฤ็การปีตงารจ้ง ฤ็การ

นัดหยุดการค้าขายดังกล่าวแล้วนั้น ท่านว่ามันมีความผิดต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าห้าปี และให้ปรับไม่เกินกว่า
พันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

๔) ผู้ใดบังคับอุบายามบังคับด้วยทำให้กลัวว่า จะทำ
ร้าย ฤๅใช้กำลังกระทำร้ายด้วยประการใดใดให้บุคคลผู้หนึ่ง
ผู้ใดเข้าเป็นสมาชิกในสมาคมใดใดก็ดี ฤๅให้เข้ามีส่วนในการ
นัดหยุดงานฤๅการปิดตารงต้าง ฤๅการนัดหยุดการค้าขาย
ดังที่ได้กล่าวไว้ในวรรคก่อนนี้ก็ดี ฤๅให้ช่วยเหลือสมาคม
ฤๅช่วยเหลือในการนัดหยุดงานฤๅการปิดตารงต้าง ฤๅการนัด
หยุดการค้าขายดังว่านี้ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินกว่าสิบปี และให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาท
ด้วยอีกโสดหนึ่ง

๕) ผู้ใดกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดดังที่ได้ระบุไว้
ในมาตรานี้ และการกระทำผิดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ
ที่จะล้างล้มรัฐบาลก็ดี จะให้เปลี่ยนแปลงประเพณีการเมือง
ฤๅเศรษฐกิจด้วยใช้กำลังบังคับฤๅกระทำร้ายก็ดี ท่านว่ามัน
มีความผิดต้องระวางโทษถึงประหารชีวิต ฤๅจำคุกมันไว้จน
ตลอดชีวิต”

ประกาศมาณวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ กันยายน น้ ๑๖๗)

พระราชบัญญัติแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาทหาร
พุทธศักราช ๒๕๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่เป็นการสมควรที่จะเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาทหาร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขประมวลกฎหมายอาญาทหารโดยเพิ่มเติมบทเข้าอีกบทหนึ่งเป็นมาตรา ๕๒ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๕๒ เมื่อความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดดังที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๒๐, ๒๒, ๒๓, (๒ ฎ ๓) ๒๕ (๒ ฎ ๓), ๓๐, (๒ ฎ ๓), ๓๑ (๒ ฎ ๓), ๓๒, ๓๓, ๓๖, (๒ ฎ ๓), ๓๗, ๓๘, (๒ ฎ ๓), ๓๙, ๔๑, ๔๒, (๒ ฎ ๓), ๔๓ (๒ ฎ ๓), ๔๖, (๒, ๓ ฎ ๔), ฎ ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาทหารนี้ได้กระทำความประสงค์ที่จะบ่อนให้สมรรถภาพของกรมกองทหารเสื่อมทรามลงไซ้ ท่านให้เพิ่มโทษผู้กระทำความผิดดังต่อไปนี้

ถ้าระวางโทษอย่างสูงสุดกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงจำคุกตลอดชีวิตหรือ ไซ้ ท่านให้เพิ่มขึ้นเป็นโทษอย่างสูงสุดถึงประหารชีวิต

ถ้าระวางโทษอย่างสูงสุดกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงจำคุกมีกำหนดสี่ปีไซ้ ท่านให้เพิ่มขึ้นเป็นโทษจำคุกไว้จนตลอดชีวิตเป็นอย่างสูงสุด

ถ้าระวางโทษอย่างสูงสุดที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงจำคุกมีกำหนดเวลาอย่างอื่นนอกจากที่กล่าวแล้ว ท่านให้เพิ่มขึ้นอีกถึงหนึ่งของโทษที่ได้วางไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

เมื่อความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดคงที่ได้ระบุไว้ในวรรคต้นนี้ได้กระทำไปเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่จะล้มรัฐบาลก็ดี ฤจะให้เปลี่ยนแปลงระเพณีการเมือง ฤเสริมฐกิจแห่งพระราชอาณาจักรด้วยใช้กำลังบังคับฤกระทำร้ายก็ดี ท่านว่ามันผู้กระทำมีความผิดต้องระวางโทษถึงประหารชีวิตฤจำคุกมันไว้จนตลอดชีวิต

ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้นับตั้งแต่วันที่ได้ออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ กันยายน หน้า ๑๓๓)

พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่เป็นการสมควร ที่จะเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พุทธศักราช ๒๔๖๑

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ โดยแทรกบทบัญญัติต่อยกอนุมาตรา ๕ แห่งมาตรา ๒๕ ดังต่อไปนี้

“๕ ก. ถ้าปรากฏว่ามีการสอน ฤๅเตรียมจะสอนลัทธิฤๅแบบแผนทางการเมือง ฤๅทางเศรษฐกิจในโรงเรียนใด ด้วยเจตนาฤๅคำนวณว่าจะให้เกิดความเกลียดชัง ฤๅดูหมิ่นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฤๅต่อรัฐบาลฤๅราชการแผ่นดินก็ดี ฤๅจะให้มีการเปลี่ยนในรัฐบาลฤๅพระราชกำหนดกฎหมายด้วยใช้กำลังบังคับฤๅกระทำร้ายก็ดี ฤๅจะให้คนทั้งหลายเกิดความไม่พอใจและกระด้างกระเดื่องถึงอาจเกิดเหตุร้ายในแผ่นดินของท่านได้ก็ดี ฤๅจะกวนให้เกิดขึ้นซึ่งความเกลียดชังระวางคนต่าง

ชั้นต้นก็ดี ฤาจะขยงให้คนทั้งหลายกระทำการล่วงลเมิดต่อ
พระราชกำหนดกฎหมายก็ดี”

ให้ใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ นับตั้งแต่วันที่ได้ออกประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ กันยายน น้ ๑๗๖)

พระราชบัญญัติสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอภยวชิราวุฒิวรเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่สมุดเอกสาร และหนังสือพิมพ์ ซึ่งออกโฆษณาในพระราชอาณาจักรก็ดี ฤๅที่มีผู้นำเข้ามาในพระราชอาณาจักรก็ดี มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี

และโดยที่พระราชบัญญัติว่าด้วยสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ไม่พอที่จะกำกับตรวจตราการพิมพ์ การโฆษณา และการจ่ายแจกสินค้าสิ่งที่ได้พิมพ์ขึ้น สมควรที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัตินั้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๖๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การพิมพ์” หมายความว่า การกดให้ เป็นรอยอย่างใด ๆ ไม่เฉพาะแต่ด้วยดีพิมพ์ ให้หมายตลอดทั้งการที่ทำด้วยพิมพ์ หิน ฤด้วยใช้เครื่องกล ฤเหมืออย่างใด ๆ อันเป็นทางให้ทำได้หลาย ๆ ฉบับ

“สมุดและเอกสาร” หมายความว่า แผ่นกระดาษ ฤวัตถุอย่างใด ๆ ที่พิมพ์เป็นภาษาใด ๆ (รวมทั้งแผ่นบทเพลง แผ่นที่ ซาร์ต แผ่นผัง ใบประกาศ ภาพระบายสี ภาพวาด ภาพถ่าย แผ่นเสียง ฤสิ่งอื่นใดทำนองนั้น)

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่า เป็นหนังสือที่พิมพ์เป็นภาษาใด ๆ ซึ่งมีข่าวฤแสดงความคิดเห็น ฤประกาศแจ้งความอย่างใด ๆ กับทั้งหนังสือรวิวและแมกาซีนซึ่งออกโฆษณา ฤที่เห็นประจักษ์ว่า มีเจตนาจะนำออกโฆษณาเป็นระยะเวลาที่กำหนด ฤเป็นระยะครั้งคราวอันไม่มีกำหนดแน่

ข้อความที่คัดจากสมุด เอกสาร ฤหนังสือพิมพ์มาพิมพ์ขึ้นต่างหากจากสมุดและเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์นั้น ๆ ก็ดี ฤที่ตัดออกจากสมุด เอกสาร ฤหนังสือพิมพ์เช่นนั้นก็ดี

ท่านให้ถือว่า เป็นสมุด และเอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์ แล้ว
แต่กรณี

“การโฆษณา” หมายความว่า การขาย จ่ายแจก ฤๅเสนอ
ขาย เสนอจ่ายแจกซึ่งสมุด เอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์ ฤๅ
ข้อความที่คัดออกจากนั้น ไม่เลือกว่า การจ่ายแจก ฤๅเสนอ
จ่ายแจกนั้น จะเป็นการให้เปล่า ฤๅมิใช่

“ผู้ประพันธ์” หมายความว่า บุคคลใด ๆ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ
โดยลำพัง ฤๅโดยร่วมมือกับผู้อื่น ในการเรียบเรียง ฤๅแปล
หนังสือ (รวมทั้งประกาศแจ้งความ) ที่ได้ออกโฆษณาเป็น
สมุด ฤๅเอกสาร ฤๅโฆษณาในหนังสือพิมพ์

“บรรณาธิการ” หมายความว่า บุคคลคนเดียว ฤๅหลายคน
ซึ่งออก ฤๅโฆษณาสมุด ฤๅเอกสาร และถ้าเป็นกรณีหนังสือ
พิมพ์ หมายความว่า บุคคลคนเดียว ฤๅหลายคน ผู้ออก ฤๅโฆษณา
หนังสือพิมพ์ ฤๅเกี่ยวข้องในการเรียบเรียง เลือกลง ฤๅ
ตรวจแก้ไขหนังสือพิมพ์นั้น ๆ ไม่เลือกว่า บรรณาธิการคนเดียว
ฤๅหลายคนนั้น จะได้รับเงินเดือน ฤๅส่วนแบ่งประโยชน์ ฤๅหาไม่
และไม่เลือกว่า เขาเหล่านั้นแต่คนเดียว ฤๅทั้งหมด ฤๅแต่
บางคนจะได้เป็นผู้เขียนเรื่องลงด้วยในสมุด และเอกสาร ฤๅ
หนังสือพิมพ์นั้น ฤๅหาไม่

“เจ้าของ” หมายความว่าบุคคลคนเดียวหลายคนผู้
ออกเงินทุนทั้งหมดๆแต่บางส่วนที่จำเป็นเพื่อออกและจัดการ
หนังสือพิมพ์

บุคคลคนเดียวกันจะรับตำแหน่งนำที่ต่าง ๆ ทั้งหมด ๆ
แต่บางตำแหน่งอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้ประพันธ์ บรรณา
ธิการและเจ้าของในขณะเดียวกันก็ได้

มาตรา ๕ เอกสารตีพิมพ์ดังต่อไปนี้ไม่เข้าอยู่ในบทวิเคราะห
แห่งมาตราก่อน คือ

นามบัตรบุคคลชื่อนามบัตรสำนักค้า คำจํานำใบบิลล์การค้า
จํานำจดหมาย ธนาการบัตร และบัตรตราของรัฐบาล ตั๋ว
แลกเงิน เช็คตั๋วสัญญาใช้เงิน ฤพณบัตร ฤพาหลักประกัน
ใช้เงินอย่างอื่น ใบตราส่ง กรมธรรม์ประกันภัย โฉนดตรา
สาร ฤพหนังสือสัญญาใบรับเงิน ใบรับหนังสือ ฤพาใบรับของ
แบบพิมพ์ อันใช้ในการค้าขายทั่วไป ถ้อยคำสำนวนในศาล
ยุติธรรม ฤพหมาย คำสั่ง แบบพิมพ์ และกระดาษอย่างอื่น ๆ
ซึ่งจําหน้าที่ปกครองฤพาเจ้าพนักงานอื่นได้พิมพ์ขึ้นเพื่อดำเนิน
การตามหน้าที่

มาตรา ๖ “สมุดและเอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤพบท
ประพันธ์ อันเป็นเสียนหนามแผ่นดิน” หมายความว่า

สมุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤบาทประพันธ์ที่โฆษณาในหนังสือพิมพ์วันมีความมุ่งหมายทางตรงฤบาทอ้อม (คือโดยอนุมาณก็ดี แนนะก็ดี กล่าวกระทบก็ดี กล่าวเปรียบก็ดี โดยปริยาย ฤบาทประการอื่นก็ดี) เพื่อจะ

(๑) ยุยงให้กระทำความผิดฐานประทุษร้ายต่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระราชอาณัติจักร (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๙๗ ถึง ๑๑๕) ฤบาทความผิดต่อเจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่อันชอบด้วยกฎหมาย (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๑๖ ถึง ๑๒๒, ๑๒๗, ๑๒๘) ฤบาทฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๔๒ ถึง ๑๔๖) ฤบาทความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอำนาจศาล (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๔๗ ถึง ๑๕๔) ฤบาทความผิดต่อศาสนา (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๗๒ และ ๑๗๓) ฤบาทความผิดฐานสมคบกันเป็นอั้งยี่ และเป็นช่องโจรผู้ร้าย (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๗๗ ถึง ๑๘๒) ฤบาทก่อการจลาจล (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๘๓ และ ๑๘๔) ฤบาทความผิดฐานกระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน ฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจากความสดวกในการไปมา และการส่งข่าวและของถึงกัน และฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจาก

ความสุขสบาย (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๘๕, ๑๘๖ ๑๘๘ ถึง ๑๙๔, ๑๙๖, ๑๙๘ ถึง ๒๐๐) ฤๅทำผิดฐานปลอมแปลงเงินตรา ปลอมดวงตราปลอมบัตรตรา และปลอมตัว (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๐๒, ๒๐๓, ๒๑๐ ถึง ๒๑๔) ฤๅความผิดฐานกระทำทุจริตในทางค้าขาย (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๓๒) ฤๅ

(๒) บุนงให้กระทำ ความ ผิด ฐานฆ่าคน ตายโดยเจตนา ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และโจรสลัด และความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๘, ๒๖๙ และ ๒๗๐ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเมื่อการบุนงเช่นนั้นได้กระทำลงเกี่ยวเนื่อง ฤๅพาดถึงการเมืองฤๅเศรษฐกิจ ฤๅ

(๓) โฆษณาข่าวฤๅเอกสารที่เป็นเท็จ หากว่าการโฆษณานั้นได้ยังความปั่นป่วนให้เกิดขึ้นต่อความสงบราบคาบของประชาชน เว้นแต่ผู้กระทำผิดจะนำสืบได้ว่าตนเชื่อโดยสุจริตว่าข่าวฤๅเอกสารนั้น ๆ มิได้เป็นเท็จ ฤๅ

(๔) แสดงความเห็นชอบฤๅสรรเสริญเป็นชอบบุคคลใดๆ ซึ่งได้ทำความผิด ฤๅพยายามจะทำความผิดดังที่ระบุไว้ในวรรค ๑ และ ๒ แห่งมาตรานี้ ฤๅ

(๕) ให้เกิดความเกลียดชัง ฤๅดูหมิ่นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฤๅรัฐบาล ฤๅราชการแผ่นดิน ฤๅจะให้มีการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาล ฤๅพระราชกำหนดกฎหมาย ด้วยใช้กำลังบังคับ ฤๅกระทำร้าย ฤๅจะให้คนทั้งหลายเกิดความไม่พอใจและกระด้างกระเดื่องถึงอาจเกิดเหตุร้ายขึ้นในแผ่นดินของท่านได้ ฤๅจะกวนให้เกิดขึ้นซึ่งความเกลียดชังระวางคนต่างชั้น ฤๅยุยงให้คนทั้งหลายกระทำการล่วงละเมิดพระราชกำหนดกฎหมาย

ข้อความที่กล่าวมาในวรรคข้างบนนี้ ท่านไม่ให้ถือว่าเป็นการห้ามโฆษณาข้อปรารถนาความเห็น อันปราศจากลำเอียง ซึ่งกล่าวเพื่อสาธารณประโยชน์ในอันจะติชมการกระทำ ฤๅข้อวินิจฉัย ฤๅวิธีปฏิบัติการของรัฐบาลหรือราชการแผ่นดิน

มาตรา ๗ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาและกำกับตรวจตราการและให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดีเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เป็นอันใช้บังคับได้

แผนก ๑

การพิมพ์และโฆษณาสมุดและเอกสาร

มาตรา ๘ ห้ามมิให้บุคคลผู้ใดมีและใช้เครื่องพิมพ์ เมื่อยังมีได้รับใบอนุญาตจากสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลให้มีและใช้เครื่องพิมพ์นั้น

มาตรา ๙ คำขอใบอนุญาตนั้นให้ลงวันและลงชื่อผู้ขอ และให้มีรายการข้อความดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของผู้ขอ
- (๒) คำบดแห่งสถานที่ที่จะมีและใช้เครื่องพิมพ์นั้น
- (๓) จำนวนเครื่องพิมพ์ที่จะมีและใช้ และข้อความทางเทคนิคอย่างอื่นเกี่ยวกับเครื่องพิมพ์ แล้วแต่จะได้อำนาจไว้

มาตรา ๑๐ สมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลได้รับคำขอใบอนุญาตมีและใช้เครื่องพิมพ์ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ เว้นแต่จะเห็นสมควรบอกปิดไม่ยอมอนุญาตด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤๅศีลธรรมอันดีของประชาชน

การให้ใบอนุญาต ฤๅไม่ยอมออกใบอนุญาตกับทั้งเหตุที่ไม่ยอมนั้น ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ขอใบอนุญาต ภายในสองเดือนนับแต่วันในคำขอใบอนุญาต

มาตรา ๑๑ ด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤๅศีลธรรมอันดีของประชาชน สมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลจะถอนใบอนุญาตที่ได้ให้ไปนั้นในเวลาใด ๆ ก็ได้ จะถอนเสียตลอดกาลฤๅชั่วคราวกำหนดเวลาเท่าใดก็ได้ ตามแต่จะเห็นสมควร

การถอนใบอนุญาตเช่นนั้นให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับอนุญาต

มาตรา ๑๒ ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้ขอ นั้นเป็นใบอนุญาตเฉพาะตัวและให้ใช้ได้แต่ตัวผู้ขอเท่านั้น

มาตรา ๑๓ เจ้าพนักงานซึ่งเสนาบดีกระทรวงมหาดไทยได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่ของบุคคลผู้ได้รับอนุญาตใหม่และใช้เครื่องมือ เพื่อจะได้ทราบให้ตระหนักว่ามีได้มีกิจการอย่างใดกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนข้อความในใบอนุญาต ฤๅในพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่ของบุคคลใด ๆ ซึ่งถูกถอนใบอนุญาตแล้ว เพื่อจะได้ทราบให้ตระหนักว่าบุคคลนั้นได้อนุวัตตามคำแจ้งความถอนใบอนุญาตภายในเวลาอันควรฤๅไม่ เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่ของผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีเครื่องมือไว้ผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ แต่ทั้งนี้จะกระทำได้แต่เมื่อมีหมายเฉพาะการของเสนาบดี ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ฤๅตำรวจภูธรผู้บังคับการตำรวจนครบาล ฤๅตำรวจภูธร ฤๅผู้ว่าราชการจังหวัด ระบุชื่อบุคคลที่ถูกสงสัยและตำบลที่จะให้เข้าไปตรวจค้น

เครื่องพิมพ์ใด ๆ รวมทั้งตัวพิมพ์ ฤาของสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้อง
ด้วยเครื่องพิมพ์ ซึ่งมีได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี
ฤาใบอนุญาตใหม่และไซ้ซึ่งถอนคืนมาโดยชอบแล้วก็ดี กับ
ทั้งบันดาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วยนั้น เจ้าพนักงานจะ
ยึดไว้ก็ได้

อนึ่งเจ้าพนักงานที่กล่าวนี้มีอำนาจที่จะลงเครื่องหมาย ฤา
ประทับตราไว้บนเครื่องพิมพ์ได้ตามที่ระบุไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๑๔ บุคคลผู้รับอนุญาตทุกคนต้องมีสมุดทะเบียน
ไว้เล่มหนึ่งซึ่งต้องจดชื่อสมุดเอกสาร ฤาหนังสือพิมพ์ที่ตน
ได้พิมพ์ขึ้น จำนวนหนังสือและวันที่พิมพ์กับทั้งชื่อและ
หลักแหล่งของบุคคลผู้ให้ตนพิมพ์

สมุดทะเบียนนี้ ต้องนำแสดงต่อเจ้าพนักงาน ของรัฐบาล
ในเมื่อเจ้าพนักงานต้องการจะรู้ข้อความในทะเบียนนั้น เพื่อ
ประโยชน์ใด ๆ ก็ตามภายในขอบอำนาจหน้าที่ของเจ้า
พนักงานนั้น

มาตรา ๑๕ สมุดฤาเอกสารทุกฉบับที่พิมพ์ในพระราช
อาณาจักรต้องพิมพ์ชื่อของผู้พิมพ์ ตำบล และปีที่พิมพ์ลงไว้
ในหน้าต้นฤาหน้าสุดท้ายให้อ่านได้ความ

มาตรา ๑๖ บันดาสมุตญาเอกสารที่พิมพ์ขึ้นในกรุงสยามนั้น ภายในสัปดาห์หนึ่งนับแต่วันพิมพ์เสร็จ ถ้าพิมพ์ในกรุงเทพฯ ให้ผู้พิมพ์ส่งไปยังหอพระสมุดแห่งพระนครสองฉบับโดยไม่คิดราคา ถ้าพิมพ์ในหัวเมืองให้ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาล และให้สมุหเทศาภิบาลจัดส่งต่อเข้ามายัง หอพระสมุดแห่งพระนครที่กรุงเทพฯ ฯ

ให้มีใบรับสมุตญาเอกสารเช่นว่านั้นออกให้แก่ผู้พิมพ์ และให้เก็บรักษาสมุตญาเอกสารนั้นไว้ในบรรณาคมของหอพระสมุดแห่งพระนคร

แผนก ๒

การพิมพ์และโฆษณาหนังสือพิมพ์

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผูหนึ่งผู้ใดเป็นบรรณาธิการ ฤ็าเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ในประเทศสยาม เมื่อยังมีได้รับใบอนุญาตจากสมุหพระนครบาล ฤ็าสมุหเทศาภิบาล ให้เป็นบรรณาธิการฤ็าเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นได้ คำขอใบอนุญาตนั้นต้องลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้ขอ กับมีรายการข้อความดังต่อไปนี้ คือ

- (๑) ชื่อของหนังสือพิมพ์

(๒) วัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์ (เช่นว่าเป็นหนังสือพิมพ์สามัญฤๅเทคนิค ฤๅเป็นหนังสือพิมพ์สำหรับลงประกาศแจ้งความ ฯลฯ) และกำหนดระยะเวลาที่ออก

(๓) คำบดและหลักแหล่งที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่

(๔) ชื่อ และหลักแหล่งของโรงพิมพ์ที่จะพิมพ์หนังสือพิมพ์นั้น ให้ระบุด้วยว่าโรงพิมพ์นั้นเป็นขอเจ้าของฤๅบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ฤๅว่าเป็นแต่รับจ้างพิมพ์

(๕) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของเจ้าของคนเดียวฤๅหลายคน

(๖) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของบรรณาธิการคนเดียวฤๅหลายคน

ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้นั้น เป็นใบ อนุญาต เฉพาะตัว และให้ใช้ได้แต่ตัวผู้นั้น ถ้าจะเปลี่ยนรายการข้อความที่แสดงไว้ในคำขอใบ อนุญาต นั้นไป อย่างหนึ่ง อย่างใด ต้องนำเสนอเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเพื่ออนุมัติก่อน

มาตรา ๑๘ ให้สมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาล ออกใบอนุญาตให้ เว้นแต่จะเห็นสมควรบอกปิดไม่ยอม อนุญาตด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤๅศีลธรรมอันดีของประชาชน

ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ

- (ก) บุคคลซึ่งไม่มีความสามารถเต็มตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
- (ข) บุคคลซึ่งไม่มีเคหสถานอยู่ในกรุงเทพมหานคร
- (ค) ทหาร และข้าราชการประจำการ ในเมื่อวัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์นั้นเป็นไปในทางการเมือง
- (ง) บุคคลซึ่งได้เคยถูกพิพากษาจำคุกเพราะกระทำความผิดอย่างใด ๆ นอกจากความผิดฐานฉ้อโกง ฤ็ความผิดอันได้กระทำให้โดยฐานประมาท

ใบอนุญาตให้เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้น ให้ออกให้แก่เฉพาะแก่บุคคลผู้มีภูมิลำเนาอยู่ได้ประโยชน์มัธยม ๖ ฤ็มีภูมิลำเนาอยู่รอบตัวเป็นที่พอใจของเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต มาตรา ๑๕ สมุหพระนครบาล ฤ็สมุหเทศาภิบาลจะถอนใบอนุญาตที่ได้ออกให้ ไปนั้นเสียในเวลาที่ใด ๆ ก็ได้ จะถอนเสียตลอดกาล ฤ็ชั่วกำหนดเวลาทำใดก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

(ก) ทั่วยุทธผลอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤ็ศีลธรรมอันดีของประชาชน

(ข) เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตถูกพิพากษาจำคุกเพราะกระทำ ความผิดอย่างใด ๆ นอกจากความผิดฐานลหุโทษ ฤ็ความ ผิดอันได้กระทำโดยฐานประมาท

(ค) ในกรณีโฆษณาบทประพันธ์อันกล่าวความเป็นปฏิปักษ์ ต่อรัฐบาลต่างประเทศซึ่งมีทางพระราชไมตรีกับประเทศสยาม เมื่อบทประพันธ์นั้น ๆ น่าจะเป็นเครื่องทำให้ทางพระราชไมตรี ระหว่างรัฐบาลทั้งสองขาดฤ็เสื่อมเสียไปอย่างร้ายแรง ฤ็น่า จะเป็นเหตุก่อให้เกิดความไม่ปรองปรองขึ้นในกรุงสยาม

แต่กระนั้นก็ดีสมุหพระนครบาล ฤ็สมุหเทศาภิบาลจะยังไม่ถอนใบอนุญาตในทันที และจะมีหนังสือตักเตือนบรรณา ชิกการฤ็เจ้าของผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติในข้อ (ก) (ข) ฤ็ (ค) แห่งวรรคก่อนว่า ถ้าฝ่าฝืนอีกจะถอนใบอนุญาตก็ได้

การถอนใบอนุญาตนั้นให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ รับอนุญาต

ถ้าบรรณาธิการฤ็เจ้าของหนังสือพิมพ์จะได้แย้งว่า บท ประพันธ์ ฤ็ประกาศแจ้งความซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้ถอนใบอนุ ญาตนั้น บุคคลภายนอกเป็นผู้เขียนโดยใช้นามตรง ฤ็นาม ปากกา ฤ็นามแฝงก็ดี ฤ็ว่าบทประพันธ์ ฤ็ประกาศแจ้ง ความนั้น ๆ ได้คัดลอกมาจากคำโฆษณาทางอื่นก็ดี ข้อโต้แย้ง เช่นนี้เห็นว่า จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีหาได้ไม่

มาตรา ๒๐ บรรณาธิการ ฤๅเจ้าของผู้ถูกถอนใบอนุญาตตามความในมาตราก่อนนั้น เมื่อเวลาได้ล่วงไปปีหนึ่งนับแต่วันที่ถูกถอนใบอนุญาตแล้ว จะให้ได้รับใบอนุญาตใหม่ให้เป็นบรรณาธิการฤๅเจ้าของหนังสือพิมพ์อีกก็ได้ โดยเงื่อนไขว่าต้องวางเงินประกันไว้เป็นจำนวนไม่เกินสองพันบาท ซึ่งจะต้องรับเป็นของแผ่นดินในเมื่อถูกถอนใบอนุญาตอีก

มาตรา ๒๑ บันดาหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่พิมพ์ในพระราชอาณาจักรต้องพิมพ์ชื่อเจ้าของ ชื่อผู้พิมพ์ และชื่อบรรณาธิการ ทั้งตำบลกับวันและปีที่พิมพ์นั้นลงไว้ในหน้าต้นฤๅหน้าสุดท้ายให้อ่านได้ความ

มาตรา ๒๒ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตลอดถึงหนังสือพิมพ์ แต่จะให้ส่งหนังสือพิมพ์เพิ่มอีกสองฉบับโดยไม่คิดราคาไปยังที่ทำการสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลในวันนี้ออกหนังสือพิมพ์นั้น เพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ตรวจตราให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๓ ชื่อผู้พิมพ์อันระบุไว้ในแผนกนี้ท่านมิให้ใช้บังคับไปถึงหนังสือราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่ชื่อที่จะต้องส่งให้แก่หอพระสมุดแห่งพระนครสองฉบับทุก ๆ คราวที่ออก

ความรับผิดชอบ การฟ้องคดี และวิธีดำเนินการ

มาตรา ๒๔ เมื่อบุคคลใดถูกออกบัตรไม่ออกใบอนุญาตให้พิมพ์และใช้เครื่องพิมพ์ดีด เพื่อเป็นบรรณาธิการก็ดี เพื่อเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ก็ดี ถูกถอนใบอนุญาตก็ดี ตั้งได้กล่าวมาในมาตรา ๑๐,๑๑,๑๒, ๑๓ นั้นไซ้ บุคคลนั้นท่านให้มีสิทธิ ที่จะร้องอุทธรณ์ต่อเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยได้ โดยบุลาว่า คำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาล ไม่ชอบด้วยหลักการ

แต่อย่างไรก็ดี ในระหว่างที่อุทธรณ์ต่อเสนาบดีนั้น ท่านให้บังคับการไปตามคำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาล อนึ่งคำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาลอันเป็นไปโดยสุจริตนั้น แม้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจะสั่งยกเลิกหรือแก้ไขเป็นประการใดก็ตาม รัฐบาลฤาเจ้าพนักงานหาต้องรับผิดชอบค่าเสียหายให้แก่บุคคลผู้ได้รับอนุญาต ฤาบุคคลอื่นใดเพราะเหตุที่ได้ปิดโรงพิมพ์ ฤาที่หนังสือพิมพ์ต้องบังคับหยุดในระหว่างคอยคำวินิจฉัยของเสนาบดีนั้นไม่

มาตรา ๒๕ ถ้าเจ้าของหนังสือพิมพ์เป็นหุ้นส่วน ฤาบริษัทจำกัดไซ้ ท่านว่าจะฟ้องเอาโทษตามพระราชบัญญัตินี้ได้ แต่เฉพาะผู้จัดการฤากรรมการเท่านั้น

มาตรา ๒๖ ผู้ประพันธ์ และบรรณาธิการสมุดภาพเอกสาร และผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องรับผิดชอบร่วมกันในการใช้ค่าสินไหมทดแทนอย่างใดๆ แก่บุคคลภายนอกในทางแพ่ง แต่หากหาตัวผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ เจ้าของไม่ได้ ผู้พิมพ์เป็นผู้ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน เช่นว่านั้น

มาตรา ๒๗ ผู้ใดมีและใช้ เครื่องพิมพ์ ฤๅกระทำการเป็น บรรณาธิการ ฤๅ เจ้าของ หนังสือพิมพ์ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ฤๅ โดยที่ใบอนุญาตนั้นได้ถูกถอนคืนแล้ว กติ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินปีหนึ่ง และปรับไม่เกินสองพันบาท

เพื่อประโยชน์แห่งข้อความในมาตรานี้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ใดครอบครองสถานที่อันมีเครื่องพิมพ์อยู่ ผู้นั้นย่อมมีเครื่องพิมพ์นั้นไว้เพื่อใช้ เว้นแต่จะนำสืบได้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๒๘ ผู้ใดจงใจถอดถอน ฤๅเปลี่ยนแปลง เครื่องหมายฤๅตราอย่างใดๆ อันเจ้าพนักงานซึ่งได้แต่งตั้งขึ้น เพื่อการนั้นได้ลงฤๅประทับไว้บนเครื่องพิมพ์ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๒๘ ผู้พิมพ์คนใดละเลยเสียไม่มีสมุดทะเบียนดังกล่าวไว้ในมาตรา ๑๕ ก็ดี ฤๅรักษาทะเบียนโดยประมาท เลินเล่อ ก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ร้อยบาท

มาตรา ๓๐ ผู้ใดจงใจแกล้งความเท็จในคำขออนุญาตมี และใช้เครื่องพิมพ์ก็ดี ในคำขออนุญาตเป็นเจ้าของฤๅเป็น บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหกเดือนและปรับไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๓๑ ถ้าสมุดเอกสารฤๅหนังสือพิมพ์ได้ออกโฆษณา โดยมีได้มีคำแถลงพิมพ์ไว้ในที่ระบุบังคับตามมาตรา ๑๕ และ ๒๑ ไซ้ ท่านว่าผู้พิมพ์มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินร้อยบาทต่อฉบับหนึ่ง ๆ ที่มีได้เป็นไปตามบทบังคับแห่ง มาตราที่กล่าวมานั้น แต่ท่านมิให้ปรับเป็นจำนวนรวมกันเกิน กว่าหมื่นบาทเพื่อความผิดตามมาตรานี้ ในการนับแยกฉบับ สมุดเอกสารฤๅหนังสือพิมพ์อันเดียวกันที่ออกในคราวหนึ่ง ๆ ถ้าคำแถลงนั้นเป็นเท็จ และเมื่อพิมพ์ผู้พิมพ์ก็รู้ถือว่า เท็จ ท่านให้ลงโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน และปรับไม่เกิน สองร้อยบาท

ผู้ใดขาย ฤๅ จำย แจก สมุดเอกสาร ฤๅ หนังสือพิมพ์ เช่นนี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท แต่บุคคลเช่นว่านัย่อมไม่มีโทษในกรณีคำแถลงเท็จ หากว่ากระทำการโดยสุจริตและมีได้รู้ว่าคำแถลงนั้นเท็จ

มาตรา ๓๒ ผู้พิมพ์คนใดไม่อนุญาตให้ถูกต้องเต็มตามความในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการส่งสมุดเอกสาร ฤๅ หนังสือพิมพ์ ที่ตนได้พิมพ์ขึ้นให้ แก่หอพระสมุดแห่งพระนครก็ดี ฤๅ แก่สมุหเทศาภิบาลก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ

- (๑) ในกรณีสมุดเอกสารปรับไม่เกินสองร้อยบาท
- (๒) ในกรณีหนังสือพิมพ์ปรับไม่เกินยี่สิบบาททุกคราวที่ละเลยไม่ส่งฉบับที่ออกใหม่

แต่ถ้า ภายในปีหนึ่งจากวันที่กระทำความผิด คราวก่อนได้ละเลยไม่ส่งอีกไซ้ ผู้กระทำผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดที่ได้กระทำในคราวก่อนเป็นทวีคูณ

มาตรา ๓๓ เมื่อใดมีความผิดทางอาญา (นอกจากที่ได้กล่าวไว้ใน มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยสมุดเอกสารหนังสือพิมพ์ ฤๅ บทประพันธ์ อันเป็นเขียนนามแผ่น

ดิน) ได้กระทำลงด้วยการโฆษณาสมุดเอกสารฯ หนังสือพิมพ์ใด ๆ ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของมีความผิดในฐานะส่วนตัวกร ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่ไว้ในกรณีเช่นนี้หากผู้ประพันธ์พิสูจน์ได้ว่า การโฆษณาได้กระทำลงโดยปราศจากความยินยอมของตนก็ดี ฤ็กกระทำลงฝ่าฝืนคำสั่งของตนก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์ไม่มีโทษ

ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการฯ เจ้าของฯ เอาตัวมาให้ศาลพิจารณาไม่ได้ ท่านให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์ในฐานะส่วนตัวกร

มาตรา ๓๔ ผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของคนใดพยายาม จะยุบง ฤ็ ก่อให้ เกิดการกระทำผิด ทางอาญา ขึ้นด้วย ออกสมุดเอกสาร ฤ็ หนังสือพิมพ์ (นอกจากที่กล่าวไว้ใน มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยสมุดเอกสาร หนังสือพิมพ์ฯ ฤ็ บทประพันธ์อันเป็นเสียนนามแผ่นดิน) ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ กึ่งหนึ่ง ของอัตราโทษ ที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่มิให้เกินกว่าจำคุกสิบปี

ถ้าความผิดที่ได้ยุบง นั้นเป็นอันว่า ได้มีผู้ กระทำลงจริงก็ดี ฤ็ ได้มีผู้พยายามกระทำก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการ

ฤๅเจ้าของมีโทษในฐานะเป็นตุลาการแห่งความผิดนั้น ๆ แต่
ท่านมิให้เอาโทษเกินกว่าจำคุกสิบห้าปี

ในกรณีทั้งสองนี้ ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการฤๅเจ้า
ของ ฤๅเอาตัวมาให้ศาลพิจารณาไม่ได้ ท่านให้เอาโทษแก่
ผู้พิมพ์ในฐานะเป็นตุลาการ

มาตรา ๓๕ ผู้ใดขายฤๅจ่ายแจกฤๅเสนอขายเสนอจ่าย
แจก สมุดเอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันการโฆษณา สมุด
เอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์นั้น ๆ ได้เป็นเหตุให้เกิดการกระทำ
ผิดขึ้นดังกล่าวไว้ในมาตรา ๓๓ และ ๓๔ ท่านว่ามีความผิด
ต้องระวางโทษในฐานะเป็นผู้สมรู้ หากว่าบุคคลผู้นั้นได้รู้อยู่
ว่าได้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้วเพราะการโฆษณาสมุดเอกสาร
ฤๅหนังสือพิมพ์นั้น

มาตรา ๓๖ อันสมุดเอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์ที่เป็นเสียน
หนามแผ่นดินก็ดี บทประพันธ์อันเป็นเสียนหนามแผ่นดิน
โฆษณาในหนังสือพิมพ์ก็ดี เมื่อได้พิมพ์ขึ้นในกรุงสยาม
ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของมีความผิดต้องระวาง
โทษ จำคุกไม่เกินห้าปี ฤๅปรับไม่เกิน ห้าพันบาท ฤๅ ทั้งจำ และ
ปรับทั้งสองสถาน

ผู้พิมพ์สมุดเอกสารฯ หนังสือพิมพ์ฯ ฤๅบทประพันธ์อันเป็น
 เสียนหนามแผ่นดินเช่นนี้ มีความผิดต้องระวางโทษในฐานะ
 เป็นผู้สมรู้ แต่ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของ
 กิตี ฤๅเอาตัวมาให้ศาลพิจารณาก็ไม่ได้ กิตี ท่านให้เอาโทษ
 แก่ผู้พิมพ์ ในฐานะเป็นตัวการ

ถ้าความผิดที่ ยุง ส่งเสริมด้วย สมุดเอกสาร หนังสือพิมพ์
 ฤๅบทประพันธ์อันเป็น เสียนหนามแผ่นดิน นั้นได้มี ผู้กระทำ
 ลงจริงก็ดี ฤๅได้มีผู้พยายามกระทำก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์
 บรรณาธิการเจ้าของและผู้พิมพ์ มีความผิดใน ในฐานะเป็นตัวการ
 ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่มิให้
 เกินกว่าจำคุกสี่ปี

มาตรา ๓๗ ผู้ใดขายฤๅจ่ายแจกฤๅเสนอขายเสนอจ่าย
 แจกสมุดเอกสารฯ หนังสือพิมพ์อันเป็น เสียนหนามแผ่นดิน
 ฤๅหนังสือพิมพ์อัน มีบทประพันธ์ที่ เป็น เสียนหนามแผ่นดิน
 โดยรู้ยู่่ว่าสมุดเอกสารฯ หนังสือพิมพ์ ฤๅ บทประพันธ์นั้น ๆ มี
 ลักษณะเป็นเสียนหนามแผ่นดินไซ้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด
 ต้องระวางโทษในฐานะเป็นผู้สมรู้กับผู้ประพันธ์

มาตรา ๓๘ เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศและเสนา
 บดีกระทรวงมหาดไทยจะออกคำสั่งโฆษณาในราชกิจจานุเบกษา

ห้ามการส่งฎานำเข้ามาในพระราชอาณาจักร ซึ่งสมุดเอกสาร
ฎาหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันระบุชื่อไว้ในคำสั่งนั้นก็ได้

ผู้ใดส่งฎานำสมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์เช่นนั้นเข้ามาใน
พระราชอาณาจักร ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินสองปีฎาปรับไม่เกินพันบาท ฎาท้งจำและปรับทั้งสอง
สถาน แต่ถ้าสมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์นั้น ๆ มีลักษณะเป็น
เสียนหนามแผ่นดินตามความหมายแห่งบทวิเคราะห์ ในมาตรา
๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปีฎาปรับ
ไม่เกินห้าพันบาท ฎาท้งจำและปรับทั้งสองสถาน

สมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์เช่นว่านี้ ให้พนักงานศุลกากร
ฎา พนักงานอื่นผู้ เป็นเจ้าหน้าที่ยึดและ ธิบไว้ เป็นของ แผ่นดิน
โดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้หนึ่งผู้ใด จะ ถูกพิพากษาว่ามีความ ผิด
ฎาหาไม่

แต่บุคคลซึ่งมีผู้ส่งสมุดเอกสาร ฎา หนังสือพิมพ์ เช่น นั้นมา
ให้ โดยไม่ได้รู้เห็นฎาเป็นใจเกี่ยวข้องด้วยนั้น ห้ามความผิด
ตามมาตรานี้ไม่

มาตรา ๓๕ เมื่อใดสมุดเอกสารบทประพันธ์ฎาหนังสือ
พิมพ์อันเป็นเสียนหนามแผ่นดินได้ โฆษณานอกประเทศสยาม
และได้มีคำสั่งห้ามมิให้นำเข้ามาตามความในมาตรา ๓๔ แห่ง

พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่า ผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ ฤ็ เจ้าของหนังสืออื่น ๆ ย่อมเป็นผู้มีโทษในกรุงสยามตามระวางโทษอันระบุไว้ในมาตรา ๓๖ หากว่าสมุดเอกสารฤ็หนังสือพิมพ์นั้น มีข้อความจําแนงหมายถึงประเทศสยามโดยตรงและสนับสนุนให้ไว้กำลังและทำร้ายในประเทศสยามเพื่อล้าสั้รัฐบาลฤ็เปลี่ยนแปลงประเพณีการเมืองฤ็เศรษฐกิจในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๔๐ สมุดเอกสารฤ็หนังสือพิมพ์อันต้องห้ามมิให้นำเข้ามาในพระราชอาณาจักรนั้น ผู้ใดมีอยู่ในความครอบครองของตนแล้วและเอาออกขายฤ็จ่ายแจกก็ตามฤ็เสนอขายเสนอจ่ายแจกก็ตาม ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจําคุกไม่เกินปีหนึ่งฤ็ปรับไม่เกินสองพันบาท ฤ็ทั้งจําและปรับทั้งสองสถาน

ถ้าและสมุดเอกสาร ฤ็ หนังสือพิมพ์นั้น ๆ มีลักษณะเป็นเสี้ยนหนาม แผ่นดิน ตาม ความ หมายถึง แห่ง บท วิเคราะห์ ในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ลงโทษจําคุกไม่เกินสามปี ฤ็ปรับไม่เกินสามพันบาท ฤ็ทั้งจําและปรับทั้งสองสถาน

มาตรา ๔๑ การ บิด สมุดเอกสาร ฤ็ หนังสือพิมพ์เพราะความผิดที่ได้กระทำลงตามมาตรา ๓๓, ๓๔ และ ๓๕ นั้นพึงกระทำได้อ่เมื่อศาลได้สั่งในคำพิพากษาซึ่งตัดสินลงโทษบุคคล

คนเดี่ยวฤาหลายคน ผู้ต้องรับผิดชอบในความผิดที่ได้กระทำ
ลงตามมาตราที่กล่าววั้นั้น ว่าจะยึดและริบด้วย ในกรณีเช่นนี้
ในคำพิพากษาให้ระบุง้อและวันออกแห่งสมุดเอกสารฤาหนังสือ
พิมพ์อื่นจะพึงยึดและริบนั้นลงไว้ให้แน่นอนด้วย ถ้าว่ามี

แม้กระนั้นก็ดีสมุดเอกสารฤาหนังสือพิมพ์ใดๆ ที่มีลักษณะ
เป็นเสียนหนามแผ่นดิน เจ้าพนักงานทั้งปวงผู้มีหน้าที่ในการนี้
ย่อมจะยึดได้โดยมิพักต้องมีหมายสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด แต่
ในกรณีเช่นนี้ให้เจ้าพนักงานนั้นๆ ยื่นฟ้องผู้กระทำผิดต่อศาล
มิให้แน่นช้า และถ้ามีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ปล่อยผู้ต้องหา
พ้นผิดไป ก็ให้คืนบันดาสมุดเอกสารฤาหนังสือพิมพ์ที่ยึด
ไว้คืนให้แก่เขา

บทบัญญัติในมาตรานี้ ท่านมิให้ ไขบังคับไปถึงการยึด และ
ริบสมุดเอกสารฤาหนังสือพิมพ์ที่ต้องห้ามมิให้นำเข้ามาในพระ
ราชอาณาจักรตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ฤาสมุด
เอกสารฤาหนังสือพิมพ์ที่เป็นเสียนหนามแผ่นดินอันเป็นบัตร
สนเท่ห์ไม่ลงชื่อ ฤาไม่มีตัวบุคคลใดจะส่งให้ศาลพิจารณา
ได้ฤาสมุดเอกสารฤาหนังสือพิมพ์ดังกล่าวไว้ ในมาตรา ๒๔๐
แห่งกฎหมายลักษณะอาญา บันดาสมุดเอกสารฤาหนังสือ
พิมพ์เช่นว่ามานี้ ท่านให้ยึดและริบได้ทันที ไม่ว่าจะเป็

ของผู้กระทำผิดคนใด ๆหาไม่ และมีพักต้องคำนึงว่าผู้หนึ่ง
ผู้ใดจะถูกพิพากษาว่ามีกรรมผิด ๆหาไม่

มาตรา ๔๒ การฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็น
หน้าที่ของพนักงานกรมอัยการเท่านั้น แต่บทบัญญัตินี้ไม่
ลบล้างสิทธิของเอกชนที่จะฟ้องร้องคดีเองในกรณีที่มีผู้กระทำ
ผิดที่มีการยุบยงให้กระทำผิด ประทศร้ายแก่ตนด้วยอุบายแห่ง
สมุดเอกสารฯหนึ่งสี่พิมพ์

แผนก ๔

บทบัญญัติเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ ให้เจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อัน
มีอยู่ในเวลาที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ
แห่งมาตรา ๑๗ อันว่าด้วยการทำคำขอใบอนุญาตยื่น ต่อสมุห
พระนครบาลฯสมุหเทศาภิบาลนั้นภายในเวลา สอง เดือนนับ
แต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติตราไว้ณวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน.

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ กันยายน น้ ๑๑๗)

พระวาทบัญญัติของคมนตรี

พ. ศ. ๒๔๓๐

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่มีพระราชหฤทัยจำนงหมายอยู่เนื่องนิตย์ ในอันจะทรงจรรโลงสยามรัฐให้พลันมั่นคงถึงซึ่งความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นสืบไป ให้ทวยอาณาประชาราษฎร์เข้าขอบขัณฑสีมา ได้บันเทิงใจในความเที่ยงธรรมร่วมเป็นป็นสันติสุขโภคยสมบูรณ์ตามควรแก่ภาวะฐานานุรูปเป็นนิรันดร์

โดยที่ทรงมีพระราชหฤทัยว่า ในการปกครองย่อมมีปัญหาข้อราชการบางประเภท ซึ่งหากได้ไปถูกหาฟังความเห็นของบุคคลผู้มีสติปัญญาที่มีความรู้หยั่งถึงสุขทุกข์ของประชาชนเป็นจำนวนมากคนด้วยกัน ก็ย่อมจะเป็นการดีมีคุณประโยชน์

โดยที่ทรงพระอนุสรณ์คำนึงถึงระเบียบการองคมนตรี อันสมเด็จพระบรมชนกนาถ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงตั้งขึ้นไว้แล้ว แต่หลังด้วยอำนาจพระปรีชาญาณอันสุขุมนั้น หากจัดดำเนินการให้บริบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป อาจสำเร็จเป็นประโยชน์เช่นกล่าวนั้นได้ และ

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยของค
มนตร์ จุลศักราช ๑๒๓๖ ซึ่งเรียกว่าพระราชบัญญัติปรีวี
เคานซิล คือที่ปกุษาในพระองค์นั้น เป็นบทบัญญัติ
และระเบียบการอันล่วงสมัย ไม่เหมาะที่จะใช้ต่อไปโดย
พฤกติการณปัจจุบัน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ตราพระราช
บัญญัติว่าด้วยของคมนตรีขึ้นใหม่ โดยบทตั้งจะกล่าวต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ
องคมนตรี พ.ศ. ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติปรีวีเคานซิล คือที่
ปกุษาในพระองค์ ซึ่งได้ตราขึ้นไว้เมื่อปีจุลศักราช ๑๒๓๖
และใช้ความในพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน จะทรง เลือก
สรรบุคคลใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติเป็นไทยและซึ่งทรงพระราชดำริห์
เห็นว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสามารถ และทรงคุณธรรมสมควร
เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยตั้งขึ้นไว้เป็นองคมนตรี

ส่วนองคมนตรีซึ่งได้โปรดเกล้า ๆ ตั้งขึ้นไว้ก่อนแล้วนั้น
ก็ให้คงเป็นองคมนตรีต่อไปตามความในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ถ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะโปรดตั้งให้ผู้ใดเป็นองคมนตรี จะพระราชทานสัญญาบัตร และผู้ที่ได้รับตำแหน่งเป็นองคมนตรีนั้น ต้องก่อนนำพระพิพัฒน์สัตยาสาบาลถวายตามแบบสำหรับองคมนตรีก่อน จึงจะนับว่าการทรงตั้งนั้นสมบูรณ์

มาตรา ๖ องคมนตรีคนใดมีความรู้ความเห็น อย่าง หนึ่งอย่างใด ซึ่ง สมควร จะ นำความ ขึ้นกราบบังคมทูล พระกรุณาที่ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ กราบบังคมทูล พระกรุณาได้ โดยตรง

มาตรา ๗ ผู้ที่ได้รับ ราชการ มาใน ตำแหน่ง องคมนตรี ตลอด เวลาสิบปี ได้เงินเดือน เบี้ยหวัด เบี้ยบำนาญใน ราชการไม่ถึงปีละพันหกร้อยบาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะโปรดให้ ได้รับพระราชทานเงินเลี้ยงชีพตลอดเวลา ที่เป็นองคมนตรีในปีหนึ่ง รวมทั้ง เบี้ยเลี้ยงชีพ และ เงินอื่น ๆ ไม่ให้ต่ำกว่าพันหกร้อยบาท แต่ถ้าเคยเป็นกรรมการองคมนตรีตามความในมาตรา ๑๒ ด้วยแล้ว ให้เพิ่มอัตราขึ้น เป็นจำนวนสองพันสี่ร้อยบาท

มาตรา ๘ ผู้ใดได้เป็นองคมนตรีแล้วให้อยู่ใน ตำแหน่ง นั้นไปจนสิ้นรัชกาล และมีกำหนดอยู่ได้ อีกหกเดือนจึง

จะขาดจากตำแหน่ง ถ้าพระเจ้าแผ่นดินที่ได้สืบราชสมบัติ
พระองค์ใหม่จะโปรดให้เป็นองคมนตรีต่อไปก็ต้องทรงตั้งใหม่

มาตรา ๙ องคมนตรีคนใดผิดคำสั่งบาลก็ดี ทำผิดกฎ
ประพฤตินให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ไม่สมควรจะอยู่ใน
ตำแหน่งก็ดี พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะทรงถอดผู้
นั้นออกเสียจากตำแหน่งก็ได้

มาตรา ๑๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะได้ทรงตั้ง
ข้าราชการใน กรมราชเลขาธิการ คน หนึ่ง ขึ้นไว้ใน ตำแหน่ง
เลขาธิการองคมนตรี เป็น เจ้าพนักงาน ประจำ มีหน้าที่ เป็นผู้
รักษาทะเบียนองคมนตรีและเป็นเลขาธิการของที่ประชุมสภา
กรรมการองคมนตรี

มาตรา ๑๑ ให้มี สภากรรมการ องคมนตรี เพื่อ ประชุม
ปรึกษาหารือข้อราชการตามแต่จะโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน
ลงมาให้ปรึกษา

มาตรา ๑๒ ในสภากรรมการองคมนตรีนั้นให้มีกรรมการ
สี่สิบคน ซึ่งจะได้ทรงตั้งจากจำนวนองคมนตรี

ให้กรรมการองคมนตรีเลือกกันเองตั้งขึ้นเป็นสภานายก ๑
อุปนายก ๑ เมื่อได้เลือกกันแล้ว ต้องได้รับพระราชทาน
พระบรมราชานุมัติก่อน ผู้รับเลือกจึงจะเข้ารับตำแหน่งได้

มาตรา ๑๓ เมื่อได้โปรดเกล้า ฯ พระราชทานข้อความ
ใดลงมาให้ปฎักษาแล้ว สภากรรมการองคมนตรีมีอำนาจ
และหน้าที่ที่จะประชุมปฎักษาหรือแสดงความคิดเห็นโต้เถียงและ
ทำความตกลงในข้อนั้นได้

อนึ่ง ถ้ากรรมการ องคมนตรี มีจำนวนไม่ น้อยกว่า ห้า คน
พร้อมกันเข้าชื่อทำหนังสือยื่นต่อนายกแห่งสภากรรมการองค
มนตรีว่ามีข้อความ สำคัญ เกี่ยวกับ สวัสดิภาพ แห่ง บ้าน เมือง
และประชาชน อันควรจะได้ประชุมปฎักษาลวดยความเห็น
ไซร์ ให้สภานายกนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาขอ
พระราชทานพระบรมราชานุญาตเพื่อให้ปฎักษากันได้

สภากรรมการองคมนตรี มีอำนาจ เชิญเจ้า กระทรวง ทบวง
การทั้งหลายให้ชี้แจงข้อความอันจะเป็นคุณประโยชน์แก่การ
ประชุมปฎักษานั้น ถ้าจะเชิญผู้หนึ่งผู้ใดให้มาชี้แจงฤๅแสดง
ความเห็นต่อที่ประชุม เพื่อประกอบข้อปฎักษาหรืออื่นก็ได้

มาตรา ๑๔ กรรมการองคมนตรีไม่ต้องรับผิดชอบใน ถ้อยคำ
ใด ๆ ที่ได้กล่าวฤๅแสดงเป็นความเห็นฤๅในการออกเสียงลง
คะแนนในที่ประชุมสภาองคมนตรี ผู้ใดผู้หนึ่งจะว่ากล่าว
ฟ้องร้องกรรมการองคมนตรีเพราะเหตุนั้นหาได้ไม่

อนึ่งบุคคลที่สภาได้เชิญให้มาชี้แจงฎาออกความเห็นนั้น ก็ให้ได้รับความยกเว้นดุจกัน

มาตรา ๑๕ กรรมการรองคมนตรีจักอยู่ในตำแหน่งกรรมการได้เพียงคราวละสามปีเป็นกำหนด แต่เมื่อถึงเวรออกแล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะทรงตั้งซ้ำอีกก็ได้

มาตรา ๑๖ กรรมการรองคมนตรีคนใดต้องออกจากตำแหน่งกรรมการโดยเหตุอื่นนอกจากถึงเวรออกตามคราว พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินจะทรงตั้งองคมนตรีอื่นเข้าแทนที่เพื่อให้ครบจำนวน แต่ผู้แทนเช่นนั้นจะอยู่ในตำแหน่งกรรมการเพียงเท่าเวลาที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ออกไป

มาตรา ๑๗ กรรมการรองคมนตรีคนใดจะกราบถวายบังคมลาออกจากตำแหน่งกรรมการก็ให้ลาออกได้ เมื่อออกจากตำแหน่งนั้นแล้วก็ยังคงเป็นองคมนตรีต่อไป

มาตรา ๑๘ กรรมการรองคมนตรีคนใดประพฤติไม่สมควรจะอยู่ในตำแหน่งกรรมการ สภากรรมการจะประชุมกันทำคำปรึกษาขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาเพื่อให้ออกเสียจากตำแหน่งกรรมการนั้นก็ได้ แต่ต้องให้โอกาสแก่กรรมการผู้นั้นชี้แจงแก้ตัวก่อนทำคำปรึกษาขึ้นทูลเกล้า ฯ ถวาย

มาตรา ๑๙ สภานายกคือผู้เป็นประธาน และอุปนายกผู้เป็นที่สองรองประธานมีหน้าที่ดำเนินการของสภา

มาตรา ๒๐ สถานายก ฤๅเมื่อสถานายกไม่อยู่ ฤๅไม่สามารถจะมาได้ก็ให้อุปนายกแทนสถานายก เป็นผู้บังคับบัญชาการงารบำรุงรักษาความเรียบร้อยในสภา และจัดการให้ใต้ปลูกษาหารือกันตามธรรมเนียม

มาตรา ๒๑ ถ้าสถานายกและอุปนายกไม่อยู่ในที่ประชุม ทั้งสองคนก็ให้กรรมการรองคมนตรีผู้มาประชุมเลือกกันเอง ตั้งขึ้นเป็นประธานคนหนึ่งชั่วคราวประชุมนั้น

มาตรา ๒๒ การประชุมกรรมการรองคมนตรีนั้น สถานายกเป็นผู้สั่งนัดให้กรรมการรองคมนตรีมาประชุมตามกำหนดนัดและให้ประชุมกันณสถานที่สำหรับประชุม

มาตรา ๒๓ เลขาธิการเมื่อได้รับคำสั่งของสถานายกแล้ว จะต้องออกหมายนัดเวลาประชุมกันทุกคราว ระเบียบวาระที่จะปลูกษาเรื่องใดเป็นลำดับในวันนั้นต้องให้บอกไปในหนังสือนัดนั้นด้วย

มาตรา ๒๔ ในการประชุมกันทุกคราวต้องให้ปลูกษากันตามระเบียบวาระเรื่องที่กำหนดไว้แล้ว เว้นไว้แต่ที่ประชุมจะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๒๕ การประชุมกรรมการรองคมนตรีทุกคราวต้องมีกรรมการรองคมนตรีมาประชุมไม่น้อยกว่าสิบห้าคนจึงจะเป็นองค์ประชุมปลูกษาการได้

มาตรา ๒๖ การลงมติวินิจฉัยข้อปลุกขานนั้นท่านให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาณ กรรมการรองคมนตรีคนหนึ่งย่อมมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีจำนวนเสียงลงคะแนนเท่ากัน ให้สภานายกถูกผู้เป็นประธานออกเสียงเพิ่มขึ้นได้อีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๗ ในการประชุมทุกคราวเลขาธิการต้องจรรยางานรักษาไว้ และเสนอเพื่อให้กรรมการรองคมนตรีได้ตรวจแก้ไขรับรองในคราวประชุมหน้าก่อน เริ่ม ประชุม กิจการ อื่นตามระเบียบวาระ

มาตรา ๒๘ เมื่อได้ไปถูกขานตกลงกันแล้ว ให้สภานายกนำคำปลุกขานซึ่งได้วินิจฉัย ตกลง นั้นขึ้น ทูลเกล้า ฯ ถวาย สดุดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ

มาตรา ๒๙ สภากรรมการรองคมนตรีมีอำนาจตั้งอนุกรรมการเพื่อทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ฤๅให้สอบสวนพิจารณาทำความเข้าใจในเรื่องใด เรื่อง หนึ่งขึ้น เสนอต่อ ที่ ประชุมใหญ่เพื่อปลุกขานหรือตกลงอีกชั้นหนึ่งก็ได้ ประธานอนุกรรมการนั้นเมื่อสภาไม่ได้ตั้ง ก็ให้อนุกรรมการเลือกกันเองตั้งขึ้นเป็นประธานได้

อนุกรรมการ มีอำนาจเชิญ เจ้า กระทรวงทบวงกรม และ คน ภายนอกได้ ตั้งที่บัญญัติไว้สำหรับสภากรรมการในมาตรา ๑๓

อนุกรรมการและผู้ท่อนุกรรมการเชิงญูมาช้แจงแสดงคววม
เห็นนั้นให้รับประโยชน์ตามมาตรา ๑๔ ด้วย

มาตรา ๓๐ ในการประชุมอนุกรรมการนั้นต้องมีอนุกรรม
การมาประชุมไม่น้อยกว่า ๓ คนจึงจะเป็นองค์ประชุมปกฤษา
การได้ เว้นแต่อนุกรรมการนั้นจะมีจำนวนตั้งขึ้นเพียง ๓ คน
เมื่อมาประชุมแค่ ๒ คนก็ให้นับว่าเป็นองค์ประชุมได้

มาตรา ๓๑ ให้สภากรรมการองคมนตรีมีอำนาจตั้งข้อบ้ัง
คับสำหรับที่จะใช้ในการประชุมปกฤษาหรือและวางระเบียบ
เพื่อดำเนิรการให้เป็นไปตามคววมในพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลบัดนี้

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ วม ๔๔ วันที่ ๕ กันยายน หน้า ๒๐๕)

ประกาศเรื่องคลังภาค

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าเหนือ
 กระหม่อมสั่งว่า การกำกับตรวจตราและรักษาพระราชทรัพย์
 ตามหัวเมืองในพระราชอาณาจักร ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรด
 เกล้าโปรดกระหม่อมให้เปลี่ยนระเบียบการ คือ ยุบคลัง
 มณฑลตั้งคลังจังหวัด และตั้งกองตรวจการคลังภาคขึ้น ๔ ภาค
 ดังปรากฏในประกาศกระแสพระบรมราชโองการ ฉบับลงวัน
 ที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น บัดนี้ได้ทรงทราบ
 ได้ฝ่าลออกรู้ฝ่าพระบาทว่า คลังภาคที่แบ่งไว้เพียง ๔ ภาคนั้น
 กระทำการตรวจตรา คลังจังหวัดไม่ได้ทั่วถึง ดังที่ต้อง พระราช
 ประสงค์ ทรงพระราชดำริเห็นว่า ควรแบ่งและกำหนดเขตต์ของ
 ภาคเสียใหม่ โดยถือการคมนาคมในปัจจุบันสมัยเป็นเกณฑ์
 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้แบ่ง คลัง
 ภาคอันเป็นสาขาของกรมบัญชีกลางออกเป็น ๕ ภาค และ
 กำหนดเขตต์ดังนี้

คลังภาค ๑

๑. จังหวัดประทุมธานี	๑๑. จังหวัดตราด
๒. จังหวัดนนทบุรี	๑๒. จังหวัดนครปฐม
๓. จังหวัดพระประแดง	๑๓. จังหวัดสมุทรสาคร
๔. จังหวัดสมุทรปราการ	๑๔. จังหวัดสุพรรณบุรี
๕. จังหวัดมีนบุรี	๑๕. จังหวัดสมุทรสงคราม
๖. จังหวัดปราชญ์บุรี	๑๖. จังหวัดราชบุรี
๗. จังหวัดฉะเชิงเทรา	๑๗. จังหวัดกาญจนบุรี
๘. จังหวัดชลบุรี	๑๘. จังหวัดเพชรบุรี
๙. จังหวัดระยอง	๑๙. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
๑๐. จังหวัดจันทบุรี	

คลังภาค ๒

๑. จังหวัดเพชรบูรณ์	๘. จังหวัดสิงห์บุรี
๒. จังหวัดหล่มสัก	๙. จังหวัดอ่างทอง
๓. จังหวัดนครสวรรค์	๑๐. จังหวัดลพบุรี
๔. จังหวัดตาก	๑๑. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕. จังหวัดกำแพงเพชร	๑๒. จังหวัดสระบุรี
๖. จังหวัดอุทัยธานี	๑๓. จังหวัดชัยภูมิ
๗. จังหวัดไชยนาท	๑๔. จังหวัดนครนายก

คลังภาค ๓

๑. จังหวัดนครราชสีมา	๕. จังหวัดร้อยเอ็จ
๒. จังหวัดชัยภูมิ	๑๐. จังหวัดอุดรธานี
๓. จังหวัดบุรีรัมย์	๑๑. จังหวัดขอนแก่น
๔. จังหวัดขอนแก่น	๑๒. จังหวัดนครพนม
๕. จังหวัดสุรินทร์	๑๓. จังหวัดสกลนคร
๖. จังหวัดอุบล	๑๔. จังหวัดเลย
๗. จังหวัดกาฬสินธุ์	๑๕. จังหวัดหนองคาย
๘. จังหวัดมหาสารคาม	

คลังภาค ๔

๑. จังหวัดชุมพร	๑๐. จังหวัดนราธิวาส
๒. จังหวัดหลังสวน	๑๑. จังหวัดยะลา
๓. จังหวัดสุราษฎร์ธานี	๑๒. จังหวัดตรัง
๔. จังหวัดสงขลา	๑๓. จังหวัดภูเก็ต
๕. จังหวัดนครศรีธรรมราช	๑๔. จังหวัดพังงา
๖. จังหวัดพัทลุง	๑๕. จังหวัดตะกั่วป่า
๗. จังหวัดสตูล	๑๖. จังหวัดระนอง
๘. จังหวัดปัตตานี	๑๗. จังหวัดกระบี่
๙. จังหวัดสายบุรี	

๑๘๕

คลังภาค ๕

๑. จังหวัดเชียงใหม่	๗. จังหวัดเชียงราย
๒. จังหวัดลำพูน	๘. จังหวัดอุดรธานี
๓. จังหวัดลำปาง	๙. จังหวัดพิษณุโลก
๔. จังหวัดแม่ฮ่องสอน	๑๐. จังหวัดพิจิตร
๕. จังหวัดน่าน	๑๑. จังหวัดสวรรคโลก
๖. จังหวัดแพร่	๑๒. จังหวัดสุโขทัย

ประกาศมาณวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๑ กันยายน หน้า ๒๑๗)

ประกาศ

ผ่อนผันงดการเก็บเงินรัชชูปการพระพุทธศักราช ๒๕๗๐
 แก่ชายฉกรรจ์ที่ถูกเพลิงไหม้บ้านเรือนและทรัพย์สินสมบัติ
 ในหมู่บ้านหนองกลับตำบลบางช้าง อำเภอวังไม้ขอน
 จังหวัดสวรรณโลก

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติประกาศให้ทราบทั่ว
 กันว่า ตามความในมาตรา ๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงิน
 รัชชูปการพระพุทธศักราช ๒๕๖๘ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลัง
 มหาสมัตมีอำนาจผ่อนผันงดการเก็บเงินรัชชูปการไว้ในบางปี
 เป็นพิเศษได้นั้น

บัดนี้สมุหเทศาภิบาลมณฑลพิษณุโลกมีใบบอกมาว่า เกิด
 เพลิงไหม้บ้านเรือนราษฎรบ้านหนองกลับหมู่ที่ ๓-๔-๕ ตำบล
 บางช้าง อำเภอวังไม้ขอน จังหวัดสวรรณโลกรวม ๑๖๘ หลัง
 ข้าวและบ้านเรือนทรัพย์สินเสียหายไปทั้งสิ้นประมาณราคา
 ๑๗,๓๑๕ บาท ชายฉกรรจ์ที่ถูกเพลิงไหม้บ้านเรือนและทรัพย์สิน
 สมบัติได้รับความเดือดร้อน

จึงให้จัดการเก็บเงินรัฐชู้ปการ พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
แก่ชายฉกรรจ์ ที่ถูกเพลิงไหม้บ้านเรือน และทรัพย์สินใน
ตำบลบางช้าง อำเภอวังไม้ขอน จังหวัดสุวรรณภคโลกกรวม ๒๓ คน
ไว้ พ.ศ. หนึ่ง

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๖ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๑ กันยายน น้ ๒๕๑)

ข้อบังคับว่าด้วยฝากและถอนคั้นเงินการกุศล
ต่อพระคลัง (ฉบับที่ ๒)

๑ ความในข้อ ๒ แห่งข้อบังคับว่าด้วยฝากและถอนคั้นเงินการกุศลต่อพระคลัง (ฉบับที่ ๑) ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทรศก ๑๒๓ นั้น ให้ยกเลิก และใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ ๒ เมื่อผู้ใดจะนำเงินการกุศลมาฝากต่อคลังก็ให้ผู้นั้นเขียนใบนำตามแบบที่ ๕๓ และให้เซ็นชื่อผู้ฝาก ส่วนเวลาผู้ฝากจะขอถอนเงินคั้นก็ให้ผู้นั้นเขียนใบเบิกถอนคั้นตามแบบที่ ๕๔ และเซ็นชื่อผู้ถอน ทั้งสองแบบนั้นเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดลงนามอนุญาตแล้วจึงนำมายื่นต่อคลัง

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๘ กันยายน น้ ๒๒๓)

ประกาศ

ห้ามมิให้ใช้เครื่องมืออวนต่าง ๆ ขกยอขันช่อ
 ช้อนขันช่อ ช้อนหางเหยี่ยว ชั่งหรือกล่า เครื่อง
 กางกันทุกชนิด กระทบการจับสัตว์น้ำในคลองต่าง ๆ
 ซึ่งมีอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดมีนบุรี
 จังหวัดฉะเชิงเทรา ตั้งแต่พระพุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศุภโยกเกษม เสนาบดีกระทรวง
 พระคลังมหาสมบัติ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

ตามความในพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำร.ศ. ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔)
 มาตรา ๑๓ ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะห้ามมิให้ใช้เครื่องมืออย่าง
 หนึ่งอย่างใดในที่แห่งหนึ่งแห่งใดได้

บัดนี้ปรากฏว่าการใช้เครื่องมือบางชนิด กระทบการจับ
 สัตว์น้ำในคลองต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ
 จังหวัดมีนบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา อันเป็นคลองต้นและแยก
 เป็นการทำลายพรรคสัตว์น้ำให้เสื่อม

เพราะฉะนั้น ห้ามมิให้ผู้ใดใช้เครื่องมืออวนต่าง ๆ ขกยอ
 ขันช่อ ช้อนขันช่อ ช้อนหางเหยี่ยว ชั่งหรือกล่า เครื่อง

๑๕๔

ถางกันทุกชนิด กระทำการจับสัตว์น้ำในคลองต่าง ๆ ที่มีอยู่
ภายในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัด
ฉะเชิงเทรา ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๕๓๐

สุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ วันที่ ๑๘ กันยายน หน้า ๒๒๕)

ประกาศกระทรวงการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง จังหวัดพระ
ประแดงซึ่งโอนท้องที่อำเภอพระโขนงรวมเข้าในเขตต์
จังหวัดพระนคร

ด้วยตามประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ ตอนที่ ๒๑ วันที่ ๒๑
สิงหาคม ศกนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขเขตต์
จังหวัดพระนคร ทนบุรี พระประแดง สมุทรปราการ และ
มีนบุรี ในมณฑลกรุงเทพฯ กับัญญัติบุรีในมณฑลอยุธยาตาม
ที่ปรากฏอยู่แล้วนั้น สำหรับในท้องที่อำเภอพระโขนง ซึ่ง
โอนจากจังหวัดพระประแดงรวมเข้าในเขตต์จังหวัดพระนคร
มีตำบลพระโขนง ได้ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
แล้ว เหตุฉนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้สำหรับการใช้พระราช
บัญญัติประถมศึกษาตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง ซึ่ง
เดิมอยู่ในเขตต์จังหวัดพระประแดง ได้มารวมอยู่ในเขตต์
จังหวัดพระนคร ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการ ฝ่ายปก
ครองแล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๖ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
ชานันวิวัต มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒ ตุลาคม มา ๒๒๕)

๑๕๖

ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม
เครื่องแต่งกายข้าราชการกรมยานยนตร์หลวง
พ.ศ. ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้แก้ไขและ
เพิ่มเติมข้อความในหมวดที่ ๕ มาตรา ๑๐ แห่งประกาศเพิ่ม
เติมเครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนักว่าด้วยเครื่อง
แต่งกายกรมยานยนตร์หลวง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ดังต่อไปนี้
คือ ในข้อ ๑ ที่ว่า “มีหมวก ๒ อย่าง” นั้น ให้แก้คำว่า
“๒” เป็น “๓” กับให้เพิ่มความขึ้นใหม่อีกตอนว่า “อย่าง
ที่ ๓ หมวกผ้าสัก รูปทรงหม้อตาล กระจับหน้าและสายรัด
คางใช้ผ้าสัก ส่วนผ้าพันรอบหมวกและเครื่องประกอบหมวก
เช่นเดียวกับอย่างที่ ๒”

ประกาศมาณวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๙ ตุลาคม ปี ๒๔๗๐)

๑๕๗

ประกาศแก้ไขกฎหมายที่กระทรวงนครบาล
ประกอบกรตรวจสอบบัญชีสำมนคร
และการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย คนย้ายตำบล
ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๐

ด้วยตามกฎหมายข้อบังคับกระทรวงนครบาล ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ประกอบพระราชบัญญัติการตรวจสอบบัญชีสำมนคร และการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย คนย้ายตำบล พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ความตอนท้ายข้อ ๒๘ มีว่า “ให้กรมพระนครบาลและนครบาลจังหวัดจ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้นำความมาแจ้งนรายละ ๘ บาท” นั้น ไม่สะดวกแก่ทางปฏิบัติการ ฉะนั้นให้ยกเลิกความในข้อ ๒๘ แห่งกฎหมายที่ตอนต้นกล่าว นั้นเสีย และให้ใช้ความใหม่แทนต่อไปดังนี้ “๑. ๓๓. ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดในมณฑลกรุงเทพฯ ๔ จ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้นำความมาแจ้งต่อเจ้าพนักงานนั้น ไม่เกินกว่ารายละ ๘ บาท” นอกนั้นคงตามเดิม

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๒๖ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
นายพลเอก บุคคล
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ ตุลาคม หน้า ๒๓๔)

๑๕๘

ประกาศ
เรื่องยาเสพติดให้โทษ

ขอประกาศโฆษณาจำนวนยาเสพติดให้โทษ ตามความ
ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้
นำเข้ามา ได้ขายไป และที่ยังคงเหลืออยู่เมื่อสิ้นปี ตามที่
ได้รายงานไปยังสันนิบาตชาติสำหรับปีกฤษฎศักราช ๑๕๒๔
(พ.ศ. ๒๔๖๖-๒๔๖๗) และ ๑๕๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๗-๒๔๖๘)
ตั้งแจ้งอยู่ในบัญชีต่อไปนี้

กรมสาธารณสุข

ประกาศมาณวันที่ ๘ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ปี ๒๔๗๐)

(๑๕๘ ก.)

บัญชีรายงานประจำปี แสดงจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งมีอยู่ ได้นำเข้ามา ได้จำหน่าย และที่คงเหลืออยู่
ประจำปี คฤศตศักราช ๑๕๒๔ (พ.ศ. ๒๔๖๖ - ๒๔๖๗)

ชื่อยาเสพติดให้โทษ	รายการรับ				รายการจ่าย			คงเหลือ
	ยกมาจาก พ.ศ. ๑๕๒๓	กรมสาธารณสุข สั่งซื้อจาก ต่างประเทศ	จากที่ต่าง ๆ ภายใน ประเทศ	รวมรับ	คลังยาเสพติดให้โทษได้ ขายไป	จ่ายโดย เหตุอื่น	รวมจ่าย	
๑ มอร์ฟีน	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
โคเคอีน	๔๒๘๓๗.๒๔๑๐	๑๓๑.๖๐๐๐	๑๕๘๐.๕๕๘๐	๔๔๕๔๕.๗๕๕๐	๖๓๕.๑๘๒๐	๒๐๒๔.๕๕๖๐	๒๖๖๔.๑๗๘๐	๔๑๘๘๕.๖๒๑๐
เฮโรอีน	๘๔๖๒.๖๗๗๐	๒๐.๔๐๐๐	๓๗๑.๕๒๐๐	๘๘๕๔.๕๕๗๐	๓๘๖.๐๐๐๐	๗๖๓.๓๓๒๐	๑๑๔๙.๓๓๒๐	๗๗๐๕.๖๖๕๐
ฝิ่นยา	๒๘๖.๓๘๗๐	๓๗๕.๒๒๔๕	๓๕๒.๐๐๔๐	๑๐๑๗.๖๑๕๕	๑๖๑.๕๐๐๐	๑๘๒.๐๒๐๐	๓๔๓.๕๒๐๐	๖๗๓.๖๕๕๕
โคเคอีน	๘๐๖๕๒.๑๐๕๐	--	๘๔๒๓.๒๖๗๐	๘๙๑๑๕.๓๗๒๐	๑๑๑๓๒.๕๒๐๐	๒๖๔๖๒.๖๑๔๕	๓๗๕๕๕.๕๓๔๕	๕๑๕๑๕.๘๓๗๕
ไดโอนีน	--	--	๓๐๓๗.๐๕๔๐	๓๐๓๗.๐๕๔๐	๑๐๔.๐๐๐๐	๑๕๓.๖๔๐๐	๒๕๗.๖๔๐๐	๒๗๗๕.๔๕๔๐
	--	--	๐.๑๒๐๐	๐.๑๒๐๐	--	--	--	๐.๑๒๐๐

หมายเหตุ ช่อง ๔ เป็นจำนวนยาที่กรมศุลกากรยึดส่งกรมสาธารณสุข และยาล้างจำนวนอนุญาตให้ผู้ถือใบอนุญาตนำส่ง ช่อง ๗ เป็นจำนวนยาที่ผู้ถือใบอนุญาตรับคืนไปจาก
คลังยา ส่งคืนประเทศเดิม รั่วไหลแห่งระเหยไป และที่ได้นำทำลาย

(๑๕๘ ข.)

บัญชีรายงานประจำปี แสดงจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งมีอยู่ ได้นำเข้ามา ได้ขายไป และที่คงเหลืออยู่
ประจำปี คฤศตศักราช ๑๕๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๗ - ๒๔๖๘)

๑ ชื่อยาเสพติดให้โทษ	๒ รายการรับ				๓ รายการจ่าย			๔ คงเหลือ
	๕ ยกมาจาก พ.ศ. ๑๕๒๔	๖ กรมสาธารณสุข สั่งซื้อจาก ต่างประเทศ	๗ จากที่ต่าง ๆ ภายใน ประเทศ	๘ รวมรับ	๙ คลังยาเสพติดให้โทษได้ ขายไป	๑๐ จ่ายโดย เหตุอื่น	๑๑ รวมจ่าย	
๑ มอร์ฟีน	๔๑๘๘๕.๖๒๑๐	๑๐๕.๑๓๔๐	๕๗๕.๒๔๑๐	๔๒๕๖๕.๙๙๖๐	๔๕๓.๒๔๒๐	๓๕๘๕๔.๔๒๓๕	๔๐๓๔๗.๖๖๕๕	๒๖๒๒๒.๓๓๐๕
๒ โคเคอีน	๗๗๐๕.๖๖๕๐	๑๗.๔๐๐๐	๑๑๖๓.๖๒๐๕	๘๘๘๖.๖๘๕๕	๓๘๔.๓๕๔๐	๓๗๑๕.๖๑๕๐	๔๑๐๓.๙๗๓๐	๔๗๘๒.๗๑๒๕
๓ เฮโรอีน	๖๗๓.๖๕๕๕	๕๕.๖๓๐๐	๑๘๑.๘๘๕๕	๙๑๑.๒๑๕๐	๑๕๓.๔๗๖๐	๑๗๕.๗๖๕๕	๓๖๕.๒๔๕๕	๕๔๑.๕๖๕๕
๔ ฝิ่นยา	๕๑๕๑๕.๘๓๗๕	๗๕.๐๐๐๐	๘๓๘๔.๑๖๗๐	๕๙๗๙๕.๐๐๔๕	๕๕๕๕.๔๐๐๐	๘๔๕๘.๒๕๐๐	๑๔๐๕๒.๖๕๐๐	๕๕๘๘๖.๓๑๔๕
๕ โคเดอีน	๒๗๗๕.๔๕๔๐	๕๘.๒๐๐๐	๓๕๑.๔๐๗๕	๓๒๒๕.๐๖๑๕	๒๓๗.๐๕๕๐	๔๑๓.๖๕๕๕	๖๕๐.๗๐๕๕	๒๕๗๘.๓๕๒๐
๖ ปะป้าเวรีน	-	๕๐.๐๐๐๐	๑๒.๐๐๐๐	๖๒.๐๐๐๐	๕๐.๐๐๐๐	-	๕๐.๐๐๐๐	๑๒.๐๐๐๐
๗ นาร์เซอีน	-	๕.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	๘.๐๐๐๐	๕.๐๐๐๐	-	๕.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐
๘ ไดโอนีน	๐.๑๒๐๐	-	-	๐.๑๒๐๐	-	๐.๑๒๐๐	๐.๑๒๐๐	-
๙ ยูโคดีล	-	-	๑๓๘๗.๒๐๐๐	๑๓๘๗.๒๐๐๐	-	-	-	๑๓๘๗.๒๐๐๐

หมายเหตุ ช่อง ๕ เป็นจำนวนยาที่รับซื้อจากผู้ถือใบอนุญาต ยารับ และขายดี และยาที่ผู้ถือใบอนุญาตนำส่ง ช่อง ๑๐ เป็นจำนวนยาที่ผู้ถือใบอนุญาตรับคืนไป ส่งคืน
ประเทศเดิม จำหน่ายสูญหาย และที่ได้ทำลาย

ประกาศให้ ใช้พระราชบัญญัติจัดการป้องกันไข้ทรพิษ
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ในมณฑลอุดร

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศทราบทั่ว
กันว่า ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดการ
ป้องกันไข้ทรพิษ พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มีความว่าถ้าจะ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในมณฑล
ใดเมื่อใด จะได้ ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาเป็น
สำคัญนั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติ
จัดการป้องกันไข้ทรพิษ พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ในมณฑล
อุดรตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๖ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

นายพลเอก ยุกต

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓๐ ตุลาคม หน้า ๒๔๐)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
เพิ่มเติมในท้องที่มณฑลจันทบุรี

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ซึ่งว่า “ เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่ม
เติมเพื่อขยายการใช้ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้อีกรำไป
เมื่อเห็นว่าเป็นกาลสมควรที่จะทำต่นั้น ” นั้น บัดนี้สมควร
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่มขึ้นในท้องที่
มณฑลจันทบุรีอีก ๓ ตำบล จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้
พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตามท้ายประกาศนี้
และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็น
ต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๖ พฤศจิกายน น้ ๒๔๗๐)

๒๐๑

บัญชีเพิ่มเติมห้องที่ไว้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
จันทบุรี	จันทบุรี ตราข ระยอง	ขลุง บางพระ ท่าประดู่	ตروقนอง หนองเสม็ด เพ

กฎเสนาบดี

ดำเนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วย

สมุดเอกสารและหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐

อาศัยอำนาจในพระราชบัญญัติว่าด้วยสมุดเอกสารและหนังสือพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๗๐ มาตรา ๗ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยออกกฎไว้ดังต่อไปนี้ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ข้อ ๑ ผู้ใดจะขอใบอนุญาตมีและใช้เครื่องพิมพ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ทำคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรยื่นต่อสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาล ตามแบบซึ่งเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่จัดทำไว้

ข้อ ๒ เมื่อสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลได้รับคำขอแล้วและเห็นสมควรจะอนุญาต ก็ให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอขีตถือไว้เป็นสำคัญ

ข้อ ๓ ผู้ใดได้รับโอนกรรมสิทธิ์ฤๅรับโอนความครอบครองเครื่องพิมพ์และประสงค์จะใช้เครื่องพิมพ์นั้น ก็ให้ขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ตั้งเช่นที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ และถ้ามีใบอนุญาตประจำเครื่องอยู่แล้ว ให้นำใบอนุญาตนั้นส่งไปพร้อมกับคำขอ

ว่าด้วยหน้าที่ผู้รับใบอนุญาต

ข้อ ๔ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตมีและใช้เครื่องพิมพ์ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผย ณ สถานที่ตั้งเครื่องพิมพ์ เพื่อให้พนักงานตรวจตราได้สดวก

ข้อ ๕ เจ้าของโรงพิมพ์ต้องทำป้ายบอกชื่อโรงพิมพ์เป็นภาษาไทยติดไว้ ณ ที่ทำการพิมพ์ในที่เปิดเผย เพื่อประชาชนเห็นได้ง่าย

ข้อ ๖ ถ้าจะย้ายสถานที่ตั้งเครื่องพิมพ์จากที่ขั้ระบุไว้ในใบอนุญาต เจ้าของโรงพิมพ์ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบทุกคราว

ข้อ ๗ ผู้รับอนุญาตต้องมีสมุดทะเบียนตามแบบของเจ้าพนักงาน และต้องรักษาไว้ให้เรียบร้อย

ข้อ ๘ ใบรับสมุดเอกสารต่างๆ ที่นำส่ง เป็นหน้าที่ของผู้รับอนุญาตต้องรวบรวมเก็บไว้อย่างน้อย ๖ เดือน ให้เป็นหมวดหมู่ตามลำดับตรงกับกับเลขหมายในสมุดทะเบียน เพื่อเจ้าพนักงานตรวจตราสอบสวนได้สดวก

ว่าด้วยการไม่อนุญาตและถอนใบอนุญาต

ข้อ ๙ ถ้าสมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาล พิจารณาเห็นว่าเครื่องพิมพ์ใดไม่สมควรจะอนุญาต ฤาสมควรจะถอนใบอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้ ก็ให้มีคำสั่งเป็น

ลายลักษณ์อักษรถึงผู้ขอ ฎผู้รับอนุญาต แสดงเหตุผลให้ชัดเจนและให้ส่งสำเนาคำสั่งไปยังเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้จะได้ระวังตรวจตราให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติและคำสั่งนั้น

ข้อ ๑๐ เมื่อสมุหพระนครบาลฎสมุหเทศาภิบาลได้มีคำสั่งตั้งว่ามาในข้อ ๙ นั้นแล้ว ถ้าเห็นสมควรจะให้ยึดเครื่องพิมพ์ฎเครื่องประกอบส่วนหนึ่งส่วนใดของเครื่องพิมพ์นั้นไว้ ฎจะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ทำเครื่องหมาย ผลัดตราประจำเครื่องพิมพ์นั้นไว้เพื่อป้องกันการทำผิดและมีให้ใช้ ก็ให้ส่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดการต่อไป

ข้อ ๑๑ โดยปรกติให้ถือว่า เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป ตำรวจนครบาล ตำรวจภูธรตั้งแต่ชั้นสารวัตรแขวงฎผู้บังคับกองขึ้นไป เป็นเจ้าพนักงานตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ

ว่าด้วยหนังสือพิมพ์

ข้อ ๑๒ ผู้ใดมีความประสงค์จะออกหนังสือพิมพ์ โดยเป็นเจ้าของ ฎบรรณาธิการ ตามความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติผู้นั้นต้องทำคำขอเป็นลายลักษณ์อักษรตามแบบซึ่งเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่จัดทำไว้

ข้อ ๑๓ เมื่อสมุหพระนครบาลดูสมุหเทศาภิบาลได้รับคำ
ขอแล้วพิจารณาเห็นควรอนุญาต ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ผู้นั้น
ยึดถือไว้เป็นสำคัญ

ข้อ ๑๔ ถ้าจะย้ายการพิมพ์หนังสือพิมพ์จากสถานที่ซึ่งระ
บุไว้ในใบอนุญาต เจ้าของอุบธรรมการต้องแจ้งความตาม
แบบของเจ้าพนักงานให้เจ้าหน้าที่ทราบทุกคราว

ข้อ ๑๕ ถ้ามีเหตุที่จะต้องวางเงินประกันตามความใน
มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติ ให้เจ้าหน้าที่ยุ้รับเงินนำเงินนั้น
ฝากยังพระคลังตามวิธีการ

ข้อ ๑๖ เจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องทำข้ายบอกชื่อหนังสือ
พิมพ์เป็นภาษาไทย คิดไว้วันที่ทำการออกหนังสือพิมพ์โดย
เปิดเผย เพื่อประชาชนเห็นได้ง่าย

กระทรวงมหาดไทย

กฎให้ไว้ณวันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๐

นายพลเอก บุคล

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๖ พฤศจิกายน หน้า ๒๔๔)

ประกาศ

เปลี่ยนแปลงขนาดอัตราค่าภาคหลวง
และเพิ่มเติมชนิดไม้ประเภทหวงห้าม ในมณฑลอยุธยา

ตามความในพระราชบัญญัติรักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๘ และ ๙ ว่าเมื่อได้กำหนดชนิดและขนาดไม้กับอัตราค่าภาคหลวงแล้ว ให้เสนาบดีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามได้ตามแต่จะเห็นสมควรนั้น

บัดนี้ปรากฏว่า ในมณฑลอยุธยาไม้บางอย่างซึ่งแต่ก่อนหาได้ใช้ทำประโยชน์ไม้มาก่อนได้มี การตัดฟันเป็นสินค้าโดยแพร่หลายถ้าไม่ควบคุมการตัดฟันไว้ไม่เหล่านี้น่าจะสูญสิ้นพรณ ส่วนขนาดอัตราค่าภาคหลวงสำหรับไม้บางชนิดซึ่งได้ประกาศไว้แต่เดิมก็หาเหมาะกับกาลสมัยไม่ เพราะการใช้ไม้และราคาไม้ที่ซื้อขายกันในท้องตลาดได้เปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นการสมควรที่จะแก้ไขขนาดและอัตราค่าภาคหลวงไม้บางชนิดเสียด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมไม้บางชนิดเข้าในประเภทหวงห้าม และเปลี่ยนแปลงขนาดและอัตราค่าภาคหลวงไม้ตามบัญชีท้ายประกาศนี้แต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน น้ ๒๕๕)

(๒๐๖ ก.)

บัญชีเปลี่ยนแปลงขนาดอัตราค่าภาคหลวงและเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามในมณฑลอยุธยา

ไม้หวงห้าม ประเภท ชนิดที่		ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุดวัด โดยรอบตรงลำต้น สูงจากพื้นดิน ๑๕๐ ซ.ม. แก่นจำนวน เซ็นติเมตร		อัตราค่าภาคหลวงเมตร สี่เหลี่ยมลูกบาศก์ละ				หมายเหตุ
					เดิม		แก้ไขใหม่		
เดิม	แก้ไขใหม่		เดิม	แก้ไขใหม่	บาท	สตางค์	บาท	สตางค์	
๑	๒	ไม้พุด	-	๖๐	-	-	๖	-	แก้ไขประเภทไม้
๑	๒	ไม้เขลียง	-	๑๕๐	-	-	๒	-	แก้ไขประเภทไม้
๒	-	ไม้กั้นเกรา	-	-	๑	-	๒	-	แก้อัตราค่าภาคหลวง
๓	๒	ไม้เหียง	๑๒๕	๑๕๐	๑	-	๒	-	แก้ไขประเภทขนาดและ อัตราค่าภาคหลวง
-	๒	ไม้ข้มหอม หรือสีเสียดอม	-	๑๗๕	-	-	๑	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๒	ไม้ตาเสือ	-	๑๗๕	-	-	๒	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๒	ไม้สาทร	-	๑๕๐	-	-	๑	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๒	ไม้มะค่าแต่ หรือมะค่าลิง	-	๑๕๕	-	-	๑	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๒	ไม้มะค่าใหญ่ หรือมะค่าโมง	-	๑๕๐	-	-	๒	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๓	ไม้คูน	-	๑๕๕	-	-	๑	๕๐	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๓	ไม้แฉน	-	๑๕๐	-	-	๑	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่
-	๓	ไม้มะหาด	-	๑๕๐	-	-	๑	-	เพิ่มเติมชนิดใหม่

สำนักหอสมุด

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
วางระเบียบข้อบังคับเครื่องแต่งตัวเจ้าพนักงาน
กรมตรวจคนเข้าเมือง พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

นายพลเอก สมเด็จพระเจ้าพญาเชอ เจ้าฟ้ากรมหลวง
ลพบุรีราเมศวร์ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย รับพระราชทาน
พระบรมราชานุญาตให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามซึ่งทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
พระพุทธศักราช ๒๔๗๐ ไว้ และได้ประกาศให้ใช้แล้วนั้น
เห็นว่าเจ้าพนักงานที่จะจัดตั้งขึ้น เพื่ออนุวัติการตามพระราช
บัญญัตินี้ มีหน้าที่เกี่ยวข้องแก่คนนานาชาติ สมควรจะมี
เครื่องแต่งตัวเป็นแบบแผนอย่างหนึ่ง จึงได้ตราข้อบังคับ
เครื่องแต่งตัวเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองไว้ดังแจ้งต่อไปนี้
ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้ให้เรียกว่า ข้อบังคับเครื่องแต่งตัวเจ้า
พนักงานตรวจคนเข้าเมือง พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ เครื่องแต่งตัวสำหรับ ตำแหน่งพนักงานและนาย
ตรวจให้มดังนี้

(ก) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำตาล มีกระบังหนังดำ แถบผ้าสักหลาดดำพันรอบขอบหมวก และมีสายรัดคางหนังดำ มีตราหน้าหมวกทำด้วยโลหะชากุสีเหลือง เป็นรูปพระครุฑพ่าห์

(ข) เสื้อแบบราชการสีน้ำตาล มีคุดมเกลี้ยงทำด้วยโลหะชากุสีเหลือง ๕ คุดม

(ค) กางเกงแบบสีน้ำตาลขายาว

(ง) อินทรธนูย่อทำด้วยผ้าชนิดและสีเดียวกันกับเสื้อ เป็นรูปกรวยตัดมุมย่อ กว้างที่ปลายไหล่เสื้อ ๔ เซ็นติเมตร ข้างคอคอเสื้อ ๓.๕ เซ็นติเมตร มีคุดมติดที่อินทรธนูข้างคอคอ ๑ คุดม มีปลอกสักหลาดสีดำยาวตามอินทรธนู ๔ เซ็นติเมตร กว้างพอสอดสรวมอินทรธนูเข้าได้ ติดที่ปลายข้างไหล่เสื้อ

(จ) รองเท้าสีน้ำตาลและสีดำ ชนิดหุ้มข้อเท้า

(ฉ) เข็มขัดหนังเหลือง

ข้อ ๔ นายตรวจใหญ่ให้มีเครื่องแต่งตัวเพิ่มขึ้นอีกบางอย่าง คือ เสื้อและกางเกงแบบสีขาว กับหมวกทรงหม้อตาลสีขาว และหมวกกันแดดสีน้ำตาลกับสีขาว สายรัดคางหนังเหลือง ตราหน้าหมวกอย่างหมวกทรงหม้อตาล มีผ้าพันตามสีหมวก สอดแพรสีดำ ถ้าใช้เสื้อสีใด ให้ใช้หมวกสีนั้น ในเมื่อใช้เครื่องแบบสีขาวให้ใช้รองเท้าน้ำตาลหุ้มข้อเท้าเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งได้ด้วย

ข้อ ๕ เครื่องหมายแสดงชนตำแหน่งนายตรวจ ให้ใช้
แถบสีขาว กว้างถึงเส้นนิเมตร์ทาบบนแผ่นผ้าสีดำติดที่ปลาย
แขนเสื้อทั้ง ๒ ข้างตามลำดับชนตำแหน่งดังนี้ คือ

นายตรวจตรี ๑ แถบ

นายตรวจโท ๒ แถบ

นายตรวจเอก ๓ แถบ

นายตรวจใหญ่ ๔ แถบ

ข้อ ๖ เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองนอกจากที่ได้กำหนด
ไว้ข้างต้นแล้วนั้น ให้แต่งตัวตามยศถาบันตรอย่างข้าราชการ
กระทรวงมหาดไทย แต่ให้มีเครื่องหมายทำด้วยโลหะธาตุ
สีขาว เป็นรูปดวงตราของ กรมตรวจคนเข้าเมือง ติดที่เหนือ
กระเป๋าสีเสื้อบนข้างซ้ายในเวลากระทำการตามหน้าที่

ข้อ ๗ เพื่อบ่งกันมิให้มีการเข้าใจผิดไปจากข้อบังคับนี้
ให้กรมตรวจคนเข้าเมืองจัดทำเครื่องแต่งตัวและเครื่องหมาย
ตามข้อบังคับนี้ไว้สำหรับเป็นแบบในการจัดทำเครื่องแต่งตัว
สืบไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

นายพลเอก บุคคล

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน หน้า ๒๕๕)

๒๑๐

ประกาศ
เพิ่มเติมชนิดไม้ประเภทหวงห้าม
ในมณฑลราชบุรี

ตามความในพระราชบัญญัติรักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๘ และ ๙ ว่าเมื่อได้กำหนดชนิดและขนาดไม้ กับ อัตราค่าภาคหลวงแล้ว ให้เสนอบัดมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามได้ตามแต่จะเห็นสมควรนั้น

บัดนี้ปรากฏว่า ในมณฑลราชบุรีมีบางอย่างซึ่งแต่ก่อน หาได้ทำประโยชน์ไม่ มาบัดนี้ได้มี การตัดฟันเป็นสินค้า โดยแพร่หลายถ้าไม่ควบคุมการตัดฟันไว้ ไม้เหล่านั้นหน้าจะ สูญพิชพันธ์เสีย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวม มีบางอย่างเข้าใน ประเภทหวงห้ามตามบัญชีท้ายประกาศนี้ แต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบัตถ์กระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน มี ๒๕๗)

(๒๑๐ ก.)

บัญชีประเภทชนิดขนาดและอัตราค่าภาคหลวงไม้ที่ประกาศเพิ่มเติม
เป็นไม้ประเภทหวงห้าม ในมณฑลราชบุรี

ประเภท หวงห้าม	เลข ลำดับ	ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุด วัดโดยรอบลำต้น สูงจากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตร เป็น เซนติเมตร	อัตราค่าภาค หลวงเมตร สี่เหลี่ยมลูก บาศก์ละ		หมายเหตุ
				บาท	สต.	
ชนิดที่ ๒	๑	ไม้เกตุ	๑๒๕ ๗๔	๒	-	ถ้าเป็นไม้ที่ตาก แล้วก็ให้เก็บค่า ภาคหลวง ๒ เท่า อัตรา
	๒	ไม้เป็น	๑๐๐ ๔๐	๒	-	
	๓	ไม้ซีก	๑๒๕	๒	-	
	๔	ไม้โมกมัน	๑๐๐ ๔๐	๒	-	
ชนิดที่ ๓	๑	ไม้มะกอกหวาน	๑๒๕	๑	-	ถ้าเป็นไม้ที่ตาก แล้วก็ให้เก็บค่า ภาคหลวง ๒ เท่า อัตรา
	๒	ไม้ตะแบกทราย	๔๐	๑	-	
	๓	ไม้ค้ำเต่า	๔๐	๑	-	
	๔	ไม้หางกระรอก	๔๐	๑	-	
	๕	ไม้กะละมັก	๔๐	๑	-	
	๖	ไม้หว้า	๑๒๕	๑	-	

- หมายเหตุ ๑. ไม้เสาไม้ประเภทต่าง ๆ ให้เก็บค่าภาคหลวงในอัตรา ๑๐๐ ชัก ๑๐
๒. สำหรับไม้พุ่ม หรือไม้เฟื้องดำนั้นก็ให้เก็บค่าภาคหลวงในอัตรา ๑๐๐ ชัก ๑๐
เช่นเดียวกัน

สำนักหอสมุด

ประกาศกำหนดเครื่องแต่งตัวเจ้าหน้าที่ลูกเสือ

พุทธศักราช ๒๔๗๐

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงดำรงตำแหน่งสภานายก
กรรมการกลางจัดการลูกเสือแห่งประเทศไทย ทรงพระราชดำริว่า
เจ้าหน้าที่ลูกเสือบางตำแหน่ง ยังไม่ได้มี กำหนดให้ ใช เครื่อง
แต่งตัวอย่างไร และบางตำแหน่งซึ่งกำหนดไว้แล้ว สมควร
แก้ไขให้เหมาะสมแก่เวลา จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
กำหนดเครื่องแต่งตัวเจ้าหน้าที่ลูกเสือชนิดต่อไปนี้ และ
ยกเลิกเครื่องแต่งตัวเจ้าหน้าที่ลูกเสือบางตำแหน่งซึ่งกำหนด
ไว้แล้วตามข้อบังคับลักษณะปกครองลูกเสือ พุทธศักราช ๒๔๖๑
คงใช้ตามกำหนดใหม่แต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐
เป็นต้นไป คือ

ข้อ ๑ สภานายกกรรมการกลาง ผู้ตรวจการใหญ่ ผู้ตรวจ
การมณฑล และรองผู้ตรวจการ ให้ใช้เครื่องแต่งตัวดังนี้

๑. หมวก อย่างเดียวกับหมวกลูกเสือ แต่เจ้าหน้าที่ใน
สภากกรรมการกลาง ผ้าพันหมวกและดอกลิ้นหน้ใช้สีขาว
หรือหมวกกันแดดสีเทา หรือกาต้มน้ำเขียว

๒. เสื้อ เป็นรูปเสื้อแขนอก ผ้าหรือสักหลาดสีเทา
หรือกาต้มน้ำเขียว ฆะนิตแมะคอ หรือคอปิด ถ้าใช้อย่าง

แบบคอ ต้องใช้เชอร์ต่อนและผ้าผูกคอสีเดียวกับสีเสื้อ
 เสื้อชนิดคอเบาะ มีคุมสีเดียวกับเสื้อ ๔ คุมที่หน้าอก แต่
 ชนิดคอปิดมี ๕ คุม มีกะเป่า ๔ กะเป่า คือข้างบน ๒ กะเป่า
 ข้างล่าง ๒ กะเป่า กะเป่าบนติดใบปกรูปชายแฉลบ และ
 มีแถบขนาดกว้าง ๔ เซ็นติเมตร เย็บติดที่กึ่งกลางกะเป่าตาม
 ยาว ที่ใบปกเจาะรั้งคุมสำหรับกลัดกับคุมที่ติดอยู่ใต้ปาก
 กะเป่า กะเป่าล่างเป็นรูปกะเป่ายามติดใบปกรูปตัดตรง และ
 มีรั้งคุมสำหรับกลัดกับคุมที่ติดอยู่ใต้ปากกะเป่า (ไม่มีแถบผ้า
 ติดกลางกะเป่าเหมือนกะเป่าบน) ที่สะเอวเสื้อโดยรอบเย็บ
 เป็นตะเข็บต่อกันเป็น ๒ ท่อน ตะเข็บที่สะเอวเป็นเส้นขนาน
 คู่ ห่างกัน ๔ เซ็นติเมตร ข้างหลังเสื้อเย็บเป็น ๓ ตะเข็บ ที่
 ตะเข็บตอนสันหลังแต่ใต้สะเอวลงไป ผ่าตลอด ติดแถบ
 สักหลาดขนาดกว้าง ๑ เซ็นติเมตร ยาว ๕ เซ็นติเมตร ที่กลาง
 หลังแขนเสื้อห่างจากปลายแขนเสื้อ ๘ เซ็นติเมตร หมายถึง
 ตำแหน่งดังนี้

ก. สถานายกกรรมการกลางใช้แถบสีขาว ๔ แถบ (ระยะ
 ห่างระหว่างแถบ ครั้งเซ็นติเมตร)

ข. ผู้ตรวจการใหญ่ใช้แถบสีขาว ๓ แถบ (ระยะห่าง
 ระหว่างแถบ ครั้งเซ็นติเมตร)

ค. ผู้ตรวจการใช้แถบสีตามมณฑลที่สังกัด ๒ แถบ (ระยะห่างระหว่างแถบ ครึ่งเซ็นต์เมตร)

ง. รองผู้ตรวจการใช้แถบสีตามมณฑลที่สังกัด ๑ แถบ

๓. เข็มขัดหนังเหลืองขนาดกว้าง ๕ เซ็นติเมตร กัดทับเสื้อตามรอบตะเข็บสะเอว หัวสีเดียวกันกับเสื้อ

๔. กางเกง ขาสั้นสีดำอย่างลูกเสือหรือแบบขมา

๕. ถุงเท้า ขาวสีดำ

๖. รองเท้า สีดำ จะใช้ผ้าพันแข้ง หรือสนับแข้ง หรือทอปูตก็ได้

๗. ไม้เท้า ใช้ไม้เหลี่ยมขนาดยาวใหญ่พอสมควร แต่ไม่ยาวเกิน ๑ เมตร

ข้อ ๒ สถานายกกรรมการกลาง ผู้ตรวจการใหญ่ ผู้ตรวจการมณฑล รองผู้ตรวจการ ใหม้เครื่องหมายทำด้วยโลหะเหลืองติดที่อกเสื้อนอกกะเป๋าบนข้างขวา ดังนี้

ก. สถานายกกรรมการกลาง ลูกเสือในรูปสามเหลี่ยม ๔ ขอบ

ข. ผู้ตรวจการใหญ่ ลูกเสือในรูปสามเหลี่ยม ๓ ขอบ

ค. ผู้ตรวจการ ลูกเสือในรูปสามเหลี่ยม ๒ ขอบ

ง. รองผู้ตรวจการ ลูกเสือในรูปสามเหลี่ยม ๑ ขอบ

ผู้ตรวจการ รองผู้ตรวจการ ตีอักษรย่อนามมณฑล
ที่คอเสื้อด้วย

ข้อ ๓ เจ้าหน้าที่ในสภากรรมการกลาง มีอุปนายก เลขานุการ กรรมการ กับสภานายกกรรมการมณฑล ให้แต่งเครื่องแบบชั้นผู้ตรวจการใหญ่ ตีเครื่องหมายลูกเสือในวงกลม ส่วนสภานายกกรรมการมณฑล ใช้อักษรย่อนามมณฑลติดที่คอเสื้อ และแถบข้อมือใช้สีตามมณฑล

ข้อ ๔ เจ้าหน้าที่ในสภากรรมการมณฑล มีอุปนายก เลขานุการ กรรมการประจำและกรรมการพิเศษ ให้เทียบชั้นผู้ตรวจการ แต่ตีเครื่องหมายลูกเสือในวงกลม

ข้อ ๕ เจ้าหน้าที่แผนกอุปนายกสภากรรมการกลาง และแผนกเลขานุการสภากรรมการกลาง ชั้นหัวหน้าเทียบชั้นผู้ตรวจการ ชั้นรองลงไปเทียบชั้นรองผู้ตรวจการ ตีเครื่องหมาย อ. หรือ ส. ตามแผนก

ข้อ ๖ เครื่องหมายพิเศษ นอกจากเจ้าหน้าที่โดยตรงจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้อื่นซึ่งมีคุณูปการหรือเกี้ยวข้องแก่การลูกเสือแต่งเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ลูกเสือได้ตามชั้นที่จะทรงพระราชดำริเห็นสมควร ผู้ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แต่งเป็นพิเศษเช่นนี้ ให้ใช้ลูกเสือในรูปไข่เป็นเครื่องหมาย

๒๑๕

ข้อ ๗ สตรีที่เป็นเจ้าหน้าทูลกระเสื่อ หรือที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แต่งเป็นพิเศษ ให้ใช้กะโปรงแทนกางเกงเครื่องแต่งกายอื่นนอกนั้นอย่างเดียวกับชาย

ข้อ ๘ การแต่งกายตามชั้นที่กล่าวมาแล้วทุกชั้น จะใช้แต่เครื่องหมายบอกชั้นอย่างเดียวกัน ติดต่อกันเสื้อเหนือกะเป่าบนข้างขวาในเวลาแต่งปกติก็ได้ไม่ว่าในเวลาใด

ประกาศแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน หน้า ๒๖๒)

ประกาศ

ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ในท้องที่หัวเมือง
จังหวัดอ่างทอง จังหวัดประทุมธานี และจังหวัดชัยภูมิ
ในมณฑลอยุธยา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า
ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ รัตน
โกสินทรศก ๑๒๘ มีว่า ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในหัวเมืองมณฑลใดเมื่อใดด้วย ก็
จะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาต่อไปภายหลังนั้น

บัดนี้ได้ทรงทราบได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทว่า ในท้องที่จังหวัด
อ่างทอง จังหวัดประทุมธานี และจังหวัดชัยภูมิ มีผู้นิยม
ใช้รถยนต์เดินรับจ้างหาผลประโยชน์ในทางรับส่งคนโดยสาร
และสินค้ามากรายหลายเจ้าของ และต่อไปยิ่งจะเจริญขึ้น
โดยลำดับ อีกประการหนึ่งจังหวัดอื่น ๆ ในมณฑลอยุธยา
นอกจากสามจังหวัดนี้ก็ได้ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์
แล้ว สมควรจะออกประกาศให้ใช้ทั่วทุกจังหวัดเพื่อควบคุม
การใช้รถยนต์ที่สัญจรไปมาตามทางหลวง รักษาความปลอดภัย

ของประชาชน บ่อนักกษัตริย์อันจะพึงมีแก่ทรัพย์สัน
และชีวิตบุคคล ทั้งให้การบังคับบัญชาเป็นระเบียบเรียบร้อย
ตามกฎหมายข้อบังคับของกรมทาง ว่าด้วยระเบียบการไต่สวน
พาหนะบนทางหลวงของแผ่นดินและมณฑล ลงวันที่ ๖
สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ และสะดวกแก่การตรวจตรารถยนต์
เดินทางคาบเกี่ยวระหว่างจังหวัด

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์
ร.ศ. ๑๒๘ และประกาศแก้ไขเพิ่มเติมลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน
พ.ศ. ๒๔๖๐ กับพระราชบัญญัติรถยนต์แก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๔๖๕ ในท้องที่จังหวัดอ่างทอง จังหวัดประทุมธานี
และจังหวัดชัยภูมิ ในมณฑลอยุธยา ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๗๑ เป็นต้นไป

ให้เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ผู้บัญชาการ
กรมทางจัดตั้งเจ้าพนักงานสำหรับทำการทะเบียนและอื่น ๆ ให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถลาก
รถจ้าง รถยนต์ ขนาดเกวียนและล้อเลื่อน พ.ศ. ๒๔๖๕
นั้น

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน หน้า ๒๖๗)

ประกาศกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
ตั้งเจ้าพนักงานทำการจดทะเบียนรถยนต์ ในท้องที่
จังหวัดอ่างทอง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และจังหวัดชัยภูมิ
ในมณฑลอยุธยา

ตามที่ได้มีประกาศกระแสพระบรมราชโองการลงวันที่ ๑๕
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐ ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์
ร.ศ. ๑๒๘ และประกาศแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๐ กับพระ
ราชบัญญัติรถยนต์แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๕ ในท้องที่
จังหวัดอ่างทอง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และจังหวัดชัยภูมิ ใน
มณฑลอยุธยา

เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ผู้บัญชาการกรม
ทางขอประกาศให้ทราบว่า ได้จัดตั้งเจ้าพนักงานทำการจด
ทะเบียนและออกใบอนุญาตจัดการตามพระราชบัญญัติที่กล่าว
ข้างต้น ประจำท้องที่ใน จังหวัดนั้น ๆ มีรายนาม จังหวัด
ตำแหน่งเจ้าพนักงาน และสำนักงานสำหรับที่จดทะเบียนแจ้ง
อยู่ในบัญชีต่อท้ายประกาศนี้

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
นายพลเอก บรูณ์ตรีไชยากร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน หน้า ๒๖๕)

บัญชีรายนามตำแหน่งเจ้าพนักงานและสำนักงาน
สำหรับทำการจัดทะเบียนรถยนต์ประจำจังหวัดอ่างทอง
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และจังหวัดชัยภูมิ ในเขตชลประทาน

จังหวัด	ตำแหน่ง เจ้าพนักงาน	สำนักงานสำหรับ จัดทะเบียน	อักษรย่อทบย แผ่นโลหะจารึก เลขหมายทะเบียน รถยนต์ประจำ จังหวัด	หมายเหตุ
อ่างทอง	นายช่าง นายด่าน ภาคกลางกรมทาง	ทำการไปรษณีย์ อ่างทอง	อ. ง.	นายไปรษณีย์ เป็นผู้ช่วย
ประจวบคีรีขันธ์	" "	ทำการไปรษณีย์ ประจวบคีรีขันธ์	ป. ท.	" "
ชัยภูมิ	" "	ทำการไปรษณีย์ ชัยภูมิ	ช. จุ.	" "

ประกาศกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
แผนกไปรษณีย์

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ตราไปรษณียากร
รัชกาลที่ ๖ ราคาดวงละ ๑๕ สตางค์ (สีแดง) เป็นดวงละ
๕ สตางค์ ๑๙๓,๐๐๐ ดวง แก่ราคาดวงละ ๒๘ สตางค์
(สีน้ำตาล) เป็นดวงละ ๑๐ สตางค์ ๕๐๐,๐๐๐ ดวง และแก้
ไปรษณีย์บัตร ชนิดราคา ๕ สตางค์เป็น ๓ สตางค์ ๕๐๐,๐๐๐ แผ่น
ด้วยเลขไทยและเลขอารบิก ไปรษณียากรแก้เป็น ๕ สตางค์
และ ไปรษณีย์บัตร แก้เป็น ๓ สตางค์นี้พิมพ์แก้ด้วยหมึกสีดำ
ไปรษณียากรแก้เป็น ๑๐ สตางค์นี้พิมพ์แก้ด้วยหมึกสีแดง
ทั้งนี้เพื่อออกใช้ให้พอแก่ความต้องการ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม
พุทธศกนี้ เป็นต้นไป.

ประกาศมาณวันที่ ๘ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

มหาอำมาตย์ตรี พระยาพิพิธสมบัติ

เสนาบดีเสด็จไปราชการ

ปลัดทูลฉลองลงนามแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๘ ธันวาคม หน้า ๒๗๒)

ประกาศ

ขกกรมทำขวามาขั้ในกระทรวงมหาดไทย

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกัน

ด้วยทรงพระราชดำริเห็นว่า กรมทำขวาซึ่งในเวลาอันสังกัดขั้ในอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศนั้น ถ้าได้ย้ายมาสังกัดขั้ในกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นเจ้ากระทรวงที่ปกครองท้องที่ อยู่ตลอดทั้งในกรุงเทพฯ และหัวเมือง เหมือนอย่างกรมทำขวายั้ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ย้ายมาแต่ก่อนแล้ว จะเหมาะ แก่กาลสมัย และสะดวกเรียบร้อยดีด้วย ประการทั้งปวง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ขกกรมทำขวามาสังกัดขั้ในอยู่ในกระทรวงมหาดไทยตั้งแต่บัดนี้สืบไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม น้ ๒๓๔)

พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีอากร
พุทธศักราช ๒๔๗๐

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ทรงพระราชดำริว่า บัดนี้สมควรยกเลิกการเรียกค่าธรรมเนียมค่าเช่าใน จำนวน เงินภาษี อากร ซึ่งเรียกอยู่ตามพระราชบัญญัติการภาษีอากร ร.ศ. ๑๑๑ มาตรา ๒๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีอากร พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติการภาษีอากร ร.ศ. ๑๑๑

มาตรา ๔ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติมีหน้าที่บังคับการให้แน่ใจไปตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม หน้า ๒๒๕)

ประกาศกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ยกเลิกการเรียกเงินค่าตรวจเผา

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ประกาศตามอำนาจ
แห่ง พระราช บัญญัติ แก้ไข พระราช บัญญัติ พิกัด ภาษี ภายใน
พ.ศ. ๒๔๗๐ มาตรา ๖ ให้ทราบจงทั่วกันว่า

ตามประกาศกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ลงวันที่ ๑
สิงหาคม ร.ศ. ๑๑๒ ตั้งข้อบังคับสรรพภาษีต่าง ๆ ของราชา
ธิปไตย ข้อ ๑ ว่า ให้เจ้าพนักงานเสมียนสุลการักษ์เรียกเงิน
ค่าตรวจเผาในจำนวนเงิน ค่าภาษี สิ่งของ อันต้องด้วย พระราช
บัญญัติพิกัดภาษีภายใน ร.ศ. ๑๑๑ ตามพิกัดอัตราตั้งแจ้งอยู่ใน
ข้อ ๓ แห่งประกาศฉบับนั้น บัดนี้เห็นสมควรยกเลิกการ
เรียกเงินค่าตรวจเผานั้นเสีย

เพราะฉะนั้นการเรียกเงินค่าตรวจเผาที่กล่าวข้างต้นนี้ ให้
เป็นอันยกเลิกตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
สืบไป

หอรทัยภากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม หน้า ๒๗๖)

๒๒๔

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ

ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

โดยอาศัยอำนาจที่ได้มอบหมายไว้ใน พระราชบัญญัติยา
เสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ขอประกาศยกเว้น
ยาที่ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๕ แห่งพระราช
บัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ อีก ๑ ชนิด
อยู่ในประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก) แห่งกฎเสนาบดี
สำหรับยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ มีลำดับ
เลขที่ ข้อและจำนวนยาเสพติดให้โทษดังต่อไปนี้

๒๑. Indian Cigarettes of Grimault ใน มวน หนึ่ง มี
Cannabis Indica extract ไม่เกินกว่า ๐.๐๐๕ กรัม
(Grimault & Cie, Paris)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราช

ลงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม หน้า ๒๗๗)

ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ
ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

โดยอาศัยอำนาจที่ได้มอบหมายไว้ใน พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ขอประกาศยกเว้นยาที่ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ อีก ๑ ขนานอยู่ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดีสำหรับยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ มีลำดับเลขที่ ชื่อและจำนวนยาเสพติดให้โทษดังต่อไปนี้

๔๘. Chlorodyne "Riedel" ปรุงด้วยติงเจอร์ฝิ่นและติงเจอร์กัญชา กับไอสอสารอื่น ๆ ซึ่งมีติงเจอร์ฝิ่นไม่เกินกว่า ๓ เปอร์เซนต์ ติงเจอร์กัญชาไม่เกินกว่า ๒ เปอร์เซนต์ของไอสอสารทั้งหมด

(J.D. Riedel Aktiengesellschaft, Berlin)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๒๑ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐
มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราช
ลงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม หน้า ๒๗๘)

๒๒๖

ประกาศกระทรวงธรรมการ
ให้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
เพิ่มเติมในท้องที่มณฑลนครชัยศรี

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
บัดนี้สมควรให้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่ม
ขึ้นในท้องที่มณฑลนครชัยศรีอีก ๕ ตำบล จึงทำบัญชีเพิ่มเติม
ขยายการให้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตาม
ท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม
พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์วิไล มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ ธันวาคม หน้า ๒๗๘)

๒๒๗

บัญชีเพิ่มเติมท้องที่ที่ไ้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครชัยศรี	สุพรรณบุรี	ท่าพี่เลี้ยง จรเข้สามพัน เค็มบาง	ไผ่ขวาง กระจัน เขาพระ ท่านางเรียง ห้วยเขา ห้วยนา ป่าสะแก บ่อกรู อ้อมน้อย
	สมุทรสาคร	กระทุ่มแบน	

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลนามนซึ่งแยกจากตำบลม่วงนาและตำบลหม่ม
มาตั้งขึ้นใหม่

มณฑลนครราชสีมาแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้
โอนท้องที่จากตำบลม่วงนา อำเภอห้วย จังหวัดกาฬสินธุ์
๑๓ หมู่บ้าน และจากตำบลหม่ม อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัด
เดียวกัน ๒ หมู่บ้าน มารวมตั้งขึ้นเป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า
“ตำบลนามน” ขึ้นอำเภอห้วย ตำบลม่วงนาและตำบล
หม่ม ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ในคราวเดียวกันแล้ว
เหตุฉนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า ตำบลนามนซึ่งแยกมา
จากตำบลม่วงนา และตำบลหม่ม เป็นอันได้ประกาศใช้
พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๒๘๔)

พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว

พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า
 โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า พระราชบัญญัติธนบัตร
 เพิ่มเติมชั่วคราว (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๖๐ และพระราช
 บัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๖๕ ซึ่งให้เสนาบดี
 กระทรวงพระคลังมหาสมบัติมีอำนาจถอนเงินสำรองธนบัตร
 ไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบห้าแห่งราคาธนบัตรที่ปวงที่คงออกใช้อยู่
 ไปลงทุนหาประโยชน์นั้น จะเป็นอันหมดเขตต์ในวันที่ ๑๐
 มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๐ และบัดนี้สมควรจะขยายเวลาใช้พระ
 ราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๖๐
 นั้น ต่อไปอีก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกัน
 ว่า พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว (ฉบับที่ ๑)
 พ.ศ. ๒๔๖๐ นั้น ให้คงใช้อยู่ต่อไปอีกหนึ่งปี นับตั้งแต่
 วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๘ มกราคม หน้า ๓๘๕)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ออกโดยพระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว
(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๖๑

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสุภโยกเกษม เสนาบดี
กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ขอประกาศตามความในพระ
ราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๖๑
ให้ทราบทั่วกันว่า

ตามความในประกาศลงวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕
มีว่า เมื่อมีผู้นำธนบัตรมาแลกเงินที่กรมธนบัตร ให้เจ้า
พนักงานดจ่ายเงินตราตามจำนวนเงินที่แจ้งในธนบัตรนั้นจน
วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๐

และโดยเหตุว่าเป็นการสมควรที่จะขยายกำหนด เวลา ทั้งด
จ่ายเงินตรารับแลกธนบัตรต่อไปอีก

เพราะฉะนั้นเมื่อมีผู้นำธนบัตรมาแลกเงินที่กรมธนบัตร ให้
เจ้าพนักงานดจ่ายเงินตราตามจำนวนเงินที่แจ้งในธนบัตรนั้น
ต่อไปอีกจนถึงวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๑

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

สุภโยกเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๘ มกราคม หน้า ๒๗๖)

ประกาศเพิ่มเติม
ไม้หวงห้าม ในมณฑลนครศรีธรรมราช

ตามความในพระราชบัญญัติรักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๘ ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีมีอำนาจเพิ่มเติมชนิดไม้ประเภทหวงห้ามเข้าใหม่ หรือถอนของเก่า ออกตามที่เห็นสมควรได้นั้น

บัดนี้ ปรากฏว่า ไม้เถียงเป็นไม้ที่ใช่ประโยชน์ได้อย่างดี เพื่อให้เป็นการเสียหายแก่พืชพันธุ์ การตัดฟันสมควรจะ ให้อยู่ในความบังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ เพื่อยังประโยชน์ ตามความมุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัติรักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมไม้เถียงไว้เป็นไม้ ประเภทหวงห้ามชนิดที่ ๒ ขนาดเล็กที่สุดวัดโดยรอบสำหรับการ ตัดฟัน ๔๐ เซ็นติเมตร วัดสูงจากพื้นดิน ๑๕๐ เซ็นติเมตร อัตราค่าภาคหลวง ๑๐๐ ซัก ๑๐ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรราชการ

ประกาศมาณวันที่ ๒ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๘ มกราคม หน้า ๒๕๗๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
เพิ่มเติมในท้องที่มณฑลนครราชสีมา

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
บัดนี้สมควรใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่ม
ขึ้นในท้องที่มณฑลนครราชสีมาอีก ๔ ตำบล จึงทำบัญชี
เพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม
พ.ศ. ๒๔๗๐

ประกาศแต่วันที่ ๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๘ มกราคม หน้า ๒๘๘)

๒๓๓

บัญชีเพิ่มเติมห้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	ชุมพวง	น้ำอ้อม	บึงมูล รุง ชำ ละตาน

๒๓๔

ประกาศ
เพิ่มเติมชนิดไม้ประเภทหวงห้าม
ในมณฑลพิษณุโลก

ตามความในพระราชบัญญัติรักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๘ และ ๙ ว่า เมื่อได้กำหนดชนิดและขนาดไม้กับ อัตราค่าภาคหลวงแล้ว ให้เสนาบดีที่มีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามได้ตามแต่จะเห็นสมควร

บัดนี้ ปรากฏว่าในมณฑลพิษณุโลกไม้บางอย่าง ซึ่งแต่ก่อนหาได้ใช้ทำประโยชน์ไม่ มาบัดนี้ได้มีการตัดฟันเป็นสินค้าโดยแพร่หลาย ถ้าไม่ควบคุมการตัดฟันไว้ไม่เหล่านี้น่าจะศูนย์พินาศสูญเสียดัง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมไม้บางอย่างเข้าในประเภทหวงห้ามตามบัญชีท้ายประกาศนี้ แต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๗ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๕ มกราคม หน้า ๒๕๐)

บัญชีประเภทชนิด ขนาด และอัตราค่าภาคหลวงไม้ที่
ประกาศเพิ่มเติมเป็นไม้ประเภทห้ามในมณฑลพิษณุโลก

ประเภท หวงห้าม ชนิดที่	ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุดวัด โดยรอบลำต้นสูง จากพื้นดิน ๑๕๐ เซ็นติเมตรเป็น เช่นต้นเมตร เช่นต้นเมตร	อัตราค่าภาค		หมายเหตุ
			หลวงเมตร ลูกบาศก์ละ	บาท สด.	
๓	ไม้ยมหิน	๑๕๐	๑	๕๐	
๓	ไม้รกฟ้าหรือไมกอง	๗๕	๑	๕๐	
๓	ไม้แหน	๑๕๐	๑	—	
๓	ไม้สะทิด	๗๕	๑	—	
๓	ไม้คุณ	๑๐๐	๑	—	

หมายเหตุ ถ้าไม้ต่าง ๆ เก็บค่าภาคหลวงเมตรลูกบาศก์ละ ๔๐ สตางค์

๒๓๖

ประกาศกระทรวงธรรมการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

เพิ่มเติมในท้องที่มณฑลพายัพ

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
บัดนี้สมควรใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ เพิ่ม
ขึ้นในมณฑลพายัพอีก ๘ ตำบล จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการ
ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตามท้าย
ประกาศ^๕และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๐
เป็นต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๕ มกราคม หน้า ๒๑๒)

๒๓๗

บัญชีเพิ่มเติมท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
	ลำปาง	เมืองลำปาง	ชมภู ลำปางกลาง
		เมืองลอง	เวียงต้า ต้าผามอก ทุ่งแล้ง
		แม่ทะ	นาคร้ว นาคต ป่าตัน

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดการแบ่งที่ดินในตำบลโคกโพธิ์หักให้แก่ราษฎร

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่การสงวนที่ดินในตำบลโคกโพธิ์หักไว้เป็นที่สำหรับเลี้ยงปศุสัตว์นั้น ไม่มีความจำเป็นต่อไปในเวลานี้ สมควรจะใช้ที่ดินซึ่งกล่าวมาเพื่อการเพาะปลูก เป็นการบำรุงกสิกรรม ส่งเสริมชาวนาผู้กำลังน้อยให้มีอุตสาหกรรมตั้งตนเป็นหลักแหล่งในที่ดิน

และโดยที่วิธีอันสะดวกที่สุดซึ่งจะให้พระราชประสงค์ซึ่งความสำเร็จได้ ก็คือจัดแบ่งที่ดินดังกล่าวมาข้างต้นนั้นให้แก่ราษฎรผู้สามารถทำการเพาะปลูกได้เอง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า พระราชกฤษฎีกา กำหนดการแบ่งที่ดินในตำบลโคกโพธิ์หักให้แก่ราษฎร

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ประกาศให้ที่ตำบลโคกโพธิ์หักเป็นที่สำหรับเลี้ยง และพะสมโค ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ร.ศ. ๑๒๓ นั้นให้ยกเลิก โดยพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินซึ่งสงวนไว้ในตำบลโคกโพธิ์หักนั้น ให้แบ่ง ให้แก่บุคคลผู้ขอ ตามที่ข้าหลวงพิเศษซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งโดยพระราชกฤษฎีกานี้จะเห็นสมควร แต่ว่าการแบ่งที่ดินนั้นให้ข้าหลวงพิเศษแบ่งไว้ ละเพาะแก่ผู้ขอซึ่งสามารถและรับจะทำการเพาะปลูกเองในที่ดินนั้น แต่ในครั้งหนึ่งจำนวนที่ดินซึ่งจะแบ่งให้หนึ่งไม่ให้เกิน ๕๐ ไร่

มาตรา ๕ ให้ผู้ขอขึ้นเรื่องราวขอแบ่งที่ดินต่อข้าหลวงพิเศษ ในเรื่องราวนั้นต้องระบุชื่อ สำนักที่อยู่ จำนวนคน ในครอบครัว และถ้ามีที่ดินของตนทำการเพาะปลูกอยู่แล้วเท่าใด ก็ให้แสดงจำนวนเนื้อที่มาด้วย เมื่อข้าหลวงพิเศษได้ไต่สวนสอบข้อความที่กล่าวไว้ในเรื่องราวนั้นแล้ว เห็นว่าเป็นผู้ที่กำลังสมควรจะได้รับแบ่งที่ดินไปทำการเพาะปลูกตามความมุ่งหมายของพระราชกฤษฎีกานี้ ก็ให้กำหนดเนื้อที่ให้พอสมควร

มาตรา ๖ การจัดแบ่งที่ดินนั้น ถ้าได้มีผู้เข้ามาตั้งอยู่แล้วโดยละเมิดต่อประกาศ ปี ร.ศ. ๑๒๓ ท่านว่ามีต้องคำนึงถึง

การที่ได้เข้ามาตั้งอยู่ก่อนนั้น แต่ว่าถ้าผู้ที่ได้เข้ามาตั้งอยู่แล้ว แสดงให้เห็นที่พอใจข้าหลวงพิเศษว่า สามารถทำการเพาะปลูกในที่ดินนั้นได้ไซ้ร้ ท่านว่าข้อที่ได้เข้ามาตั้งอยู่โดยละเมิดนั้นไม่เป็นเหตุตัดสิทธิที่จะได้รับแบ่งที่ดิน

มาตรา ๗ ที่ดินที่ได้จัดแบ่งให้แก่ราษฎรตามพระราชกฤษฎีกานี้ ท่านว่าภายในสามปีนับแต่ได้รับแบ่งนั้น ห้ามมิให้โอนให้แก่ผู้อื่นในทางใดๆ นอกจากในทางสืบทอดหรือในทางพินัยกรรม

มาตรา ๘ ให้ข้าราชการผู้มีนามต่อไปนี้เป็นข้าหลวงพิเศษตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

(๑) มหาอำมาตย์ตรี พระยาสุรเกษตรโรจน อธิบดีกรมทะเบียนที่ดิน

(๒) อำมาตย์เอก พระยาราชเสนา เจ้ากรมการปกครอง

(๓) อำมาตย์เอก พระยาวิภาคภูวดล เจ้ากรมรังวัดที่ดิน

มาตรา ๙ ให้ข้าหลวงพิเศษมีอำนาจและหน้าที่ดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) รับเรื่องราวขอแบ่งที่ดินดังกล่าวมาในมาตรา ๔

(๒) หมายเรียกผู้ยื่น เรื่องราวและผู้อื่นมา เป็นพยาน เพื่อสอบข้อความที่กล่าวในเรื่องราว เพื่อให้ข้าหลวงพิเศษ

๒๕๑

เห็นเป็นที่พอใจว่า ผู้นั้นสามารถทำการเพาะปลูกในที่ดินได้ และเพื่อจะให้การในข้ออื่น ๆ อันจะยังให้การจัดแบ่งที่ดินนั้น เป็นไปโดยยุติธรรมภายในความมุ่งหมายแห่งพระราชกฤษฎีกานี้

ในการใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมานี้ ท่านให้ ใช้กฎหมายลักษณะวิธีพิจารณาความแพ่งและกฎหมายลักษณะ พยานบังคับโดยอนุโลม

คำตัดสินแบ่งที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้ ท่านว่าให้ใช้ได้ต่อ เมื่อ ข้าหลวง พิเศษเห็น ชอบ พร้อมกัน และ ลงชื่อ ทง สามนาย

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๒ มกราคม หน้า ๕๔๔)

๒๔๒

ประกาศ
เรื่อง ขาเสพยัตติให้โทษ

ขอประกาศโฆษณาจำนวนขาเสพยัตติให้โทษ ตามความ
ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติขาเสพยัตติให้โทษ ซึ่งได้นำ
เข้ามา ได้ขายไป และที่ยังคงเหลืออยู่เมื่อสิ้นปี ตามที่
ได้รายงานไปยังสันนิบาตชาติสำหรับปีคริสต์ศักราช ๑๙๒๖
(พ.ศ. ๒๔๖๘-๒๔๖๙) ตั้งแจ้งอยู่ในบัญชีต่อไปนี้

กรมสาธารณสุข

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๒ มกราคม หน้า ๒๕๘)

(๒๔๒ ก.)

บัญชีรายงานประจำปี แสดงจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งมีอยู่ ได้นำเข้ามา ได้ขายไป และที่คงเหลืออยู่
ประจำปี คฤศตศักราช ๑๙๒๖ (พ.ศ. ๒๔๖๘-๒๔๖๙)

ชื่อยา เสพติดให้โทษ	รายการรับ				รายการจ่าย			คงเหลือ
	ยกมาจาก ก.ศ. ๑๙๒๕	กรมสาธารณสุข สั่งซื้อจาก ต่างประเทศ	จากที่ต่าง ๆ ภายใน ประเทศ	รวมรับ	คลังยาเสพติด ให้โทษได้ขายไป	จ่ายโดย เหตุอื่น	รวมจ่าย	
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
Morphine	๒๕๒๒.๕๗๒๐	๒๓๐.๕๔๖๐	๖๑.๖๑๐๕	๒๘๑๕.๖๒๒๕	๗๘๒.๕๕๐๐	๒๓๕.๓๕๕๕	๑๐๑๘.๓๘๕๕	๑๗๕๖.๗๓๗๐
Cocaine	๔๗๗๑.๔๐๒๕	๒๔.๔๔๐๐	๕๒.๔๑๐๕	๔๘๘๘.๒๕๓๐	๗๐๓.๕๘๐๐	๑๓๓.๗๕๘๐	๘๓๗.๓๓๘๐	๔๐๕๐.๕๑๕๐
Heroin	๓๕๐.๐๔๔๐	๑๕๖.๘๓๐๐	๒๗๔.๐๓๓๕	๗๖๐.๙๐๗๕	๒๕๕.๑๖๔๐	๓๐.๑๓๐๐	๒๘๕.๒๙๔๐	๕๗๕.๖๑๓๕
Opium	๔๔๘๔๗.๕๘๑๕	๓๐๗๒.๕๐๐๐	๑๐๔๕.๐๒๒๕	๔๘๙๖๕.๕๐๔๐	๑๐๕๗๖.๓๔๐๐	๖๑๕๕.๗๒๕๐	๑๖๗๓๒.๐๖๕๐	๓๒๒๓๓.๔๓๕๐
Codeine	๒๕๖๘.๗๖๑๐	—	๕๗๕.๕๗๗๕	๓๑๔๘.๓๓๘๕	๕๐.๕.๒๖๐๐	๑๐๕๕.๒๗๕๐	๑๖๐๔.๕๓๕๐	๑๕๔๓.๘๐๔๕
Papavetine	๑๒.๐๐๐๐	—	—	๑๒.๐๐๐๐	—	—	—	๑๒.๐๐๐๐
Narceine	๓.๐๐๐๐	—	—	๓.๐๐๐๐	—	๓.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	—
Dionine	—	๒๘.๓๕๐๐	—	๒๘.๓๕๐๐	—	—	—	๒๘.๓๕๐๐
Eukodal	๑๓๘๗.๒๐๐๐	—	๓๕.๐๕๐๐	๒๔๒๒.๒๕๐๐	๖๐.๐๐๐๐	๕๐๖.๑๐๐๐	๕๖๖.๑๐๐๐	๘๕๖.๑๕๐๐
Camabid Indica	—	—	๑๕๐๑๗.๐๐๕๐	๑๕๐๑๗.๐๐๕๐	—	๑๖.๗๒๘๐	๑๖.๗๒๘๐	๑๕๐๐๐.๒๗๗๐

หมายเหตุ ยอดจำนวนยาในช่องยกมา (ช่อง ๒) ในปีนี้ ต่ำกว่ายอดคงเหลือเมื่อสิ้นปี ค.ศ. ๑๙๒๕ นั้น ก็เพราะได้ตัดจำนวนยาที่รับทางเครดิต (สมมุติไม่ใช่ตัวยาจริง) ซึ่งรวมอยู่ในรายงานประจำปี ค.ศ. ๑๙๒๕ นั้นออก คือ Morphine 99,7585 Grams, Cocaine 11,3100 Grams, Heroin 151,9255 Grams, Opium 1038,3330 Grams, Codeine 9,5910 Grams จำนวนยาเครดิตสมมุตินี้ ใน ค.ศ. ๑๙๒๗ และปีต่อ ๆ ไป จะไม่นำมาแสดง ช่อง ๕ เป็นจำนวนยาที่รับซื้อจากผู้ถือใบอนุญาตรับ ยึด และนำส่ง ช่อง ๗ ผู้ถือใบอนุญาตรับคืนไป ส่งคืนประเทศเดิม จำหน่ายสูญหาย และที่ได้ทำลาย

สำนักหอสมุด

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่องยกเว้นการปฏิบัติบางอย่างตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถือตัวโดยสารรถไฟทอดเตี่ยวผ่านพระราชอาณาจักรสยาม และบุคคลที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ใกล้พรมแดนซึ่งเดินทางผ่านไปมาชั่วคราว

ตามความในท้ายมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐ มีความว่า ให้เสนาบัตมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติตามความในมาตรา ๖ อนุมาตรา ๑ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง แก่

(ก) คนโดยสารรถไฟหลวง ถือตัวทอดเตี่ยวตลอดเพียงแต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศสยามไปนอกพระราชอาณาเขตต์

(ข) บุคคลซึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกัน เดินทางข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวนั้น

อาศัยข้อความใน บทบัญญัติ ดังกล่าวแล้วนี้ เสนาบัตกระทรวงมหาดไทยขอประกาศว่า ให้ยกเว้นการปฏิบัติตามความที่กล่าวนั้น แก่

(ก) บุคคลต่างตัวที่โดยสารรถไฟหลวงถือตัวทอดเตี่ยวตลอดผ่านมณฑลนครสวรรค์และมณฑลปัตตานี

๒๕๕

(ข) บุคคลต่างด้าวซึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนต่างประเทศ อันเป็นตำบลโลกก็เคียงติดต่อกับพระราชอาณาจักรเดินทางข้าม พรมแดนไปมาชั่วคราวในท้องที่โลกก็เคียงกับพรมแดนนั้น ใน มณฑลจันทบุรี มณฑลปราจีน มณฑลนครราชสีมา มณฑลอุดร มณฑลพายัพ มณฑลพิษณุโลก มณฑลนครสวรรค์ มณฑลราชบุรี มณฑลนครศรีธรรมราช มณฑลปัตตานี และ มณฑลภูเก็ต เสียตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๕๗๐

นายพลเอก ชุคล

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ วันที่ ๒๕ มกราคม หน้า ๓๐๐)

๒๔๕

ประกาศกรมสาธารณสุข

กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งจะต้องใช้ใน

พระพุทธศักราช ๒๔๗๑

ตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ อธิบดีกรมสาธารณสุขขอประกาศ
โดยอนุมัติของเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย กำหนดจำนวนยา
เสพติดให้โทษซึ่งเห็นว่าจะต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๔๗๑ ดังต่อไปนี้

มอร์ฟีน (Morphine) พันกรัม (๑,๐๐๐ กรัม) ในของ
ปรุ่่งต่อไปนี้

ทาร์เตรด (Tartate)

ผง (Powder)

ซัลเฟต (Sulphate)

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แแรงเม็ดละ
๐.๐๐๕๔ กรัม ๐.๐๐๘ กรัม ๐.๐๑๑ กรัม ๐.๐๑๕ กรัม ๐.๐๑๖ กรัม
๐.๐๒ กรัม ๐.๐๓ กรัม ๐.๐๖๕ กรัม

กับอะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๐๕๔ + ๐.๐๐๐๒๖ กรัม ๐.๐๑๖ + ๐.๐๐๐๔๓ กรัม ๐.๐๓๒ +
 ๐.๐๐๐๖ กรัม ๐.๐๑๑ + ๐.๐๐๐๖๕ กรัม

กับสตรีกนิน ซัลเฟต (Strychnine Sulphate) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๑๖ + ๐.๐๐๑๐๘ กรัม

กับเออร์กอทิน ไซเตรด (Ergotine Citrate) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๑๑ + ๐.๐๐๐๖๕ กรัม

น้ำบรรจุอัมพูเลส (Solution in Ampoules) แรงอัมพูเลส
 ๐.๐๑ กรัม ๐.๐๑๕ กรัม ๐.๐๑๖ กรัม ๐.๐๒ กรัม และ ๐.๐๓ กรัม

กับอะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงอัมพูเลส
 ๐.๐๐๘ + ๐.๐๐๐๓ กรัม ๐.๐๑ + ๐.๐๐๐๓ กรัม ๐.๐๑๕ + ๐.๐๐๐๔ กรัม
 ๐.๐๑๕ + ๐.๐๐๐๖ กรัม ๐.๐๓ + ๐.๐๐๐๖๕ กรัม

ไฮโดรโคโลไรด์ (Hydrochloride)

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๑ กรัม ๐.๐๑๑ กรัม ๐.๐๑๖ กรัม

อะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๑๑ + ๐.๐๐๐๘ กรัม

น้ำบรรจุอัมพูเลส (Solution in Ampoules) แรงอัมพูเลส
 ๐.๐๑ กรัม ๐.๐๑๕ กรัม ๐.๐๑๖ กรัม ๐.๐๒ กรัม

กับอะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงอัมพลละ
 ๐.๐๑+๐.๐๐๐๓ กรัม ๐.๐๑๖+๐.๐๐๐๓ กรัม ๐.๐๒+
 ๐.๐๐๐๓ กรัม ๐.๐๑๕+๐.๐๐๐๔ กรัม

กับสะโคโปลามีน (Scopolamine) แรงอัมพลละ ๐.๐๑๕+
 ๐.๐๐๐๑๒ กรัม

ไฮโชนคาร์ตอยด์ (Hyocine Cartoid)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๐๘๑ กรัม

โคคาอีน (Cocaine) เจ็ตร้อยกรัม (๗๐๐ กรัม) ใน
 ของปรุ๋งต่อไปนี้

ติงเจอร์โคคา (Tincture Coea)

โทรปา โคคาอีน (Tropa Cocaine)

ผง (Powder)

ไฮโดรคลอไรด์ (Hydrochloride)

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
 ๐.๐๐๖๕ กรัม ๐.๐๓๒ กรัม

น้ำบรรจุอัมพลส์ (Solution in Ampoules) แรงอัมพลละ
 ๐.๐๑ กรัม ๐.๐๒ กรัม ๐.๐๓ กรัม และ ๐.๐๕ กรัม

เฮโรอิน ไฮโดรคลอไรด์ (Heroin Hydrochloride)

ห้ำร้อยกรัม (๕๐๐ กรัม) ในของปรุ่่งต่อไปนี้

ผง (Powder)

เม็ดสำหรับกินแรงเม็ดละ ๐.๐๐๑ กรัม ๐.๐๐๒๖ กรัม
๐.๐๐๒๗ กรัม ๐.๐๐๕๔ กรัม ๐.๐๐๖๕ กรัม ๐.๐๑ กรัม
๐.๐๑๓ กรัม ๐.๐๑๕ กรัม และ ๐.๐๑๖ กรัม

เม็ดแบนสำหรับฉีดยัด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
๐.๐๐๕๔ กรัม ๐.๐๑๑ กรัม และ ๐.๐๑๖ กรัม

ฝิ่นยา (Medicinal Opium) หนึ่งหมื่นห้าพันกรัม

(๑๕.๐๐๐ กรัม) ในของปรุ่่งต่อไปนี้

ผง (Powder)

เอ็กสแตร์กัตต์ (Extract)

ลิกวิดเอ็กสแตร์กัตต์ (Liquid Extract)

ฝิ่นเม็ดขนาดแรง ๐.๐๖๕ กรัม

โคเดอีน (Codeine) เจ็ดร้อยกรัม (๗๐๐ กรัม) ใน
ของปรุ่่งต่อไปนี้

อัลกาลอยด์ (Alkaloid)

ซัลเฟต (Sulphate)

ฟอสเฟต (Phosphate)

ไฮโดรคลอไรด์ (Hydrochloride)

ผง (Powder)

เม็ดสำหรับแทงฉีดยา (Hypodermic Tablets) แรงแม็ดละ
๐.๐๑๖ กรัม และ ๐.๐๓ กรัม

เม็ดสำหรับกินแรงแม็ดละ ๐.๐๑๖ กรัม

ปุลโมเซรัม (Pulmosérum Bailly) แรงแขวดละ ๐.๑๘ กรัม

กัญชา (Cannabis Indica) ร้อยกรัม (๑๐๐ กรัม)

ในของปรุงต่อไปนี้

ติงเจอร์ (Tincture)

เอ็กสแตร์กัต (Extract)

บันโตปน (Pantopon) ร้อยกรัม (๑๐๐ กรัม)

ในของปรุงต่อไปนี้

ผง (Powder)

น้ำบรรจุอัมพูลส์ (Solution in Ampoule^s) แรงแม็ดละ
๐.๐๑๕ กรัม และ ๐.๐๓ กรัม

ไดโอนีน (Dionine) สิบกรัม (๑๐ กรัม) ในของปรุง
ต่อไปนี้

๒๕๐

ผง (Powder)

ปะปาเวรีน (Papaverine) ห้าสิบกกรัม (๕๐ กรัม)

ในของปรุงต่อไปนี้

น้ำบรรจุอัมพูลส์ (Solution in Ampoules)

เฟรนิกซ์ (Freinix) แรงอัมพูลละ ๐.๐๔ กรัม

ยูโคดัล (Eukodal) ร้อยกรัม (๑๐๐ กรัม) ในของปรุง

ต่อไปนี้

ผง (Powder)

น้ำบรรจุอัมพูลส์ (Solution in Ampoules) แรงอัมพูลละ
๐.๐๒ กรัม

กรมสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

พระโกษะกัจฉิต

เซ็นแทนอธิบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๘ มกราคม หน้า ๓๐๑)

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
เรื่องกำหนดเขตตัดหวงห้ามป่าไม้ไว้ในราชการ
ของกรมรถไฟหลวงแห่งกรุงสยาม

เสนาบดีกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รับพระบรมราชโองการ
ใส่เกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกัน
ว่าราชการของกรมรถไฟหลวง ซึ่งต้องการใช้ไม้ใช้ฟันอยู่
เป็นเนืองนิจนั้น ยังห้ามป่าอันจะหาไม้มาใช้ได้เป็นการ
แน่นอนไม่ ถ้าไม่จัดการหาที่ป่าสงวนไว้เพื่อการนี้เสียแต่
บัดนี้ เป็นส่วนหนึ่งต่างหากบ้างแล้ว ความขัดข้องในเรื่อง
ใช้ไม้และฟันของกรมรถไฟหลวง อาจเกิดขึ้นในเวลาข้าง
หน้าได้ ซึ่งมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้สงวน
ป่าไม้ริมทางรถไฟสายใต้ ที่ตำบลบ้านนา อำเภอบ้านนา
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไว้สำหรับราชการกรมรถไฟหลวง ๑ แปลง
มีกำหนดเขตต์ทางด้านตะวันออกติดทางรถไฟแต่หลักกิโลเมตร
๖๖๒ ถึงหลักกิโลเมตร ๖๗๓ ทางด้านเหนือขึ้นเป็นมุมฉาก
กับทางรถไฟตั้งแต่หลักกิโลเมตร ๖๖๒ ออกไปทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือเป็นระยะทางยาวประมาณ ๕ กิโลเมตร ทางด้าน
ใต้ขึ้นเป็นมุมฉากกับทางรถไฟ ตั้งแต่หลักกิโลเมตร ๖๗๓

๒๕๒

ออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นระยะทางยาวประมาณ ๑๑ กิโลเมตร มีเนื้อที่รวมทั้งสิ้นประมาณ ๖๕,๑๓๐ ไร่ ตั้งแจ่งอยู่ในแผนที่กรมป่าไม้ และที่กรมรถไฟหลวง ตั้งแต่วันที่ประกาศนี้เป็นต้นไป ห้ามมิให้ผู้อื่นผู้ใดตัดไม้ตัดฟัน ชักลาก หรือขนออกจากป่า เจาะเผาต้นยาง ทำไร่หรือจับจองที่ดินในป่าที่กล่าวนี้เป็นอันขาด

กระทรวงเกษตรราชการ

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

พระยาสุรพกิจเกษตรการ

ลงนามแทนเสนาบดีกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ปี ๓๓๐)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลหนองแวง อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี
ซึ่งยุบและแบ่งหมู่บ้านไปรวมกับตำบลโลกสูงและไปรวมตั้ง
เป็นตำบลตาพระยา ท้องที่อำเภอเดียวกัน

มณฑลปราจีนบุรีแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้ยุบ
ตำบลหนองแวง ท้องที่อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดปราจีน
บุรี และเปลี่ยนแปลงใหม่ คือตัดหมู่บ้านตอนใต้เขาคันนา
ไปรวมขึ้นในตำบลโลกสูง และตัดหมู่บ้านตอนเหนือเขา
คันนาไปรวมกับหมู่บ้านตาพระยาในตำบลโลกสูง ตั้งขึ้นเป็น
อีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า "ตำบลตาพระยา" ตำบลทั้งสองนี้ได้
ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว
คือ ตำบลหนองแวง ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐
และตำบลโลกสูงตั้งแต่วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ เหตุ
ฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความว่าตำบลตาพระยาซึ่งแยกมาจาก
ท้องที่ใน ตำบลหนองแวง เดิม และ ตำบลโลกสูง เป็น อันได้
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย
ประกาศแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐
ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ปี ๓๑๒)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตก่อสร้างทางรถไฟหลวงแยกจาก
สายตะวันออกเฉียงเหนือที่บ้านบึงหวายไปบ้านโพธิ์มูล
กับว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น
เพื่อสร้างทางรถไฟแยกสายนี้

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ประชาธิปกพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ
ให้ทราบทั่วกันว่า ตามซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้
ประกาศพระราชกฤษฎีกาเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พุทธศักราช
๒๔๖๔ และลงวันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๕
ให้จัดซื้อที่ดิน สร้างทางรถไฟ ต่อ จาก จังหวัดนครราชสีมา ถึง
จังหวัดสุรินทร์และตั้งแต่จังหวัดสุรินทร์ถึงจังหวัดอุบลราชธานี
นั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะต้องทำ
ทางรถไฟหลวง แยกจากบ้านบึงหวายไปยังบ้านโพธิ์มูลริมแม่น้ำ
มูลจังหวัดอุบลราชธานีอีกตอนหนึ่งเพื่อประโยชน์ในทาง
คมนาคมและเพื่อสะดวกในการรับส่งสินค้าของประชาชน จึง
ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้กรมรถไฟหลวงสร้างทางรถไฟ
ตั้งต้นแยกจากบ้านบึงหวายทางสายตะวันออกเฉียงเหนือผ่าน

บ้านปากกุดหวายไปถึงบ้านโพธิ์มูล ริมแม่น้ำมูลจังหวัดอุบลราชธานีตามซึ่งเจ้าหน้าที่ของกรมรถไฟหลวงได้สำรวจแนวทางโดยแน่นอนไว้แล้ว ตั้งปรากฏอยู่ในแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ และตามแผนที่อย่างเดียวกันซึ่งมีอยู่ที่กระทรวงเกษตรธิการ ที่ว่าการกรมรถไฟหลวง กับที่ศาลารัฐบาลมณฑลนครราชสีมา

โดยเหตุฉะนั้น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ทราบทั่วกันว่า

๑. ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดจับจองที่ดินซึ่งเป็นที่ว่างเปล่าไม่มีเจ้าของก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาภายในเขตต์ซึ่งกำหนดไว้ว่าเป็นเขตต์ที่ดินรถไฟตั้งปรากฏอยู่ในแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ กับห้ามมิให้เจ้าของที่ดินเอาที่ดินซึ่งอยู่ในเขตต์ทางรถไฟตามแผนที่ ๆ กล่าวแล้วไปยกให้ขายซื้อแลกเปลี่ยนกับผู้หนึ่งผู้ใด และห้ามมิให้สร้างบ้านเรือนหรือปลูกต้นไม้หรือทำไร่ในที่เหล่านั้นก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากข้าหลวงพิเศษจัดซื้อที่ดินหรือผู้แทนเป็นอันขาด ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดเอาที่ดินในเขตต์แนวทางรถไฟนี้ไปยกให้หรือขายซื้อแลกเปลี่ยนกับผู้หนึ่งผู้ใดหรือให้เช่าโดยมิได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากข้าหลวงพิเศษจัดซื้อที่ดินก่อนแล้ว ให้ถือว่า

การขกให้ขายชอแลกเปลี่ยนหรือให้เช่านั้เป็นการใช้ไม่ได้
 ต้องถือว่าที่ดินนั้ยังคงเปนของเจ้าของเดิมอยู่ และเมือ
 กรมรถไฟหลวงต้องการที่ดินแห่งใดๆ อันอยู่ในเขตต์ทางรถไฟ
 ภายหลังวันประกาศพระราชกฤษฎีกานั้แล้ว ถ้าผู้หนึ่งผู้ใด
 ปลูกสร้างบ้านเรือน หรือ ปลูกต้นไม้หรือทำไร่นาในเขตต์
 แนวทางรถไฟนั้โดยมิได้รับอนุญาตจากข้าหลวงพิเศษ กรม
 รถไฟหลวงจะไม่ต้องใช้ค่าทำขวัญสำหรับสิ่งของที่ว่ำนานั้แต่
 อย่างหนึ่งอย่างใดเลย

๒. นับแต่วันที่ได้ประกาศพระราชกฤษฎีกานั้เป็นต้นไป
 เจ้าพนักงานของกรมรถไฟหลวงหรือผู้หน้าที่เกี่ยวข้องแก่การ
 ทำทางรถไฟสายนั้มีสิทธิจะเข้าไปในเขตต์ทางรถไฟที่ได้กำหนด
 ไว้วันใดทุกเมื่อ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการที่เกี่ยวข้องแก่การ
 สร้างทางแยกสายนี้ แต่ให้พึงเข้าใจว่า ผู้ซึ่งอยู่ในที่ดิน
 โดยชอบด้วยกฎหมายและเปนผู้เสียหายมีสิทธิที่จะได้รับค่า
 ทำขวัญทดแทน ความเสียหาย อันเกิดขึ้นจากการที่เข้าไปนั้
 โดยสมควร

๓. ใ้กรมรถไฟหลวง เปน ฐะใน เรื่อง จัดซื้อที่ดิน และ
 อสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นตามที่เห็นว่จำเป็นจากผู้เปนเจ้าของ
 อยู่ก่อนประกาศพระราชกฤษฎีกานั้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อ

สร้างทางรถไฟจากบ้านบึงหวายถึงบ้านโพธิ์มุตจังหวัดอุบลราชธานี ส่วนการที่จะพิจารณาถึงเรื่องสิทธิค่าทำขวัญที่จะพึงคิดให้ นั้น ให้ ไซ้ข้อความทั้งปวงตามที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวงพุทธศักราช ๒๔๖๔ ส่วนที่ ๒ ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดิน

๔. ที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นซึ่งจะต้องจัดซื้ออันมีระบุไว้ในท้ายพระราชกฤษฎีกานี้และให้นับเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชกฤษฎีกานี้ด้วย

๕. เพื่อให้สะดวกแก่การจัดหาซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น และเพื่อจัดการตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดและใช้เงินค่าทำขวัญ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งให้ ๑. มหาอำมาตย์โท พระยาเพ็ชรดา สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลนครราชสีมา ๒. อำมาตย์โท พระประกาศกลศิลป์ แทนนายช่างด้านก่อสร้างสายตะวันออกเฉียงเหนือกรมรถไฟหลวง ๓. มหาอำมาตย์ตรี พระยาสุรเกษตรโสภณ กระทรวงเกษตรราชการ เป็นกรรมการจัดซื้อที่ดิน

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๐)

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการตัดถนนหลวงในตำบลมหาพฤฒาราม

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศพระ
ราชกฤษฎีกาให้ทราบทั่วกันว่า กรุงเทพมหานครตอน
ตั้งแต่บางรักขึ้นมาถึงสามแยกแล้ว เป็นทำเลชุมนุมการค้า
ค้าขายใหญ่ มีแต่ถนนเจริญกรุงสายเดียว ไม่เพียงพอแก่
ขบวนพาหนะที่แล่นไปมาด้วยกิจธุระต่าง ๆ สมควรสร้าง
ถนนหลวงเพิ่มขึ้น เพื่อประโยชน์แก่มหาชน สัญจรไปมา ประ
การหนึ่ง ทั้งเพื่อบำรุงความสะอาดและป้องกันภัยอันตรายใน
ละแวกตำบลมหาพฤฒารามในเวลาที่มีเหตุให้สะดวกยิ่งขึ้นอีก
ประการหนึ่ง และเมื่อการตัดถนนสำเร็จแล้ว ก็จะเป็น
ประโยชน์แก่ที่ดินริมถนนนั้นเป็นอเนกประการตั้งเคยปรากฏ
มาแล้วแต่ก่อน ๆ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กระทรวง
มหาดไทยเป็นเจ้าของหน้าที่ตัดถนนในละแวกนั้นขึ้น ๑ สาย

ตั้งแต่เชิงสะพานพิทยเสถียรปลายไม้ ออกถนน พระราม
ที่ ๔ หน้าสถานโรงไฟฟ้าหลวงหัวลำโพง เป็นถนนขนาด
กว้าง ๑๗ เมตร หรือ ๘ วา ๒ ศอก ยาวประมาณ ๖๕๐ เมตร
หรือ ๑๗ เส้น ๕ วา ตามซึ่งเข้าพนักงานได้ปักกรวยและหมาย

ไว้ในแผนที่หมายเลข ส. ๑๒๗ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้สำรวจขึ้นทุกเล่ม ๆ ถวาย ได้ทรงพระราชวินิจฉัยชอบด้วยพระราชดำริแล้ว

เพราะฉะนั้น ห้ามมิให้เจ้าของที่ดินอันมีเขตต์หมายไว้ในแผนที่ซึ่งถูกแนวถนนนั้นผ่านไป ทำการปลูกสร้างสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงในเขตต์ซึ่งหมายเส้นไว้ในแผนที่ ภายหลังจากวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้อันขาด ส่วนที่ดินซึ่งมีเจ้าของปกครองมีกรรมสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อถูกตัดถนนตามพระราชกฤษฎีกานี้ ควรจะได้รับประโยชน์ซึ่งใดใช้เพียงไรหรือไม่นั้น ให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้ คือ

๑. ถ้าที่ดินของผู้ใดที่ต้องถูกถนนนั้น ยังมีเนื้อที่เหลืออยู่ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของ เนื้อที่ตัดต่อ อยู่กับถนนทั้ง ๒ ข้าง หรือแต่ข้างใดข้างหนึ่ง และเนื้อที่ที่เหลือนั้นไม่เป็นทรางยาวตามถนนต่ำกว่า ๔ วา กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๕ วา หรือรวมเนื้อที่ทั้งสองด้านต่ำกว่า ๒๐ ตารางวาแล้ว รัฐบาลจะไม่ต้องใช้ค่าที่ดินให้ เพราะเหตุว่าการทำถนนเข้าไปในเนื้อที่ของผู้ใด เจ้าของที่อาจได้รับผลจากการทำถนนอยู่ด้วย ซึ่งกระทำทำให้ที่ดินมีราคาขึ้นและสามารถจะปลูกเรือนที่อยู่ หรือให้พักให้เช่าเก็บผลประโยชน์ได้มากทดแทนกันอยู่แล้ว

๒. ที่ดินของผู้ใดถูกทำถนนเสีย หายหมดจำนวน เนื้อที่
 อย่างหนึ่ง หรือที่ดินเหลือน้อยกว่ากึ่งจำนวนเนื้อที่ที่ถูกทำ
 ถนนอย่างหนึ่ง หรือที่ดินชั้นใดที่เหลือติดต่อกันยาวตาม
 ถนนต่ำกว่า ๔ วา กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๕ วา หรือ
 รวมเนื้อที่ทั้งสิ้นต่ำกว่า ๒๐ ตารางวาอย่างหนึ่ง ทรงพระกรุณา
 โปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพนักงานรับซื้อที่ดินที่ต้องถูกทำถนนรวม
 ทั้งที่ดินที่เหลืออยู่นั้นตามราคา ธรรมดาที่ซื้อขายกันในตลาด
 เคียงในครั้งที่สุดก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เว้น
 ไว้แต่เจ้าของเห็นว่าจะยึดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เหลืออยู่ได้ประ
 โยชน์คุ้มแก่การที่ต้องเสียไปในการทำถนนแล้ว จะไม่ขาย
 ที่ดินที่เหลือนี้ให้แก่เจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเจ้าของได้เลือก
 เอาทางที่ไม่ขายแทนที่จะได้รับประโยชน์ในค่าที่ดินที่เจ้าพนักงาน
 จะซื้อเช่นนั้นแล้ว ก็อย่าให้เจ้าหน้าที่จ่ายค่าเสียหายในการ
 ที่ถูกทำถนนสำหรับรายนั้นเลย

๓. การกำหนดราคาที่ดินตามที่ว่ามาในข้อ ๒ นั้น ถ้าเจ้า
 ของที่ดินรายใดไม่ยอมตกลง ตามราคาที่ เจ้าพนักงาน กำหนด
 โดยไต่ราคาเกินกว่าที่ซื้อขายกันตามธรรมดาแล้ว ให้เจ้า
 ของที่ดินกับเจ้าพนักงานตั้งคนกลางข้างละคนปรึกษา กำหนด
 ราคากัน คนกลางพร้อมกันตกลงอย่างไรก็ให้เป็นไปตาม

ความตกลงของคนกลาง ถ้าคนกลางทั้ง ๒ ฝ่ายปรึกษาไม่ตกลงกันให้คนกลางเลือกตั้งผู้ซัดอีกคนหนึ่ง ผู้ซัดตัดสินอย่างไรให้ถือว่าคำตัดสินนั้นเป็นเด็ดขาดจะฟ้องร้องไม่ได้ ถ้าหากว่าจะมีการใช้จ่ายเพราะต้องตั้งคนกลางนั้น ฝ่ายใดที่กำหนดราคาไกลจากความตกลงของคนกลาง ให้ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้ากั๊งกันให้เสียคนละกั๊ง

๔. การที่จะวินิจฉัยว่าที่ดินยังมีเนื้อที่เหลือจากการทำถนนสามารถจะทำประโยชน์ได้หรือไม่ได้ และเจ้าพนักงานควรจะรับซื้อหรือไม่ควรซื้อนั้น ถ้ามีการโต้เถียงกันในระยะเจ้าพนักงานและเจ้าของ ที่เกิดขึ้น นอก จากหลักที่ กำหนดไว้ในข้อ ๒ แล้ว ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้วินิจฉัยเด็ดขาด และที่ดินที่ต้องถูกทำถนนนั้นจะแยกเป็นกี่โฉนดก็แปลงก็ตาม ถ้าเนื้อที่นั้นติดต่อเป็นผืนเดียวกันไปรวมอยู่ในกรรมสิทธิ์เจ้าของผืนเดียวกัน ให้วินิจฉัยรวมเป็นเจ้าของเดี่ยว ห้ามมิให้แยกวินิจฉัยเป็นรายแปลง เว้นไว้แต่ที่ๆ ไม่ได้ติดต่อเป็นผืนเดียวกันได้ จึงให้แยกวินิจฉัยเฉพาะแปลงที่ต้องถูกทำถนนเสียหายเท่านั้น

๕. ถ้าผู้ใดปลูกสร้างบ้านเรือนหรือวัตถุอื่นเนื่องจากที่อยู่อาศัยอย่างใดลงในที่ ๆ จะทำถนนก่อนวันประกาศพระราช

กฤษฎีกานี้ เจ้าของบ้านเรือนโรงเหล่านั้นจะต้องรื้อถอนไปให้เสร็จภายในกำหนดที่เจ้าพนักงานจะบอกล่วงหน้าให้ทราบอย่างน้อย ๖๐ วัน และให้เจ้าพนักงานคิดค่าเสียหายเฉพาะการรื้อถอนให้พอสมควรแก่ราคาตามอายุของซึ่งปลูกสร้างปรากฏอยู่ในเวลานั้น ให้เป็นหน้าที่ช่างนคราทรเป็นผู้ตรวจตราและกำหนดราคาค่าเสียหาย แต่ถ้าเจ้าของจะเห็นว่าราคานั้นไม่สมควร จะขออนุญาตตั้งนายช่างคนใดคนหนึ่งมาปรึกษาหารือกะประมาณราคาพร้อมกับนายช่างกรมนคราทรด้วยก็ได้ แต่จะต้องเป็นนายช่างที่มีวิชาความรู้ในการก่อสร้างโดยมีประกาศนียบัตรความรู้มาแสดงเป็นสำคัญด้วย เมื่อนายช่างทั้ง ๒ ฝ่ายกะราคาไม่ตกลงกัน ให้เลือกผู้ช้ขาดโดยทำนองราคาที่ดินนั้น ส่วนผู้ที่ปลูกสร้างลงภายหลังวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้จะขอร้องอย่างใดไม่ได้ และเจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะสั่งให้ย้ายถอนไปให้เสร็จตามเวลาอันสมควร โดยไม่ให้ค่าเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดด้วย

๖. ให้เจ้าพนักงานแจ้งความให้เจ้าของที่หรือเจ้าของบ้านเรือนซึ่งถูกกำหนดนั้นไปทำความตกลงที่ใดที่หนึ่ง แล้วแต่เจ้าพนักงานจะกำหนด ถ้าเจ้าของที่และเจ้าของบ้านเรือนจะไปเองไม่ได้ จะแต่งตั้งผู้แทนไปกระทำความตกลงด้วยมีใบ

มอบฉันทะเป็นหลักฐานก็ได้ เมื่อผู้แทนได้ตกลงอย่างไร ต้องอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าของ ถือว่าเป็นอันยินยอม ตามความตกลงของผู้แทนทุกประการ

๗. ถ้าเจ้าของไม่ไปเองและไม่แต่งตั้งผู้แทนไปตามกำหนด ในครั้งแรกให้เจ้าพนักงานแจ้งความบอกกำหนดให้ไปอีกเป็น ครั้งที่ ๒ ให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วัน ถ้าเจ้าของที่ยังไม่ไปหรือไม่แต่งตั้งผู้ใดไปแทนตามกำหนดครั้งหลังนั้นแล้ว ให้ถือว่าเจ้าของที่ไม่มีข้อติดใจอย่างไร ให้เจ้าพนักงานกำหนดราคา และค่าเสียหายที่ควรจะได้ตามสมควร แล้วให้เจ้าพนักงาน แจ้งความกำหนดนัดให้ เจ้าของ มา รับเงินที่ได้กำหนดให้ นั้น เจ้าของที่ๆ ไม่ได้ไปกระทำความตกลงและไม่แต่งตั้งผู้แทนไป กระทำความตกลงต่อเจ้าพนักงานตามกำหนดนั้น จะฟ้อง ร้องอย่างไรไม่ได้ แต่การแจ้งความและกำหนดนัดหมาย อย่างใดอย่างหนึ่งให้เจ้าพนักงานกระทำโดยมีลายลักษณ์อักษร ให้เป็นหลักฐานไว้เสมอทุกครั้ง

๘. ถ้าเจ้าของที่ดินและบ้านเรือนโรงผู้หนึ่งผู้ใดแก่งขัด ขวางไม่ยินยอมให้ใช้ที่ทำถนน หรือแก่งหน่วงเหนี่ยวขัด พลิ้วไม่มารับเงินราคาค่าเสียหาย หรือไม่จัดการอย่างหนึ่ง อย่างใดตามกำหนดคำสั่ง หรือแม้จะมีคดีฟ้องร้องว่ากล่าว

กันยังโรงศาล ก็ไม่เป็นเหตุขัดขวางต่อการทำถนนในที่ดิน ตามเส้นหมายในแผนที่นี้ เพื่อมิให้การทำถนนเป็นที่ติดขัด ซ้ำอยู่ได้ เมื่อเจ้าพนักงานได้กระทำการไปโดยชอบด้วยพระราชกฤษฎีกานี้แล้ว ผู้หนึ่งผู้ใดจะมาฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายอย่างหนึ่ง อย่างใด ก่อน ที่ได้กระทำ ความตกลง ราคา กับ เจ้าพนักงานไม่ได้เป็นอันขาด

๘. บรรดาที่ดินที่รับซื้อไว้ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ถ้าเหลือจากที่ได้ทำถนนแล้ว ให้เจ้าพนักงานจัดการจำหน่ายขายเสีย โดยวิธีประกาศประมูลราคา เมื่อได้เงินมาน้อยเท่าใดให้นำส่งพระคลังมหาสมบัติ หักใช้รายจ่ายในการทำถนน หรือจะส่งที่ดินนั้น ๆ ต่อกระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ ให้จัดการจำหน่ายหักใช้จ่ายในการทำถนนนี้ได้อย่างหนึ่งก็ได้ สุดแล้วแต่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย กับเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะเห็นสมควร

๑๐. ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าหน้าที่จัดการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้ทุกประการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ หน้า ๓๑๗)

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่องรัฐบาลโปรตุเกสขอให้ใช้หนังสือสัญญาทางพระ
ราชไมตรี ระหว่างกรุงสยามกับโปรตุเกส พ.ศ. ๒๔๖๘
แก่เมืองขึ้นที่อินเดีย, มาเกา และติมอร์ด้วย

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน
ว่า ตามความในหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี การค้า
ขายและการเดินเรือ ระหว่างสยามกับโปรตุเกสปี พ.ศ. ๒๔๖๘
ข้อ ๒๒ มีความว่า “หนังสือสัญญานี้จะต้องเป็นอันใช้ได้
ในกรุงสยาม และส่วนสำหรับประเทศโปรตุเกสนั้น ให้เป็น
อันใช้ได้ในประเทศโปรตุเกสเอง และในเกาะที่อยู่ใกล้เคียง
(คือ เกาะมะเดรา และเกาะปอร์โตสันโต และเกาะอาซอเรส)
แต่นอกจากข้อ ๑๐ และนอกจากโปรโตคอลว่าด้วยอำนาจศาล
คดีทำหนังสือสัญญานี้ ซึ่งจะต้องเป็นอันพึงใช้แก่
ประเทศโปรตุเกส และ บ้านดาเมืองขึ้นของประเทศโปรตุเกส
เมืองหนึ่งเมืองใด เว้นไว้แต่ประเทศโปรตุเกสจะได้แจ้ง
ความประสงค์ที่จะให้ใช้หนังสือสัญญานี้แก่เมืองขึ้นนั้น ๆ ให้
กรุงสยามทราบล่วงหน้าก่อนสิ้นกำหนดเวลาปีหนึ่ง นับตั้งแต่

วันแลกเปลี่ยนสัตยาบันหนังสือสัญญาฉบับนี้” นั้น รัฐบาลโปรตุเกสได้แจ้งความประสงค์ที่จะให้ใช้หนังสือสัญญานี้แก่เมืองขึ้นของโปรตุเกสที่อินเดีย, มาเกา และ ทิมอร์ ตั้งแต่ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ศกนี้แล้ว ฉะนั้นหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีระวางสยามกับโปรตุเกสที่กล่าวมานี้ จึงเป็นอันใช้ได้แก่เมืองขึ้นของโปรตุเกสที่อินเดีย, มาเกา และทิมอร์ ตั้งแต่ วันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

วังสราญรมย์

วันที่ ๓๐ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ไตรทศประพันธ์

เสนาบดีว่าการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒ ตุลาคม มา ๒๓๐)

พระราชบัญญัติหางน่านม

พุทธศักราช ๒๔๗๐

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่แพทย์ผู้ทรงไว้ซึ่งคุณวุฒิและความสามารถได้ลงความเห็นแล้วว่า หางน่านมเมื่อใช้เลี้ยงทารกทำให้เกิดความมีอาหารไม่พอเลี้ยงร่างกายและโรคร้ายแรงต่าง ๆ และในเวลานี้ปรากฏว่ามีผู้ใช้หางน่านมเลี้ยงทารกแพร่หลายในพระราชอาณาจักร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตรاتต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติหางน่านม พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

คำว่า “หางน่านม” หมายความว่า น่านมหรือแข็งน่านมอย่างใด ๆ ที่ได้แยกมันซึ่งตามธรรมชาติมีอยู่ในนอกเสียส่วน

ใดส่วนหนึ่ง หรือมีส่วนมันเนยต่ำกว่ามาตราซึ่งกรมสาธารณสุขกำหนดไว้

คำว่า “ขาย” ให้รวมทั้งการรับไว้ขาย ยื่นขาย นำออกขาย หรือประกาศขาย ยังให้ขายหรือยอมให้ขาย ส่งไป หรือมีไว้เพื่อขาย

ในความหมายแห่งพระราชบัญญัตินี้ การแลกเปลี่ยนก็ให้ถือว่าเป็นการขายด้วย

คำว่า “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานซึ่งเสนาคณะกรรมาธิการไทยได้แต่งตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ และให้รวมทั้งพนักงานสุลกากรในเวลากระทำการตามหน้าที่ด้วย

มาตรา ๔ ห้ามไม่ให้ทำหรือนำเข้ามาหรือขายทางน้ำในในประเทศสยาม

มาตรา ๕ ทางน้ำนั้นมตามความในเบกวิเกราหส์พท์มาตรา ๓ (เช่น ส่วนร้อยละมันเนยหรือข้อเทคนิคว่าอื่น ๆ) นั้น ให้กรมสาธารณสุขกำหนดมาตราไว้เป็นคราว ๆ และให้แจ้งให้ผู้ขายหรือผู้นำของเข้าซึ่งมีประโยชน์ได้เสียทราบโดยไม่คิดเงินในเมื่อผู้นำ ๆ ขอรทราบ

มาตรา ๖ ระยะเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก ให้พนักงานซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ตั้งต่งขึ้นนั้น มีอำนาจเข้าไปค้นสถานที่ของผู้นายหรือผู้นำอาหารเข้ามาหรือผู้ใดซึ่งมีเหตุควรสงสัยว่าเป็นผู้ทำและมีไว้ซึ่งหางานนั้น ทั้งให้มอำนาจตรวจสอบค่าทั้งหลายซึ่งวางเปิดเผยไว้หรือเก็บไว้ในสถานที่นั้น ๆ เพื่อทราบว่าเป็นผู้ทำผู้นำของเขา หรือบุคคลนั้น ๆ มีหางานนั้นไว้โดยละเมิดพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ บัญชีและสินค้าคงร้านนั้น ๆ ท่านว่าเจ้าของต้องนำออกให้ตรวจในเมื่อพนักงานเรียกตรวจ

มาตรา ๗ ระยะเวลาตรวจตรานั้น ถ้าพนักงานพบปะหางานนั้นก็ให้ยึดไว้ แล้วนำตัวอย่างส่งยังสถานแยกธาตุของรัฐบาล ถ้ามีข้อสงสัยนานมที่อยู่ในครอบครองของผู้นาย ผู้นำของเขา หรือบุคคลซึ่งถูกสงสัยว่าจะเป็นผู้ทำหรือมีหางานนั้นไว้หรือ พนักงานจะเอานานมมาโดยปริมาณพอควร เพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับแยกธาตุเป็นส่วนราชการก็ได้ ถ้าเช่นนั้นสินค้าคงร้านที่เหลืออยู่นั้น ให้พนักงานประทับตราไว้ และห้ามมิให้ย้ายเคลื่อนที่ขงกว่า ผู้ครองจะได้อรับ แจ้งความว่าให้จำหน่ายได้ หรือจนกว่าพนักงานจะยึดเอาตามความในวรรคต้น

มาตรา ๘ ถ้าผู้ครองโต้แย้งว่าน้ำหนักที่ชั่งไว้ตามความใน มาตรา ก่อนไม่ใช่หรือน้ำหนักตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติ ๘๘๔ หรือพนักงานเห็นจำเป็นว่าต้องแยกชั่งที่ดี ให้มีหนังสือ แจ้งไปยังสถานแยกชั่งของรัฐบาลให้สถานแยกชั่งแยกชั่ง น้ำหนักนั้น

เมื่อแยกชั่งแล้วถ้าปรากฏว่าน้ำหนักนั้นไม่ใช่หรือน้ำหนักตาม ความหมายแห่งพระราชบัญญัติ ให้พนักงานชั่งน้ำหนัก ที่ชั่งไว้หรือบอกกล่าวต่อผู้ครองว่า ให้จำหน่ายน้ำหนักนั้นได้ ในกรณีที่พนักงานชั่งน้ำหนักไว้ก็ดี เอน้ำนั้นมาเป็นตัวอย่าง สำหรับแยกชั่งที่ดี ถ้ากระทำโดยสุจริตท่านว่าผู้ครองไม่มี สิทธิจะได้รับค่าเสียหายหรือรับใช้ราคา

มาตรา ๙ ในเวลานำสินค้าเข้ามาในประเทศนั้น ถ้า พนักงานศุลกากรตรวจพบหรือน้ำหนักผิด หรือพบน้ำหนักซึ่งสงสัย ว่าเป็นหรือน้ำหนักตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติ ๘๘๔ ให้ พนักงานศุลกากรปฏิบัติการโดยวิธีเดียวกับที่กล่าวมาในมาตรา ๘ สองข้างต้น

มาตรา ๑๐ สถานแยกชั่งของรัฐบาลเป็นพนักงานแยกชั่ง เป็นส่วนราชการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าหน้าที่แยกชั่ง ตัวอย่างน้ำหนักซึ่งเจ้าหน้าที่ส่งให้ แล้วทำรายงานการแยกชั่ง

ส่งให้เจ้าหน้าที่รายละเอียดฉบับ ฉบับหนึ่งให้เจ้าหน้าที่ส่งให้
แก่เจ้าของ

มาตรา ๑๑ เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดบังคับให้รับจำคุก
หรือเมื่อกำหนดอายุความอาชญากรรมได้ล่วงพ้นไปแล้วคดี
ให้เจ้าหน้าที่ทำลายเสีย

มาตรา ๑๒ หางานนมที่บรรทุกลงเรือและอยู่ในระหว่างทาง
หรือที่ได้ทำสัญญาขอไว้ก่อนที่ประกาศพระราชบัญญัตินี้ ท่าน
ให้นำเข้ามาในประเทศสยามและส่งมอบแก่ผู้นำเข้ามาได้ แต่
ว่าหางานนมนี้ ๆ ต้องเข้ามาถึงไม่ช้ากว่าหกเดือนนับแต่วัน
ประกาศ และผู้นำเข้ามาแสดงให้เป็นที่พอใจของเจ้าหน้าที่
ที่ได้ว่า คำสั่งนั้นได้ส่งไปก่อนวันประกาศพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ ท่านอนุญาตให้ขายหางานนมได้ในประเทศ
หรือกลับส่งออกไปโดยไม่ต้องมีเงื่อนไขอย่างใดได้ภายใน
หนึ่งปีนับแต่วันประกาศพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๔ ผู้ทำ ผู้ขาย หรือผู้ส่งของเข้ามาคนใดจะถือ
เอาประโยชน์แห่งบทบัญญัติเฉพาะกาลดังกล่าวไว้ในมาตรา
ทั้งสองข้างต้นไว้ ท่านว่า ต้องเสนอบัญชีต่อกระทรวง
มหาดไทยภายในสองเดือนนับแต่วันประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้
แสดงปริมาณแห่งหางานนมซึ่งมีอยู่หรือส่งไปแล้วจนครบ

ถ้วน และทั้งรายละเอียดแห่งข้อหรือและขนาดแห่ง ภาชนะซึ่ง
บรรจุหางานมนด้วย

มาตรา ๑๕ ผู้ใดทำหรือสั่งเข้ามาหรือขายหางานมนฝ่าฝืน
พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่
เกินพันบาท

มาตรา ๑๖ การฟ้องคดีอาชญาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้
เป็นหน้าที่ของกรมอัยการเท่านั้น ถ้าพนักงานสุดการสงสัย
ว่าจะเกิดการกระทำผิดขึ้นก็ดี หรือพบประการกระทำผิดแล้ว
ก็ดี ให้รายงานไปยังกรมอัยการ

มาตรา ๑๗ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย กระทรวง
พระคลังมหาสมบัติกับ กระทรวงพาณิชย์ และคมนาคม เป็นผู้
รักษากฎให้ไปไปตามพระราชบัญญัตินี้ ตามทางการที่เกี่ยว
แก่กระทรวงนั้น ๆ และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดี
ได้ กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ปี ๑๒๗)

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่องใช้หนังสือสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
แก่อาณาเขตต์ ในอาณัติของอังกฤษ

ด้วยมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศให้ทราบว่า ตามที่ได้มีหนังสือไปมาระวางสถานอัครราชทูตอังกฤษประจำพระราชสำนักกับกระทรวงการต่างประเทศนั้น บัดนี้เป็นอันตกลงว่า หนังสือสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสยามกับอังกฤษ ซึ่งได้ลงนามกันณกรุงเทพฯ ฯ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๓ (พ.ศ. ๑๘๖๑) นั้น เป็นอันใช้แก่อาณาเขตต์ในอาณัติของอังกฤษ ดังต่อไปนี้ คือ ปาเลสไตน์ (ยกเว้น ทรานสจอร์แดน) (Palestine, excluding Transjordan) ๑. คาเมรูนส์ (Cameroons) ๑. โตโกแลนด์ (Togoland) ๑. อาณาเขตต์ตั้งกันยิกา (Tanganyika Territory) ๑. นิวกินี (New Guinea) ๑. เวสเทอรุสามัว (Western Samoa) ๑. เซาท์ เวสต์ แอฟริกา (South West Africa) ๑. และนอรู (Nauru) ๑ ด้วยตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐
ไตรทศประพันธ์

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๓๕)

๒๗๔

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตพิเศษ
ให้มียาเสพติดให้โทษ

ด้วยการออกใบอนุญาตพิเศษให้มียาเสพติดให้โทษตาม
ความในกฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ข้อ ๑๕ ลงวันที่ ๑
มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น สมควรจะกำหนดอัตรา
ค่าธรรมเนียมด้วย

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยได้รับพระราชทานพระบรม
ราชานุญาตตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติด
ให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ แล้ว จึงออกกฎข้อบังคับ
สำหรับพระราชบัญญัตินี้ตั้งต่อไปนี้

ใบอนุญาตพิเศษซึ่งอธิบดีกรมสาธารณสุขจะได้ออกให้ตาม
ความในกฎข้อ ๑๕ ลงวันที่ ๑ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
นั้นให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมฉบับละ ๑ บาท

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๑ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

มหาอำมาตย์โท พระยาสุรธรรมาธิราช

ลงนามแทนเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๔ มีนาคม หน้า ๓๓๕)

ประกาศ

ใช้พระราชบัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕
 และพระราชบัญญัติเพิ่มเติม กับประกาศแก้วิธี
 และพิกัดเก็บเงินค่านา พ.ศ. ๒๔๔๘ และประกาศ
 เปลี่ยนพิกัดเก็บเงินค่านาเปนสตางค์ พ.ศ. ๒๔๕๒
 ในจังหวัดสุรินทร์ มณฑลนครราชสีมา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
 เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศนบายทั่วกันว่า การทำนา
 ในท้องที่จังหวัดสุรินทร์ มณฑลนครราชสีมา ในบัดนี้มี
 ความเจริญขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก ประกอบด้วยรถไฟ
 หลวงได้เปิดเดินในท้องที่นั้นแล้ว เป็นผลให้การจำหน่ายข้าว
 สะดวกและได้ราคาสูงเสมอเหมือนกับท้องที่จังหวัดอื่นใน
 มณฑลเดียวกันซึ่งได้จัดเก็บเงินอากรค่านา ทรงพระราชดำริ
 เห็นว่าสมควรจัดเก็บเงินอากรค่านาในท้องที่จังหวัดสุรินทร์ได้
 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติลักษณะ
 เก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕ และพระราชบัญญัติเพิ่มเติม กับ
 ประกาศแก้วิธีและพิกัดเก็บเงินค่านา พ.ศ. ๒๔๔๘ และ

ประกาศเปลี่ยนพิภพเก็บเงินค่านาเป็นสตางค์ พ.ศ. ๒๔๕๒
 ในท้องที่อำเภอและตำบลต่าง ๆ ของจังหวัดสุรินทร์ตามบัญชี
 รายท้องที่ข้างท้ายประกาศนี้ ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๗๑
 สำหรับนาที่ได้เพาะปลูกข้าวเริ่มแต่ พ.ศ. ๒๔๗๑ เป็นต้นไป

อนึ่งตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราช
 บัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕ ซึ่งมีว่า นาที่ใดจะ
 เก็บเงินค่านาอย่างนาโคหรือนาฟางลอยและจะตั้งอัตราเก็บเงิน
 ค่านาที่ใดไร่ละเท่าใด จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
 ประกาศทราบทั่วกันนั้น ทรงพระราชดำริเห็นว่าสมควร
 กำหนดเก็บเงินค่านาในท้องที่จังหวัดสุรินทร์เป็นประเภทนา
 ฟางลอยอัตราชั้นเบญจจะไร่ละ ๕๐ สตางค์ ตั้งแต่พระพุทธ
 ศักราช ๒๔๗๑ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๕ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
 ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๑ มีนาคม ปี ๒๓๖๖)

บัญชีรายชื่อที่ตั้งซึ่งกำหนดให้เก็บเงินอากรค่านา
ในจังหวัดสุรินทร์ มณฑลนครราชสีมา
อำเภอเมืองสุรินทร์

- (๑) ตำบลกอโค
- (๒) ตำบลนาบัว
- (๓) ตำบลเนินยาง
- (๔) ตำบลในเมือง
- (๕) ตำบลสลักไถ่
- (๖) ตำบลสวาย
- (๗) ตำบลแกใหญ่
- (๘) ตำบลสะพานลาว
- (๙) ตำบลสมอ
- (๑๐) ตำบลไพล
- (๑๑) ตำบลปรือ
- (๑๒) ตำบลสำโรง
- (๑๓) ตำบลเทนมี่
- (๑๔) ตำบลขาวสันรินทร์
- (๑๕) ตำบลเมืองที่
- (๑๖) ตำบลทะนอบ

- (๑๗) ตำบลทุ่งมน
- (๑๘) ตำบลกั้งแอน

อำเภอศีขรภูมิ

- (๑) ตำบลช้างป่า
- (๒) ตำบลตรีม
- (๓) ตำบลยาง
- (๔) ตำบลเขว้าใหญ่
- (๕) ตำบลกระแจะ
- (๖) ตำบลจระพัต
- (๗) ตำบลสี่สูก
- (๘) ตำบลหนองชะ
- (๙) ตำบลกระออม
- (๑๐) ตำบลสำโรงทาบ

อำเภอท่าตูม

- (๑) ตำบลไทรง
- (๒) ตำบลจอมพระ
- (๓) ตำบลท่าตูม
- (๔) ตำบลนาขาม
- (๕) ตำบลบะ
- (๖) ตำบลกระโพ

๒๗๕

- (๗) ตำบลเพ็ชราม
- (๘) ตำบลกระหาด
- (๙) ตำบลตากูก
- (๑๐) ตำบลเตน
- (๑๑) ตำบลบุแกรง

อำเภอรัตนบุรี

- (๑) ตำบลรัตนบุรี
- (๒) ตำบลน้ำเขียว
- (๓) ตำบลไผ่
- (๔) ตำบลธาตุ
- (๕) ตำบลสนม
- (๖) ตำบลเบ็ด
- (๗) ตำบลแคน
- (๘) ตำบลโนน
- (๙) ตำบลแก

อำเภอชุมพลบุรี

- (๑) ตำบลชุมพลบุรี
- (๒) ตำบลไพรขลา
- (๓) ตำบลพรหมเทพ
- (๔) ตำบลชะวี

พระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๗๑

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าเหนือ
กระหม่อมสั่งว่า ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการ
งบประมาณ พุทธศักราช ๒๕๕๖ มีควมว่า "เมื่อได้พระราช
ทานพระบรมราชานุญาตงบประมาณประจำปีไปยังกระทรวง
พระคลังมหาสมบัติแล้ว ให้ยื่นรายการในงบประมาณอันได้
รวบรวมแล้ว ตราเป็นพระราชบัญญัติประกาศในหนังสือ
ราชกิจจานุเบกษา" นั้น

บัดนี้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ
งบประมาณประจำปีพุทธศักราช ๒๕๗๑ ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑
เมษายน ตลอดไปถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๑

มาตรา ๒ งบประมาณรายได้และรายจ่ายอันได้รับพระราช
ทานพระบรมราชานุญาตแล้ว ให้ตั้งรับและจ่ายในพุทธศั
กราช ๒๕๗๑ นั้น มีรายการและจำนวนเงินดังนี้

๒๘๑

เงินรายได้ ๑๐๐,๖๒๗.๘๐๕ บาท

เงินรายจ่าย ๕๕,๕๘๑,๘๓๖ บาท

เงินรายได้สูงกว่ารายจ่าย ๖๔๕.๕๖๕ บาท

เงินจ่ายพิเศษ

จ่ายจากเงินคงพระคลัง ๗,๘๐๑,๓๐๐ บาท

มาตรา ๓ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติรักษา
ราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๘ มีนาคม น้ ๓๔๒)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ประกาศยอดงบประมาณเงินศีกษาพลี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจึงขอประกาศว่า งบประมาณรายได้รายจ่ายเงินศีกษาพลี ประจำปีพุทธศักราช ๒๔๗๑ นั้น มีรายการดังนี้

เงินรายได้	๓,๑๖๔,๒๕๔ บาท ๕๐ สตางค์
เงินรายจ่าย	๒,๗๒๕,๐๒๖ บาท ๗๓ สตางค์
เงินรายได้สูงกว่ารายจ่าย	๔๓๙,๒๒๗ บาท ๗๗ สตางค์

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐

ศุภโยคเกษม

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๖ มีนาคม หน้า ๓๔๔)

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่องใช้หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี ข้อ ๒ ข้อ ๓
และข้อ ๔ กับหนังสือสัญญาว่าด้วยการค้าขายและการ
เดินเรือระหว่างสยามกับอังกฤษ แก่ประเทศอินเดีย

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้
ทราบทั่วกันว่า ตามความข้อ ๘ แห่งหนังสือสัญญาทางพระ
ราชไมตรีและข้อ ๓๔ แห่งหนังสือสัญญาว่าด้วยการค้าขายและ
การเดินเรือระหว่างสยามกับอังกฤษ พ.ศ. ๒๔๖๘ นั้น บัดนี้
ครั้นที่สมเด็จพระเจ้ากรุงอังกฤษนครกรุงเทพฯ
ได้แจ้งความประสงค์ขอรัฐบาลอังกฤษว่าจะให้ใช้บทสัญญา
ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ แห่งหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี และ
บทสัญญาแห่งหนังสือสัญญาว่าด้วยการค้าขายระหว่างสยามกับ
อังกฤษทว่าแก่ประเทศอินเดียด้วยแล้ว และโดยที่รัฐบาล
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้รับทราบประสงค์นั้น
และตกลงด้วยแล้ว บทสัญญาทว่านั้น จึงเป็นอันใช้แก่ประเทศ
อินเดียด้วยตั้งแต่นั้นสืบไป

ประกาศณวันที่ ๑๐ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๐

ไตรทศประพันธ์

เสนาบดีว่าการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ วันที่ ๑๗ มีนาคม ปี ๒๔๗๐)

ประกาศนุ้ฐานะกรมราชโลหกิจ
ลงเปนครมชั้นมีหัวหน้าเปนเจ้ากรม

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมดำรัสเหนือเกล้า ฯ สั่งว่า ได้ทรงพระราชดำริเห็นว่า แต่เดิมนั้น กรมราชโลหกิจเปนครมใหญ่ จำเป้นต้องมีหัวหน้ากรมเปนชั้นอธิบดี เพราะกิจการที่ปฏิบัติมาแต่เดิมนั้น คือได้ควบคุมบังคับบัญชาการแผนกราชโลหกิจตลอด ถึงกรร้งวัดท่าแผนท์ สำหรับการอนุญาตให้ตรวจและทำเหมืองแร่ทั่วพระราชอาณาจักรด้วย แต่บัดนี้กรรงานได้จำแนกหน้าที่ตรงตามรปการแล้ว คือการแผนกรั้ววัด ก็ได้ โอนไปขึ้นในกรมรั้ววัดที่ต้น การควบคุมหัวหน้าการตามท้องที่กั้นอยู่ในแผนกเกษตรของกรมบัญชาการกระทรวงเกษตรราธิการแล้ว จึงสมควรจะลดฐานะของ กรมราชโลหกิจ ลง เปนครมชั้น มีหัวหน้า เปน เจ้ากรมได้ เพื่อเปนการตัดทอนรายจ่ายด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้ยุบฐานะ กรมราชโลหกิจ เปนครมชั้นมีหัวหน้าเปนเจ้ากรม ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๑ เป็นต้นไป

ประกาศมาลงเบ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐ เปนปีที่ ๓ ในรัชชกาลของในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ วันที่ ๒๕ มีนาคม มา ๓๔๕)